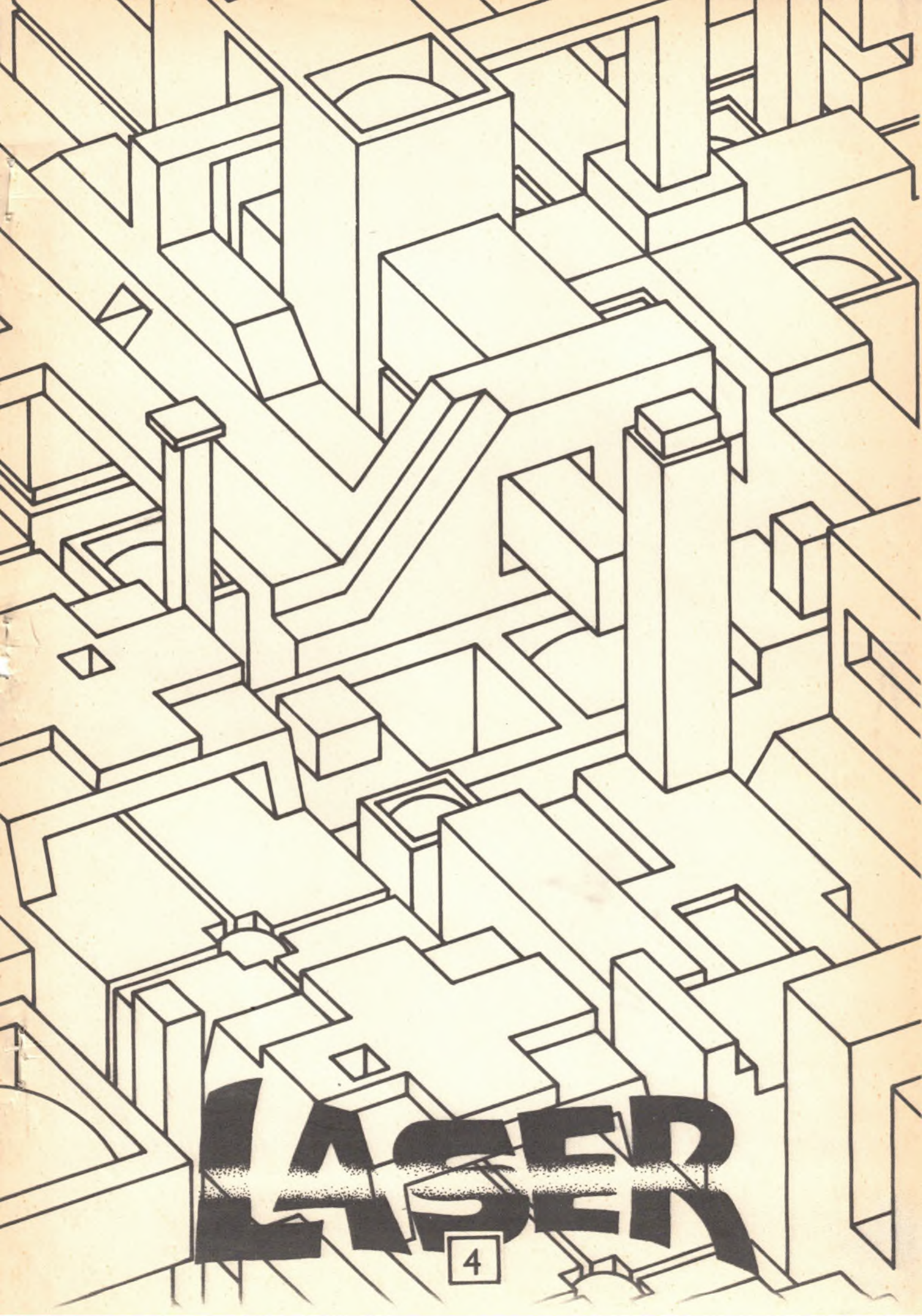

LASER
4

LASER

fanzin SFK Laser 4/19/1989

Obsah:

str. 1	-	Obsah
str. 2	-	Redakce
str. 3	-	O.Romančuk - Pátý rozměr
str.25	-	P.Kosatík - Ať žije Albert!
str.39	-	Film - Sador, vládce vesmíru
str.47	-	G.Roderi - Začalo to krokodýlem
str.52	-	R.L.Fish - Když nepočítáme mosty
str.54	-	D.Girard - Nový domov
str.57	-	E.A.van Vogt - Výprava ke hvězdám / 7.část - str.67-74/

V příštím čísle naleznete:

povídku Šaman
Němý kruh
Brány času a další zajímavé čtení

Určeno pro vnitřní potřebu SFK Laser a SF Klubů
Uzávěrka: 7.2.1990
spolupracovali: sfk Andromeda,
adresa redakce: Tomáš Jirkovský, Olšová 18
307 07 PLZEŇ

přetiskování materiálů z tohoto čísla jen se souhlasem redakce!

Vážení čtenáři!

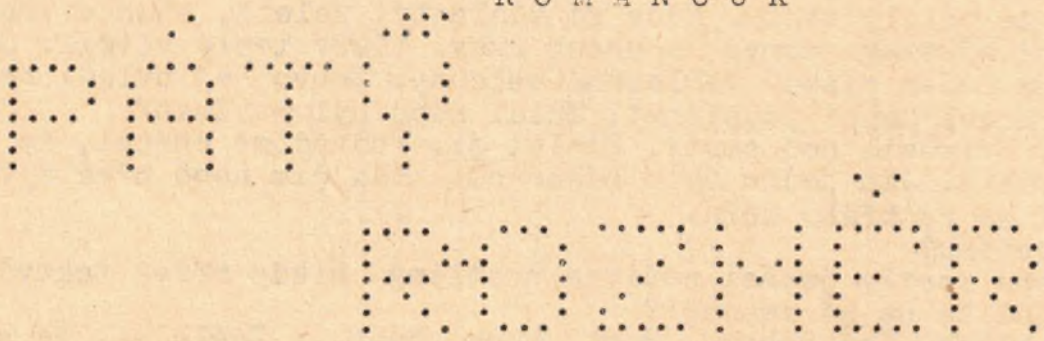
Konečně dostáváte do rukou poslední, čtvrté, číslo fanzinu LASER ročník 1989. Opět se nám nepodařilo porušit "tradici" v tom, že poslední číslo jednoho roku vychází na začátku roku druhého. Sice letos to je zpoždění již jen měsíc a něco, ale je. Doufám, že už konečně letos tuto nepříjemnou tradici porušíme a vše bude tak, jak má být.

Co říci k uplynulému ročníku? Snad jenom to, že vznikal za nelehkých podmínek, kdy jsem byl na vojně a vše měla na starosti Radka, díky jí nebyla kontinuity ve vydávání porušena, ikdyž došlo k jistým disproporcem při rozesílání, za což bych se chtěl i touto veřejnou formou všem čtenářům omluvit. Doufám, že to přijmete s pochopením a budete trochu odškodněni tím, co se chystá pro ročník letošní. A tak jsem se vlastně plynule dostal k ročníku letošnímu. Jaký bude? Tak trochu jubilejní, protože půjde o pátý ročník. Ano, i mně se to zdá téměř neuvěřitelné, že fanzin vychází již pět let. A myslím si, že jeho úroveň, přes jisté výpadky, není zcela nejhorší, že je pro Vás, čtenáře, každé nové číslo něčím zajímavé, nějak přínosné. A já pevně doufám, že to tak zůstane i nadále, že chystané změny, které jsou tak říkajíc přede dveřmi, budou jenom ku prospěchu naší společné věci, SF. A teď už přestanu chodit kolem horké kaše a alespoň částečně vás seznámím s chystanými změnami. Ta první, zásadní a věřím, že i rozhodující bude, že Laser bude vycházet maloofsetovou texnologií. Jeho formát bude změnšen na A5, o němž si myslím, že je mnohem příjemnější na čtení, jeho rozsah bude cca 64 stránek. Prostě tvarem a rozsahem něco jako Malé edice Laseru. A co obsah? Budu se snažit zachovat přibližně stejné proporce jako doposud, protože se domnívám, že je to celkem rozumné dělení. Ale samozřejmě, pokud máte kdokoli nějaký jiný názor, napiště a je možné provést jiné změny. Doufám, že se také podaří dodržet periodicitu 6 čísel ročně, ale to samozřejmě také závisí na zájmu Vás, našich čtenářů. Doufám, že chystanou změnu přivítáte s pochopením a bude i přínosem, hlavně co se týče zlepšené kvality tisku a i grafické úpravy. A teď to nejdůležitější. Protože tisk na maloofsetu je nutný ve větším nákladu, tak je možné přijmout další odběratele LASERU. A budou samozřejmě velmi vítáni, protože počet odběratelů ovlivňuje samozřejmě i cenu fanzinu. Takže Vás prosím, zkuste nabídnou náš fanzin v klubech, mezi známými a přáteli, fanoušky SF. Je to možné. A pokud bude všechno v pořádku a nebude zlobit elektronický psací stroj, tak první číslo by mělo spatřit světlo světa někdy kolem konce února. Držte nám palce, ať se to povede v tomto termínu.

redakce

OLEG

ROMANČUK

V jeho mozku vznikl slabounký zašifrovaný odlesk čehosi nepochopitelného. Mezitím jeden po druhém vznikaly zamlžené ideální obrazy, vzpěcující se analýze. Kaleidoskop fantastických obrazů. Chaotické nahromadění zakodovaných scén.

Výjev se míhal po stěně, oddělující vnitřní a vnější svět, nemohl pochopit, co to je-skutečnost, iluze? Jeho "já" se ještě nezformovalo.

Jeho "já" se pomalu, jakoby z plenek vysvobozovalo z chaosu podivných domněnek více a více se rozlišujíc v prostředí, které je obklopovalo, protahovalo svůj nezmenšující se podiv nad nepřátelstvím, které je obklopuje. Samo pochopení toho, že je živ, se mísilo s pochopením vlastního přístupu ke světu, s pochopením pocitu sounáležitosti k čemusi významnému a důležitému.

Nebo ne?

Nevěděl to. Nevzpomínal si na své jméno.

Zapomněl ho nebo ho neznal?

Zapomněl....

Jeho jméno je svět.

Celý svět. Vesmír. Hmota, v jejíchž záhybech jsou ztuhlé krystalky ledu a tmy. Chladné krvstalky s ostrými konečky. Blýskavé a průzračné. Natáhnul ruku, pocítil jejich chladné píchání...

A ještě byla tma.

Obyčejná tma. Lepkavá, mučivá.

Plul v ní velmi dlouho. Anebo do ní spadnul pouze na okamžik?

Cosi mu našeptávalo, že všechno, co cítí a vidí, je znetvořená kopie čehosi.

Čeho?

Zalila ho nová vlna smutných dohadů., pulsující a tančící. Barev v kaleidoskop metající jiskry se trochu pootočil a zmizel. Stejně neočekávaně jako se objevil.

Opět tma. Prázdno. Že by ty podivné vidiny nikdy neexistovaly?

Ležel tváří k zemi. Nehýbal se. Zrcadlový, ideálně hladký povrh.

Buch, buch, buch... Srdce zrychleně tlouklo. Jakási neznámá síla jej donutila obrátit se. Otevřel oči, nad sebou viděl zelené nebe - se dvěma skvrnami, žlutou a rudou. Slunce?

Vyskočil a běžel. Kam? Kam ho nohy ponesou... Jen utíkat! Před čím?

Nebo odkud?

Nevěděl.

Bylo mu úzko. Měl strach...

Vidina zmizela.

Úplně? Existovala vůbec?

Vlny plavně narážely do břehu. Moře... Snad i oceán. Kdo ví. V dáli na hladině se bělaly vlnky. Nebe se zdálo být zelené, slunce vrhalo žlutočervené odlesky. Hory. Na dosah ruky. Slabý teplý větřík. Sedivé kameny na šedém písku. Vyhlazené valouny. Znovu jej ovládl nejasný neklid. Musel kamsi pospíchat. Musel nebo byl povinen?

Musel. Zvítězil nad smrtí. Zdolat ji. Podvědomě chápal, že se snaží zachránit. Jen jedno bylo hádankou: před čím nebo před kým?

Ubíral se po břehu moře.

Nebo oceánu?

Na břehu rostly jakési podivné rostliny. Nikdy dříve takové neviděl. Snad že na ně zapoměl?

Znovu běžel. Teď nahoru. Buch, buch, buch... Zdálo se, že srdce každou chvíli vyskočí z hrudníku. Konečně byl nahoře. Svislá vysoká skála. Stál, lačně lapal ústy chladný vzduch, pomalu se uklidňoval.

Daleko dole leželo město.

Z jeho hrudi vyrazil výkřik. Vzrušený, radostný.

Co to vykřiknul?

Nějaká slova...

Cizí, neznámé slova. V jazyce, který neznal a kterým nemluvil. Nebo se mu to jen zdálo?

Běžel zpět, opět něco vykřiknul.

Nohy jej nesly stále rychleji, uklouznul a padal po hlavě.

Úder. Strašlivá bolest. Temeno.

Tma, jaká panuje ve vesmíru, když nesvítí hvězdy.

Je vůbec vesmír bez hvězd?

Zdá se, žeto byla poslední otázka, kterou si položil.

Ale ne. Najednou se mu zdálo, že tma mizí. To mu našeptávala intuice.

Vidina zmizela.

Existovala vůbec?

-1.

Když se Luson probudil, dlouho neotvíral oči. Jen tiše ležel a zaposlouchával se do ticha, které se mu zdálo být podezřelé. Nedonesl se sem žádný zvuk, ani ten nejmenší. Nakonec ho to omrzelo, otevřel levé, potom i pravé oko.

Uviděl, že jeho velké, ale dosud nepříliš poslušné tělo leží na jakési posteli. Lusonovu pozornost upoutal světle zelený podhlavník, připomínající panel s množstvím tlačítek. Ale kdyby chtěl zmáčknout některý z těch kulatých, trojúhelníkovitých nebo čtvercovitých spínačů, musel by po té sněhobílé posteli vykonat úplnou túru - byla pětkrát delší než on sám.

Luson se podíval vlevo, odkud - aspoň mu to tak připadalo - se slabým šuměním prodil vzduch. Nemýlil se - někdo tam dokořán otevřel okno. Na jasně zelené nebeské klenbě svítily dvě slunce, rudé a žluté, prosvítaly skrz korunu modře a bíle kvetoucího stromu. O trochu dál stál další, menší, růžový, se špičatou korunou.

Minutu nebo dvě si Luson prohlížel tento idylický obrázek, ale když neobjevil nic, co by mu alespoň trochu objasnilo, kde se nachází, znovu si začal prohlížet neznámý příbytek.

Na stěně proti oknu viselo zrcadlo. Zapoměl na něj. Odvčerejška, kdy přišel k vědomí anebo se alespoň vrátil k životu. Tehdy se také v lesklém zrcadle odrážela část postele, přesněji řečeno její čelo, ten panel, jehož účel mu byl hádankou.

Napravo od zrcadla visel obraz. Nevelká, šikovně provedená krajinka: moře, písečná kosa, hory. Lusonovi se najednou zdálo, že to všechno už někde viděl. Snažil se vzpomenout si kde, ale vtom mu mozkem projela prudká bolest. Luson tiše zasténal a sevřel víčka.

Bolest trochu utichla, ale Luson ležel dál se zavřenýma očima.

Zajímalo by mě, kolik je hodin? Je ráno nebo poledne?

Dobře si vzpomínal na své včerejší probuzení. V téže podivné místnosti, ve stejné posteli. Ale včera se mu vědomí vrátilo pouze na krátkou chvíli. Jenom se stačil dozvědět, že se jmenuje Luson. Jen tak mimochodem, oslovoval ho tak muž s černými vousy.

Ano. Vousatý muž. Měl na sobě modrý plášť, světlé kalhoty a bílé měkké boty. Kdo to byl? A vzpoměl si: neznámý se představil jako lékař. Doktor Gaskar. Ale víc mu toho v paměti neuvázlo, i když útržky smutných vzpomínek se dále vrtěly ve vzdělených zákoutích jeho mozkové hmoty. Byly okamžiky, kdy Luson věřil, že se najednou vzchopí a vzpomene si na něco důležitého, ale mozek se vzpěčoval, vibroval.

Když ucítil ostrou bolest, došel Luson k závěru, že si musí vést uvážlivě. Jeho úsilí na něco si vzpomenout vyvolává nepříjemné pocity.

V tichu, které hned po probuzení vyvolalo silné podezření se ozvely čísi lehké kroky. Luson se začal pozorně dívat na tu stranu. Stěna, na níž visel obraz se zrcadlem se nečekaně tiše odsunula a odkryla ztemnělou chodbu nebo výklenek. Ve vzniklém otvoru se objevila vysoká nahrbená postava v bílém plášti. Muž se pozastavil v průchodu a potom se nerozhodně otočil k posteli.

Vtom se stěna automaticky uzavřela, zrcadlo a obraz zaujaly své obvyklé místa. Luson předstírající spánek si neznámého pozorně prohlédnul.

Kde už ho viděl? Temné vlasy, mladistvý podlouhlý osmahlý obličej. Hluboko zapadlé oči byly tak chladné, že z nich Lusonovi ztuhnul mozek. Počkat, to je přece doktor Gaskar! Vzpomněl si na něj. Gasker tu byl i včera...

"Jak se cítíte, Lusone?"

Měl povědomý hlas.

"Jak se vlastně máte, Lusone?"

Luson pomalu otevřel oči. Jejich pohledy se setkaly. Oba se dívali tak pozorně, jakoby jeden druhého zkoumali. První odvrátil zrak Luson. V mozku ho znova bodlo, jakoby se do něj zarazilo tisíc ledových jehel.. Zamhouřil oči. Když zavíral víčka uviděl nad sebou skloněného Gasjara. Měl znepokojený výraz.

"Je vám špatně?" zeptal se lékař.

"Občas. Když napnu svojá paměť, mozek se vzpouzí, protestuje."

"To přejde. Vzpomínáte si na mě?"

"Ano, včera jste tu byl také. Mluvil jste. Řekl jste mi moje jméno."

"Co jste si ještě zapamatoval?"

"Nic. Mimo toho, že se jmenuji Luson a že jsem byl včera při vědomí, už nic. A kde vůbec jsem?"

"Na Restě.... v oblasti Flor. Čtvrtý obvod. Institut rehabilitace."

"Na Restě..." řekl Luson mechanicky.

"Vám ten název nic neříká?"

"Název čeho?"

"Planety."

"Planety?"

"Čemu se divíte?"

"Divím? Jak vám to mám říci.... Jednoduše je to nějaké divné... Ale jak jsem se octnul tady, v této místnosti?"

"Před deseti dny vás v horách našli horolezci. Poblíž pátého sektoru čtvrtého obvodu oblasti Flor. Dopravili vás sem modulem."

"Měl jsem u sebe něco?"

"Co máte na mysli?"

"Můj osobní kód. Osobní průkaz."

"Kód? Osobní průkaz?" zeptal se Gaskar zvědavě. Rychle se však ovládl a tvářil se, že ví, o čem je řeč. "Aha, kod! Ne, nenašli u vás nic."

"Tak jak jste se dozvěděl, jak se jmenuji?"

"Luson se jmenuje úpatí hory na kterém vás našli. Nelíbí se vám, že jsme se rozhodli vás tak oslovovat?"

Luson neodpověděl. Koneckonců, na věci to nic nemění, tak proč by se neměl jmenovat Luson. Možná že je to lepší: název místa poslouží jako výchozí bod v budoucnosti, až začne hledat svoje ztracené "já".

"neunavil vás náš rozhovor?" Gaskar stále ještě stál u postele. "Hlava vás bolí jako předtím?

Nuceně se usmál: "Zdá se, že v tomto směru byl rozhovor užitečný."

"V tom případě si dovolím vás ještě chvilku obtěžovat. Nemáte námitky?"

"prosím."

Gaskar vytáhnul z kapsy pláště malou plochou krabičku a stisknul červené a po něm i bílé tlačítko. Uprostřed místnosti se vytvořil otvor a v něm se začala objevovat podivná konstrukce. Rychle se přiblížila k lékaři a ještě za jízdy se přeměnila v pohodlné křeslo. Gaskar do něj usedl a pokračoval v hovoru.

"Z toho, co víme, soudíme, že jste prodělal jakýsi šok. Ale nejdřív k vašemu zranění. Při pádu ze skály jste se udeřil do hlavy. Mimochodem, nevyvolávají ve vás výrazy "horské prostředí" nebo "pád" nějaké asociace?"

Luson si vzpomněl na útržky obrazů, které se mu zdály před probuzením. Ale co když nic neznamenají? Musel vědět, co bude dál a tak zavrtěl hlavou.

"No co, doufám, žepozději patologická představa neurčitosti přejde. Všechno bude, jak má být. Za den nebo dva můžete vstát. Pečovat o vás bude moje mladší kolegyně, psycholožka Ola. Pomůže vám vzpomenout si a adaptovat se na Restě. To pro dnešek stačí. Vše, co budete potřebovat, dostanete po stisknutí modrého tlačítka. Je na stolku ve vašem záhlaví. Můžete se přesvědčit."

Luson stiskl podlouhlou páčku a na stěně vedle zrcadla se objevil obraz krásné dívky v bílém lesklém obleku, těsně obepínající ztepilou postavu. Luson si ještě stačil všimnout, že má světlé, nakrátko ostříhané vlasy, dlouhé řasy, šedé oči a rovný tenký nos. Stála před ním skutečná krasavice.

Neznámá měla přehozenou nohu přes nohu a seděla v křesle podobném tomu Gaskarovu. Ten se na Lusona ironicky usmíval - alespoň to tak vypadalo. Luson hodil na lékaře prosebný pohled.

"to je Ola. Bude vaší poručnicí," vysvětlil Gaskar.

Dívka se usmála a pokynula Lusonovi rukou: "Dneska mám ještě nějaká menší vyřizování," řekla. "Zítra s vámi začnu. Apropo, Gaskare, chtěla bych s vámi prokonzultovat jednu otázku. Nemáte nic proti?"

"Ale ne, s radostí! My jsme vlastně už hotovi, že ano, Lusone?"

Pacient místo odpovědi zamhouřil oči a dal najevo, že je unaven.

"V tom případě zítra nashledanou."

"Nashledanou zítra," řekla Ola. Znovu otevřel oči, aby si dívku lépe prohlédnul, ale obrazovka už zhasla. Křeslo, na kterém seděl Gaskar také zmizelo. Stěna / vlastně dveře / se bezhlučně zavřela, když vpustila lékaře na chodbu, nyní zeleně osvětlenou.

Luson zůstal sám uprostřed záhadného ticha. Byl příliš unaven než aby analyzoval vše, co sestalo během uplynulé hodiny. Luson zbystřil pozornost. Jeho mozek se napnul, vše přirozené potlačila

nejistota a obavy, Zdálo se, že jej kdosi sleduje. Už už ho dostihne. Kdo to je? Co to je?

2.

XXI 395:004 univerzálního galaktického času. Laboratoř Delta Centra pro výzkum budoucnosti Mezinárodní sociologické asociace.

".....Nejvíc ze všeho mne překvapuje, kam se to všechno ukládá... -Těm, kdož jsou dobře obeznámeni s pátým rozměrem, nic nestojí v rozmístování do požadovaných mezí. Řeknu vám vše, vážení pánové, asi jen čert zná tyto meze!"

Na tento úryvek z Mistra a Markétky si Jaroslav Gaj nečekaně vzpomněl právě když se ocitl na prahu adaptačního sálu oddychového sektoru. Místnost, ve které se ocitl byla osvětlena měkkým zeleným světlem a podobala se průsvitnému bubnu, ve kterém bylo rozmístěno množství exotických rostlin, fontánek, malých jezýrek a potůčků. Speciálně vybrané kvadrofonické hudba blahodárně působila na nervový systém těch, kdož se vrátili z Putování pentonautů.

"Ano, milá Victorie," obrátil se v duchu k asistentce Christophera Ericsona, "tem, kdo je obeznámen s pátým rozměrem je, skutečně schopen rozvinout hranice okolního světa až k nevíře."

Jak to tak vypadá, on,pentonaut Jaroslav Gaj, každopádně rozšířil své psychofyziologické schopnosti tak, že jeho paměť se skoro celá zablokovala, projevily se na něm následky amnézie.

"Toto je první den ze zbývající části tvého života," přenesla se mozkem vlna pesimismu a rozpustila se v záhybech jeho vzrušeného mozku.

Šel ztěžka a směřoval k regeneračnímu křeslu, určenému ke zjištění a stabilizaci i mozkových funkcí po putování a tréningových vstupech na delta-úroven. Když se Gak usadil do křesla, ucítil jak bleskurychle reaguje na sebemenší pohyb těla. Soustředil svojí pozornost na hejno barevných rybek, prohánějících se ve vodní nádrži. Seděl a poslouchal hudbu, snažil se na nic nemyslet a uklidnit se..

Uklidnit se? To se mu nepodaří, dokud si nerozebere vše, co se s ním stalo. Ale to se jenom štourá ve vlastním mozku, v tom pátém rozměru, který se stále ještě nachází TAM, v "zoně X". Ale je to nutné... Musí se dopídit příčiny neúspěchu. Ve své nynější situaci si především musí vzpomenout na vše, co se stalo.Jestliže se shrnou nejrozličnější fakta, mohou vytvořit přesný obraz. Ale pro něj to vůbec není jednoduché, zvlášť v této situaci. Nejspíš je to nemožné. Ale stejně si musí na všechno vzpomenout. NA VSECHNO!

On, pentonaut první třídy, zcela vyčerpaný Přesunem, s téměř zablokovanou pamětí, chce vysvětlit to, co dosud nemůže vysvětlit ani sám Christopher Ericson.

Jeden z pěti dobrovolníků, jeden z pěti Nadaných, obdařených schopností předvídat budoucnost, se chystá rozebrat příčinu neúspěchu.

Tři roky prožil v Centru pro výzkum budoucnosti Mezinárodní sociologické asociace, v laboratoři Delta. Bez spojení se světem, podřízený jen jedinému cíli - získání důkazu správnosti Ericsonovy teorie: možnosti průniku do "zony X" pomocí psychofyziologického delta-přesunu.

Když začeli s pokusy, dobrovolníci - pentonauti byli označeni za sebevrahy. / Blázni! Cožpak lidstvo, dobývající svět, který

jej obklopuje, dbalo na ztráty? Dějiny znají agronauty a aeronauty, akvanauty a astronauty... Nyní to byli pentonauti, zvláštní kategorie poutníků na vzdálené světy.../

A co on, Jaroslav Gaj, třicetiletý Nadaný, nejperspektivnější člen oddílu Delta? Kdo je on? Na jeho modré bundě svítí červený pravoúhlý znak pentonauta první třídy/ale čert vem první třídu, stejně ho každou chvíli odepíšou/. Na znaku jsou zaznamenány okolnosti jeho udělení, osobní kód a delta-funkce. Teď na emblému svítí bílí proužek, označující pentonauta v postexperimentálním režimu. Už slyšel, že sestavili tři nové oddíly: Omega, Psí a Theta. Bez ohledu na riziko / zásady Putování delta-kanálem ještě nejsou zformulovány / je dostatek dobrovolníků. Ale cožpak pochopení oběti pentonautů ve jménu vysokých ideálů vždy se jejich obět stává lehčí? Množství obětí by se hodně zmenšilo, kdyby si vzpomněl na podrobnosti svého Přesunu.

...dokonce i Sergej něco přinesl odtud, ze "zóny X". Jeho psychofyziologická totožnost byla TAM - přístroje a počítače zaznamenaly změnu hodnot v pásmu absorbce apektra jeho delta-totožnosti. Upřesnil řadu údajů, několik nepřímých důkazů toho, že hypotéza profesora Ericsona je správná. A Jaroslav Gaj, tem, do něhož se vkládalo tolik nadějí, se nevrátil s ničím. S ničím! Ale vždyt tam byl! A přístroje sebou brát nemohli... Museli ho zachránit Erika Krügerová a Alexej Tarasenko, provedli to skvěle. Protože jejich psychofyziologické totožnosti byly orientovány na záchranné funkce, takže nemohli podat žádné informace o svých zonách "X-02" a "X-03", které se do určité míry protínaly s Gajovou zonou "X-01". Po takové zátěži budou potřebovat dva až tři týdny, možná i celý měsíc na adapci.

A on, který mohl pomoci těm, kdož ho budou následovat, toho není schopen. Zrovna teď, když je to tak nutné. Jeho starý přítel Achmed Gafurov, lékař - neuropsycholog, jej uklidňoval: ulož koberce netrpělivosti do truhly očekávání. Nespěchej. Potom amnézie, která tě postihla při delta-přesunu přejde. Přejde... ale kdy? A je to vůbec možné? Za měsíc opět začnou optimální podmínky pro průchod delta-kanálem. Ty budou trvat dva měsíce a potom se bude muset čekat na příští rok. A program Delta je třeba splnit. Ostatní také.

Laboratoř Delta je první linií vědy. Právě v ní vznikly delta-přenos, delta-faktor, delta-pásmo, delta-totožnost, delta-princip a delta-metoda.

...Gaje neopouštěla deprese. Jakmile se pentonaut vzpamatoval, jeho psychika se bránila agresi ze strany nepochopitelných vzpomínek.

Proč se neukáže Ola? Když se na ní začne vyptávat mezi zaměstnanci laboratoře, hned začnou najeho otázky odpovídat vyhýbavě: odjela do Ženevy, do Centra pro neuropsychologický výzkum. Odjela? Bez rozloučení, nepočkala na jeho návrat? Návrat... odkud? Podivné vlna zachvátila Gajovu duši. V tom momentě se mu zdálo, že si už-už na všechno vzpomene. NA VŠECHNO. Ale vlna se ztratila stejně neočekávaně jako se objevila.

Sál zaplnila kvadrofonní hudba. Měkká melodie ukolébávala. Jaroslavova víčka se pomalu zavřela a začal dřímat.

3.

Když Luson procitnul, pocítil v sobě takovou svěžest a sílu, že chtěl v prvním okamžiku vyskočit z postele. Ale když si uvědomil, že spal, pohlédnul se, do čeho by se oblékl. K jeho údivu na křesle, které vyjelo zpod postele ležel kompletní oblek.

Kuson se v tom nezvyklém obleku se zájmem prohlédnul. Podobal se obleku Oly: bílá bunda s mnoha kapsami, úzké kalhoty se sedmi kapsami, v nichž byly různé balíčky a krabičky, ale které nepřekážely v pohybu. Vše bylo z lesklého materiálu příjemného na dotek. Nejvíc se Lusonovi líbily boty. Byly vysoké, tmavě šedé, sespoustou spon a měkkou podešví, takže na noze je nebylo ani cítit.

Luson se podíval z okna. To samé, co včera. Nikde ani noha. Podíval se na svůj odraz: hubená, zarostlá tvář. Zdálo se, že je to někdo cizí, ne on sám. Neškodilo by se oholit, pomyslel si.

V koupelně našel vše potřebné. Když se oholil, uviděl v zrcadle mladého muže energického vzezření, ale zmoženého únavou. Ale byl úplně cizí! Lusona ovanul nepříjemný chlad, ne-la ze strachu, tak z rozpaků. NEVZPOMÍNAL SI NĄ SVŮJ OBLIČEJ!

Musí se uklidnit. Vždyt Gaskar mu říkal, že byl v šoku. Že by šok setřel z jeho paměti informaci o vlastním obličeji?

"Vidím, žejste dnes ve skvělé formě," přerušil jeho myšlenky Gaskarův hlas.

Luson si otřel obličej ručníkem a vrátil se do místnosti, kde se přivítal s lékařem.

"Vypadáte skvěle!" vyrazil ze sebe Gaskar. "Jste sice trochu bledý, ale to přejde."

"Nevzpomínám si na svůj obličej," řekl Luson rozpačitě. "Je to následek šoku?"

"To se teď nedá říci. Hodně záleží na tom, jak vážné bylo zranění a také na čistě osobních psychofyziologických individualitách organismu. Ale už dávno bylo zjištěno, žezztracené úseky paměti se obnovují tím rychleji, čím více se pacient ptá. Tak se ptejte. Můžete si rychle vzpomenout, kdo jste. Určitě si vzpomenete. My se vás budeme postupně také vyptávat, abychom stimulovali vaší paměť a zelpšili činnost všech částí vašeho mozku. Také máme zájem na tom, abyste se co nejdříve uzdravil."

"To znamená, že mně považujete za pacienta?"

"Fyziologicky jste naprosto zdráv, ale očekávejte množství prohlídek. At vás ani nenapadne slovo "pacient". Takový je můj postup. Když dovolíte, je to taková dan tradici."

"V tom případě mi dovolte položit vám otázku: chcete se skutečně pokusit zjistit kdo jsem a odkud jsem přišel?"

"zajisté."

"No a...?" Luson se opřel o parapet a čekal na odpověď.

"Domnívám se, že jste přišel z jiného kontinentu. Z oblasti Flor zatím není zpráv o tom,že by někdo zmizel, ačkoliv institut o vás již dávno podal zprávu. Na ruce nemáte snímač. Pravděpodobně jstě ho ztratil při pádu - všimněte si, že máte na zápěstí šrám. Když jste přišel k vědomí, musel jste se zajímat o svůj snímač. Vždyt informace o něm je zavedena do mozku tak, aby se za žádných p podmínek neztratilą. Chápate, NEZTRATILA. Až po smrti. Vy jste se zajímal o nějaký kod. Předpokládám, že jste se pouze přeřekl. Ale nechme těch řečí. Nejspíš máte hlad?"

"Nejsem proti," usmál se Luson. "Myslím na snídani, zatímco vy myslíte na mojí osobnost."

Popravdě řečeno nebylo mu do smíchu. Když Gaskar začal mluvit o snímači-kodu, jeho slova vyvolala v mozku podivnou vlnu. Stejně jąko včera, když po odchodu lékaře zůstal sám, se mu zdálo, že ho NĚKDO POZORUJE.

"Tentokrát budete muset snídat beze mne. Dnes vás oficiálně předám do Oliny péče. A, tady jí máme osobně!"

Vyšla zpoza rohu. Rychle přistoupila Lusonovi vstříc, usmála se a podala mu ruku.

"Vítej, Lusone," řekla mu prostě jakostarému známému. "My už se známe, že ano?"

"Jak je vidět, tak ano," řekl Luson rozpačitě.

"Nechám vás tu o samotě," řekl Gaskar. "Ve všem se obracejte na Olu. Od této chvíle je vaším oficiálním patronem, rádcem a přítelem."

"Cožpak přítel bývá oficiální?" namítnul Luson.

"Ó, skvěle rozlišujete odstíny," zaradoval se Gaskar. "Naše záležitost se chýlí k lepšímu rychleji než jsem čekal."

Po snídani opustili institut rehabilitace a Ola mu oznámila, že jedou k ní domů.

"Domnívám se, že v domácí prostředí se ti bude na všechno lépe vzpomínat."

... za ty tři dny, které prožil v Olině domě toho poznal dost o Restě, šesté planetě systému Arda. Rok zde trval 423 dní, což na sobě rychle pocítil.

"Kdybys nebyl zraněn, dalo by se předpokládat, že jsi přišel z jiné planety," zažertovala Ola místo odpovědi na jeho stížnost, že se mu zdá jakoby se jeho biologické hodiny předbíhaly.

"Kdybych sama nebyla mezi horolezci, kteří tě našli, předpokládala bych, že mám co činit s příchozím. Náš reálný i subjektivní čas je pouze nepřetržitým přechodem budoucnosti do minulosti. V našem mozku podobná proměna probíhá s naším individuálním vnímáním času. Doslova se "přelévá" z levé polokoule do pravé. V levé jakoby se skládal obraz budoucnosti a v pravé se odrážela minulost, to, co jsme prožili. Po šoku sedráha, po níž se v mozku sdílí čas určitě zablokovala a proces se zpomalil. Avšak to pokládám za dočasný jev."

"Říkáš, že jsi byla mezi těmi, kdo mně našli?"

"Ano. Přivolala jsem modul, aby tě dopravil do institutu."

Luson se na Olu pozorně podíval. V jeho srdci se ccsi pohnulo. Aby zakryl svojí bolest, odvrátil se.

"Je to daleko?" zeptal se.

"Kam je daleko?"

"Do Lusonu, na místo, kde mně našli."

"Do Lusonu?" podivila se Ola. "Našli tě v oblasti Flor, kousek od pátého sektoru čtvrtého obvodu. Myslíš ten?"

"Ano, ano..." rychle souhlasil, aby zakryl svoji nejasnou doměnku.

"ODsud ne... Brzy se tam podíváme."

Olina slova slyšel špatně, jakoby měl uši zacpané vatou. Takže Gaskar ho klamal? Místo, zvané Luson neexistuje? Ale proč by to dělal?

Podezření se brzy potvrdilo. Sousedé takové místo také neznali... Pátý den mu Ola řekla, že se našel jeho bratr, že jeho skutečné jméno není Luson, ale Saut.

4.

XXI 396:007 univerzálního galaktického času. Laboratoř Delta centra pro výzkum budoucnosti Mezinárodní sociologické asociace.

Victoria Muttiová už celých pět let pracovala jako asistentka profesora Christophera Ericsona ale stále ještě se nepřestala divit šíři jeho zájmů a vzdělání. Ericson jí / a nejen jí / učaroval svým upřeným pohledem. Nezvykle modré a mladé / ačkoli profesorovi už bylo padesát / oči zářily inteligencí. V jeho mozku se rodily a řešily grandiozní problémy. Řešil je nezvykle lehce a elegantně. Rychle předkládal hypotézu za hypotézou, všímal si reakcí debatujících, rychle přejímal cizí myšlenky a potom vytyčil přesný prog-

ram činnosti nebo jí zavrhnul, zdálo se že bez ohledu na reálnost uskutečnění.

Biofyzik a kosmolog, neuropsycholog a matematik ovládající teoretickou fyziku byl schopen tvořit okamžitě na jakémkoliv tématu na profesionální úrovni.

Poslední teoretické Ericsonovy výzkumy se transformovaly do neobvyklé, ale obdivuhodně celistvé koncepce vesmíru bez hranic, stěží a počátku, na jehož okraji probleskuje lidský rozum.

Jím vytvořená hypotéza zpočátku posloužila pouze k teoretickým výzkumům a později k experimentům v laboratoři Delta, nazvané na počest Delta-principu, na jehož základě Ericson založil svoji teorii vesmíru. Tento paradoxní a dalo by se říci vzájemně si odporující princip upoutal mnoho odvážných, nadaných a talentovaných. Těch, kdož si přáli zúčastnit se experimentu bylo dostatek, ačkoliv byli přímo nebo za svými zády označováni za blázny. Do oddílu Delta přijali pouze pět Nadaných. Pravda, potom co se Bělov vrátil ze zony "X" a získal JAKESTAKES důkazy, byly sestaveny ještě tři oddíly. Bez ohledu na oběti a na neštěstí, které postihlo Gaje budou pokusy pokračovat. Jiné východisko není. Člověk, jeho rozum a mozek tu nikdo nezastoupí.

Ale to, co se stalo Jaroslavovi... Stále vzpomíná na jakousi Clu a plete si s ní ji, Victorii.

Chtělo se jí křičet bezmocí a zoufalstvím. Ani na okamžik jí neopustil pocit viny za poslední experiment. Vždyt nikdo jiný než ona za druhou fázi Putování neodpovídal. Žeby si jí šéf pozval kvůli tomu?

Mlčky otevřela dveře a sekretářka jí vpustila do pracovny. Ericson zvolna vstal od stolu a vyšel jí vstříc. Poté jí podal ruku, galantně jí posadil do křesla a vrátil se zpět na svůj kapitánský můstek. Všechno dělal korektně, bez nánosu familiárnosti, do níž po čase upadnou vedoucí ve vztahu k podřízeným.

Svoji šedivou skandinávskou hlavu s rovnou pěšinkou naklonil na stranu a soustředil se na zprávu, přičemž nervozně prsty vybubnovával jakousi melodii. Zdálo se, že na přítomnost asistentky úpl. zapomněl.

Ericson přestal bubnovat prsty, zvednul hlavu a usmál se.

"Kde máte svůj identifikační štítek?" zeptal se, když si všiml, že Victoria přišla bez okrouhlého zeleného symbolu na kterém bylo její osobní číslo. Profesor jediný nosil modrý štítek s rudou hvězdou.

"Předpokládám, že kvůli tomu jste si mně nezavolal."

"Ne, ale zároveň vám udělují napomenutí. V našich podmínkách to bez disciplíny nejde. A vy sama dobře víte, že nošení štítku je jedna ze základních povinností. Zcela určitě to není můj rozmar. Psychologové svůj chleba nejí zadarmo..."

"Rozhodla jsem se opustit laboratoř," přerušila ho.

"Co má tohle znamenat?"

"Vidím, ževás toto řešení udivilo?"

"Udivilo...Děvče!" vybuchl najednou Ericson. "Uhnout po první neúspěchu?! Věděla jste, do čeho jdete. Porážky a oběti jsou nevyhnutelné."

Ericson se zvedl tak prudce, že se jeho křeslo div nepřevrátilo a začal přecházet po pracovně. Victoria ho poprvé viděla tak nezvykle vzrušeného.

"Vidím, že jste podivná povaha..." hřměl Ericson. "Místo toho abyste mi a vůbec nám všem v laboratoři pomohla, začnete panikařit"

"Ale vždyt postupujeme krutě..."

"Krutě?! Vy máte podivnou logiku. Ano, stává se, že při pokusech zahynou lidé. Ale spočítala jste si kolik jen kosmonautů se nevrátilo na Zemi? Cožpak vám musím vysvětlovat, že jestli se naše pokusy podaří dovést do konce, můžeme zapomenout na všechny ty

archaické a nebezpečné raketové lety do vesmíru... Bylo by velkorysé a ideální provádět pokusy na psech nebo opicích, ikdyž to také není humánní. Ale v našem případě nikdo kromě homo sapiens není schopen zjistit, zdá je teorie správná. Nikdo... Po neštěstí, které postihlo Jaroslava Gaje jste nakloněna k názoru, že jsem na omylu, že ano? Nemusíte mi odpovídat, vidím vám to na očích. Důkazy mojí paradoxní teorie lze získat pouze cestou pokusu. To nás zajímá. A vás také."

"Ale to vše se stává hrozným, když vidím, jak lidský rozum..."

"Částečná ztráta paměti. Tohle máte na zřeteli?"

Victorie sklonila hlavu; předstírala že jí zaujal vzorek na chlupatém koberci, který ji připomínal kvetoucí jetel.

"Victorie, já vás chápu," řekl Ericson měkce. "Vím, že Jaroslav je váš snoubenec, že v prosinci měla být svatba... Ale řekněte mi, cožpak je někdo ušetřen ztrát, toho, že mu osud ukáže druhou tvář? Vy i Jaroslav jste věděli, že nebezpečí není vyloučeno. Jaroslav má talent stejně jako jeho přátelé dobrovolníci. Vy jste se v laboratoři neocitla náhodou. Vzpomeňte si jen na historii dobytí bohatství Země a blízkých planet. Průkopníky doprovází riziko nebezpečí. Brány tajemství se otvírají pouze těm nejsilnějším."

"Rozumím," Victoria zvedla hlavu, její oči byly plné slz. Až teď si Ericson všiml, že se jí ve vlasech objevil pramínek šedivých vlasů.

"To kvůli tomu, že neodpověděl ná váš kód?" zeptal se Ericson soucitně.

Victoria přikývla.

"Nemohu si s ním klidně promluvit ani se na něj podívat. Jsem pro něj prostě asistentka profesora Ericsona, vedoucího projektu Delta. Chápe, že je jedním z Nadaných, že se zúčastnil experimentu a zachránili ho Erika Krügerová a Alexej Tarasenko..."

"No, to není tak málo!" řekl profesor. "Neexistuje příčina, pro kterou by prostě nechtěl odpovídat?"

"Ne, Jaroslav chce všechno pochopit sám, rozumíte...?" Přikryla si tvář dlaněmi a rozplakala se.

"No tak, uklidni se," začal jí Ericson tykat. "Už to, že si CHCE vzpomenout na minulost, na Putování je ku prospěchu jemu i nám. Můžeš mi to věřit."

"Achmed Gafurov připouští možnost úplné amnézie," vzlykala dál Victoria.

"Je to blbec, i když lékař! Promluvím si s ním. Mimochodem, nedošlo k nějakým změnám v Jaroslavově chování?"

Victoria si vzala kapesníček a utřela si oči.

"Chvílemi si mne plete s jakousi Clou."

"Promiň, neměl předtím nějakou přítelkyni toho jména?"

"Nevím, ale je to divné jméno."

"To je zajímavé... A ty chceš v takové situaci odejít, vykašlat se na laboratoř... a na Jaroslava?"

"Jsem úplně bezradná. Chtěla bych sama projít delta-kanálem jen abych ho přivedla zpět k životu."

"Každopádně je naživu. Ale potřebuje pomoc a tu mu můžeš poskytnout jen ty."

Victorii zasvítil v očích plamínek naděje. Úpěnlivě se na profesora podívala.

"Musíme ještě jednou analyzovat situaci. Takže: pokus byl proveden šestého dubna. Cílem bylo proniknutí do "zony X", přesněji do "X-01". Poučili jsme se z předchozích neúspěchů a z výsledků Bělovova Putování. Přibližné souřadnice delta-oblasti nám byly známy, stejně jako část údajů, jestliže je moje koncepce správná. Jaroslav se liší od Nadaných. Jeho koeficient předpovědi je okolo 75 - asi o deset bodů víc než u ostatních."

"No a co?" vzdychla Victoria.

"Cesta byla úsoěšné. Jaroslav pronikl do "zóny X-01". A vrátil se živ. Fluktuace metastabilní úrovně jeho psychofyziologické totožnosti dokazuje, žepentonaut TAM přece jen byl. Rozumíš? BYL!"

"Ale bez Zachránců bychom ho nedostali z thanatozy. A co potom? Klinická smrt? Musíte uznat, že metodika regenerace pentonautů není hotová. Když Zachránci nasměrovali delta-totožnost potřebným směrem, postihla Jaroslava psychická neuroza. Vynechává mu pamět. Kdo ví, jestli se mu to nestane osudným?"

"Victorie, opět propadáta panice," přešeů Ericson do oficiálního tónu. "Ještě jednou vám opakuji: Přesun se povedl, pentonaut se vrátil ze "zóny X-01"... Vrátil se! Jiná věc je to, že o ní nic nevíme, protože pentonautova pamět jeblokována. Alespoň zatím. Zachránci nemohli nijak pomoci, protože mají v programu pouze hledání. Jejich delta-funkce je omezena pouze na signály zmizelého pentonauta. Takže můžeme jen těžko říci co se TAM stalo. Ale všechny podmínky Přesunu byly dodrženy. Dostali jsme signál ze "zóny X-01". To je vše."

"Takže nebyly získány údaje, které by vás mohly utvrdit ve vašem optimismu."

"S tím nesouhlasím. Jsem absolutně přesvědčen, že psychická aberace zmizí přirozenou cestou. Jsem přesvědčen, že můžeme rozšifrovat Jaroslavovu zdvojenou delta-totožnost. Spoje mezi neurony určitě odpoví na kod. Odliší se na vlastní a cizí. Za každou cenu musíme zjistit, co se s pentonautem stalo TAM. Podobným překvapením musíme do budoucna předejít. Vkládám všechny své naděje do vás, Victorie. Musíte odblokovat Jaroslavovu pamět. Proč právě vy - to je snad zbytečné vysvětlovat... Pomůžete tak Jaroslavovi i sobě."

5.

"Jak se cítíte?" zeptal se Gaskar vesele, když se za pět dní objevil v Olině domě.

Luson právě sledoval na videu film o historii Resty.

"Celkem uspokojivě."

"Proč "celkem"? Ola mi říkala, že vaše adaptace probíhá úspěšně."

"To se jí zdá. Chci se na něco zeptat: proč mě vážený doktor Gaskar klame?"

"Nerozumím vám."

"Žádné místo jménem Luson neexistuje. A proto dvojnásob nejsem Luson. Co na to říkáte?"

"Aha! Když se ti vrátilo vědomí, museli jsme ti nějak říkat. To první, co mě napadlo, bylo Luson. Zdálo se mi, že pro tvoji psychiku to bude lepší."

"Tak kdo ve skutečnosti jsem?! Luson? Saut?"

"Uklidni se," řekl Gasjar vážně. "Emoce nejsou k ničemu. Jsi absolutně zdravý člověk. Ale k tomu, abychom vrátili pentonautavi pamět, musíme odhalit jeho individualitu."

Luson Gaskara poslouchal a pozoroval při tom jeho oči.

"Jak se objevil můj bratr?" zeptal se nakonec.

"Obrátili jsme se na všechny obyvatele Resty prostřednictvím celoplanetárního komunikačního systému..."

"A potom se ozval?"

"Bratr tvrdí, že ses narodil v oblasti Viland, sektor Amon. Říká ti to něco?"

"Nic. Říkají mi Luson. Nechci být někdo jiný."

"Tvůj bratr Sol tvrdí, že jsi se chystal odcestovat do oblasti Flor."

"Neznám žádného bratra."

"Jak chceš."

"Něco přede mnou skrýváte. Chtěl bych jet do oblasti Flor. Na to místo..."

"Proč ne, Ola tě bude doprovázet."

Během pobytu v Olině domě se Luson zabýval studiem její knihovny. Měla v ní přes stovku videokrystalů. Ola ho naučila ovládat sféroidní projektor a tak do něj vkládal jeden krystal po druhém a na stěnách ožívala dokonalá iluze Resty. Cítil neznámé vůně, hučení větru a šelest trávy. Napoprvé se Lusonovi tyto efekty zdály být divné, měl dojem, že je opět všoku. V tom pochopil, že jeho nevolnost je pouze reakcí na množství informací, že pocituje afázii, o níž hovořil Gasker. Čím déle se zaobíral sebezkoumáním, tím měl horší náladu. Když jednou odpovídal na otázku Oly, která, zdá se, o všem věděla, začal předpokládat, že jeho mozek získal kvality, jež mu nejsou vlastní.

"Jsi příliš emocionální," řekla mu Ola. "Stejně jako dítě, které není schopno odlišit realitu od iluze."

"Takže já vnímám svět jako dítě?" zeptal se Luson zklesle.

"Kouzelné," vyrazila ze sebe Ola a přistoupila k němu. Rychle se ale ovládla a zarazila se, jako by narazila na neviditelnou překážku.

Dva dny poté Luson náhodou zaslechl, jak Ola Gaskarovi do interkomu sděluje: "...ke změnám osobnosti nedošlo. Ano, seznamuje se s Restou. Jistě, došlo k emocionální stimulaci, ale psychofyziologická fluktuace jsou v normě, ačkoliv se obávám, že afázie zasáhla ta mozková centra, která se formují v dětství. Zřejmě budeme muset přejít na záložní variantu... Během dvou dní..."

"Záložní varianta? Jaká ještě záložní varianta?" Luson tiše přešel na balkon. Opět měl pocit, že jej celou dobu kdosi sleduje, chce se s ním setkat a spojit... V tom ho ale Ola zavolala k večeři a nepříjemný pocit zmizel. Na okamžik ho přepadla představa, aby s ní šel do střediska zábavy, jak se domluvili. Zavřel se ve své ložnici a padl na měkkou postel. Ležel tak i tehdy, když Ola přistoupila ke dveřím a začala se starat, jestli se mu něco nestalo. Luson musel zaknučet, že spí. Potom dlouho ležel a díval se na strop, který imitoval restskou oblohu, při západu rudou, zelenou i žlutou. Nemyslel na nic.

Luson se domnível, že jej připravují k adaptaci na Restu. Instinktivně cítil, že jej čeká nějaká zkouška. Co by se jinak skrývalo za rozhovorem mezi Olou a Gaskarem? Jaká záložní varianta?

Náhodně vyslechnutý rozhovor přinutil Lusona, aby si Oly a Gaskara všímal pozorněji. Dohadoval se významem kdejaké repliky, úryvku věty, vzpomínal, jak se mu snažili vysvětlit původ jeho jména... Zdálo se, že ačkoliv mu věnují zvýšenou pozornost, jsou znepokojení jeho zdravím. A proč utrpěl šok? Co ta amnézie? Stalo se všechno skutečně tak, jak se mu snaží namluvit?

Luson cítil, že je schopen střízlivě uvažovat. Vždyť lékaři tvrdí/ a snad mají pravdu/, že jeho psychofyzický stav je docela uspokojivý.

Tak proč je neklidný? Není snad příčinou vyslechnutý rozhovor? Ne, tím to není - kolem něj se děje cosi nepochopitelné.

Luson zatím mechanicky přijímal informace z videokrystalů. Chápal, že mu je záměrně vybrali tak, aby si vzpomněl na svět, ve kterém žil. Sám se snažil v tom chaosu získaných údajů vyhledat jakýkoli záchytný bod, s jehož pomocí by byl schopen vrhnout světlo na otázky, které ho znepokojují.

V paměti se mu zachycoval podivný svět Resty. Racionálně vytvořená, bezpečně fungující sít civilizačních center, obytných jedno-

tky s dvěma až pěti tisíci obyvatel. Tato společenství se širokým spektrem funkcí byla dokonale zapojena do krajiny, do různých bio-systémů Resty. Autoregulace neustávala ani na minutu, stejně jako bioprototypy se měnila v závislosti na klimatických, sociálních a ekologických podmínkách.

Stromové města, zahradní města, želvovitá města. Stroze funkční, variabilní, s bezpočtem obměn informačního systému a s bleskovou teleportací osob na kterékoli místo planety. To vše způsobilo, že urbanizace ztratila svůj význam. činnost každého centra se zaznamenávala a přidělovala Optimálním systémem mobilnách provozních spojů. Život na Restě se podroboval jednotnému programu rozvoje. Menší odchylky se odstraňovaly, aby nedošlo k narušení Všeobecné harmonie. Jeho vnímání se soustřeďovalo na panující idylku, ale Luson chápal, že v jeho duši zraje protest.

Každá individualita je tu fakticky zbavena individuality. Všichni pracují pro Systém, pracují na jeho zdokonalování, ve snaze dosáhnout Absolutna, spoléhajíce se na to, že po vytvoření ideální civilizace se nebudou muset ničím znepokojovat. Jakoby taková civilizace měla být také ideálně momolitický organismus. Ti, kdož sní, vnášejí do něj disharmonii a nemají v něm místo.

Tento model civilizace podle Lusona nebyl v pořádku. Jednotvárnost, žádná originalita, i na zájem o sport a na odpočinek se hledělo pouze jako na způsob rehabilitace organismu. Rafinovaný racionalismus...

Při snídani se Ola vyptávala na jeho stav. Luson jí odpověděl, že se cítí o mnoho lépe. Včera ho únavou rozbolela hlava, strašně se mu chtělo spát. Olu tahle odpověď zřejmě uspokojila, vyptávala se však svého svěřence dál.

Když se ho Ola zeptala, co říká Luson tomu, co viděl na videu, byl nucen odpovědět, že životní styl Restanů jej nenadchnul. Jsou zcela zaujati sebou a svým pohodlím, vše podřizují svému užitku a soustřeďují se hlavně na to, aby se nic nezměnilo. A ke všemu ještě ten stereotyp v myšlení a jednání. Tohle vůbecnechápe.

O Ola se na Lusona soustředěně podívala a potom se strojeně usmála: "Myslíš zajímavě nešablonovitě," podtrhla hlasem. "Kdysi dávno na Restě vznikl konflikt mezi těmi, kdo - jak ty říkáš - nysleli originálně a předky nynějších obyvatel planety. Spor se chýlil k válce. Informace z oněch dob se zachovaly, můžeš se s nimi seznámit. Ti, kteří tolik chtěli novoty a vůbec něco neobvyklého, se spojili a vypravili se k jiným světům."

"A co kdyby neodletěli?"

"To by mohlo skončit tragicky."

"To znamená, že ti, kteří odletěli, byli moudřejší..."

"Povolnější... Je možné, že tvoji předkové byli mezi těmi, kteří opustili Restu!"zasmála se Ola znenadání.

Druhý den jeli do oblasti Flor. Tam, kde našli Lusona. Nic nenamítal, chtěl tam. Kdovíproč věřil, že si tam na něco vzpomene.

Dvoumístný modul, ve kterém seděli, vyrazil vpřed průhlednou oneumatickou trasou vstříc vycházejícímu žlutému slunci.

"Na co myslíš?" zeptala se Ola a položila hlavu na jeho rameno.

Luson po dívce hodil pohledem: vypadala jakoby usínala, ale víčka se jí lehce chvěla.

"Nechce se ti mluvit?" Ola si přisedla blíž a otřela se nosem o jeho bundu. Luson ji objal.

"Nejde mi z hlavy ten můj bratr," řekl konečně.

"Proč se s ním nechceš setkat?"

"Nevím... Ale myslím si, že žádného bratra nemám..."

"Nemyslíš, že kdyby ses s ním setkal, mnoho věcí by se vysvětlilo?"

"Teď o tom nebudeme mluvit... Musím si to sám urovnat. Olo, líbíš se mi," přiznal se neočekávaně a přitisknul jí k sobě.

"Ty mně také," usmála se. V tom se zeptala: "A co Resta?"

Luson neodpověděl.

"Něco tě na ní znepokojuje?"

"Ne. Ale zeptala jsi se mne, jako bych byl přišel z jiné hvězdné soustavy a sestoupil na povrch Resty. Olo, chvílemi se mi zdé, že jsi ve střehu, jako bys ode mne čekala něco nečekaného."

Prudce se k dívce otočil a zpozoroval rozpaky, Ola se však rychle ovládla.

"To se ti zdá, vymýšlíš si!"

"Dobrá...Pokud jde o Restu, je to pěkná planeta. Přemýšlel jsem o tom, jestli ti, kdož jí opouštěli, udělali dobře. I když určitě postupovali lépe než ti, kteří zůstali. Neurážej se. Jednoduše přemýšlím."

"Nemám ti to za zlé. Nepřipomíná ti něco okolní příroda?"

"Sektor Amon, oblast Viland," vmísil se do řeči automat a Luson už nestačil odpovědět.

Modul zastavil kousek od konstrukce, která se do detailu podobala jedné z rostlin, které už Luson viděl. Bylo to jedno z šesti center ležících v tomto sektoru.

"Přiznej, do Amonu jsi mne přivezla jen proto, že ten, kdo se vydává za mého bratra tvrdí, že jsem se tu narodil?" zeptal se Luson vyčítavě. "Tak tedy, tohle místo neznám a žádného bratra nemám."

"Prosím tě, uklidni se. Rozčiluješ se zbytečně. Musíme tu přesedat. Po obědě pojedeme dál, do sektoru Flor. Přivolám modul a potom se projdeme. Nedaleko odtud se nalézá jeden objekt, který by tě mohl zajímat."

Když vešli do haly stavby-rostliny, zamířila Ola k panelu, který vypadal jako zelená elipsa. Luson si s údivem začal prohlížet obrovské telestěny, na kterých se míhal celý život na Restě. Hala byla prázdná, proto sebou škubl, když na sobě ucítil čísi pohled. Ohlédnul se, ale nikoho neviděl.

Lusona zachvátil jakýsi nepokoj. Co to? Obrazy na telestěnách začaly pulsovat a tancovat.

Co se s ním děje? Mozkem mu vířil lepkavý strach. Kdo ho to pozoruje? Pronásledují ho? Co chtějí? Teď především nepodlehnout... Ovládnout se...

"Konečně tě našli! Jdi za nimi!"

"Ne!" vykřikl v duchu Luson s vypětím všech sil.

Ohlédnul se a přes průhlednou stěnu uviděl muže a ženu, kteří ho upřeně pozorovali.

"Ne!" řekl Luson rozhodně. "Musím to vše pochopit..."

"Co?" uslyšel udivený Olin hlas. "S kým to mluvíš?"

"Jen tak. Vždyť přece víš, že musím všechno pochopit."

Hodil pohledem tam, kde stáli On a Ona, ale nikdo se tam už neukázal.

6.

XXI 397:011 univerzálního galaktického času. Laboratoř Delta Centra pro výzkum budoucnosti Mezinárodní sociologické asociace.

Laboratoř Delta byla uzavřeným světem. I mezi vědci jich jen několik znalo pokusy, které se zde prováděly. Kontrolu prováděl Centrum psychoneurofyziologických výzkumů. A v laboratoři vedl vše přímo Christopher Ericson, autor paradoxního delta-principu, odvozeného z jeho koncepce vesmíru.

Když se Ericsona ptali, co bylo popudem ke snaze zmaterializovat pentonauta ve světě neznámém pro pozemšťany, zcela vážně odpověděl, že jedna básen ruského básníka Valerije Brjusova. A zarecitoval:

Ještě, možná, je každý atom
vesmírem se stovkami planet.
Je tam vše co tady, v malém,
ale i to co zde není.

Jejich mudrci svůj nekonečný svět
činí středem bytí,
Spěchají proniknout do jisker tajemství
a mudrují tak jako já nyní.

Delta-princip byl formulován později. První byla nová koncepce vesmíru. Christopher došel k závěru že je nekonečný v čase a prostoru, bez začátku a konce a na okraji toho všeho se jako makroskopická skvrna třpytí lidský rozum. Tento vesmír zná vše: minulost, přítomnost i budoucnost. V tom spočívá neochvějnost světa / a žádných nadpřirozených silách a jejich zákonech/. Ani ti nejzarputilejší odpůrci nebyli schopni rozbít soubor matematických důkazů a logických závěrů.

Ještě ani nestačily utichnout hlasy vědeckých táborů a Ericson předložil novou hypotézu. Byla tak fantastická, že i někteří profesorovi příznivci jí přijali nepřátelsky. Po čtyřech letech usilovné práce se hypotéza změnila v delta-princip a dočkala se podpory mnoha vynikajících vědců. Výsledkem bylo založení laboratoře, ikdyž se skeptici tázali, jak to vše vůbec skončí.

Ericson nepochyboval, že dříve nebo později se mu podaří dokázat vědeckou oprávněnost delta-principu. Nebyl avanturista, nechtěl přivádět lidi do smrtelného nebezpečí, ačkoliv je nemohl zcela vyloučit. Jsou teprve na začátku cesty a tak riziko, které podstupují, musí být vědomé. Ti kteří touží pokořit neznámo, musí riskovat. A přece...

K delta-orincipu jej přivedla staré hypotéza sovětského vědce Kardašova. Kardašov se domníval, že v reálném světě neexistuje pouze jeden, ale několik vesmírů, které se nejen protínají, ale i propletají. Stejnou myšlenku vyslovil i akademik Markov. Ten tvrdil, že vesmír je nekonečný systém malých vesmírů spojených mezi sebou elementárními částicemi - maximony. S jejich pomocí mohou lidé proniknout do jiných vesmírů.

Když Ericson rozpracovával tyto předpoklady, přišel na něco neočekávaného: co když jsou takové maximonové tunely v lidském mozku? Na atomární úrovni šedé kůry mozkové se na všechny strany rozbíhají neuronové spoje, které stejně jako tunely spojují pozeměstany s jinými světy. Tato teorie dostala název delta-princip. Její argumenty nikdo nemohl vyvrátit.

Při rozpracovávání své teorie Ericson nejednou hloubal nad tím, proč je v lidském mozku desetkrát víc buněk než je třeba. Cožpak je příroda tak rozhazovačná? Ne, ty potencionální schopnosti budou jednou využity. Mnoho lidí může nezávisle na své vůli bezděčně provádět složité matematické operace. A takové schopnosti snad mají všichni. Ale příroda "vědomě" nezkonstruovala biopočítač a převedla jej do podvědomí.

Hypotéza o možnosti kontaktů s jinými světy se nemohla chlubit nějakým složitým důkazovým materiálem. Jednoduchost delta-principu všechny ohromila, Ericsona samého nevyjímaje. Ale za vnější jednoduchostí se skrývaly složité procesy probíhající v mozku pentonauta - v onom pátém rozměru. Domníval se, že psychika je zrcadlem, odrážejícím nekonečno bez začátku a konce, ve kterém kdesi daleko kmitá

lidský mozek, počtem svých neuronů srovnatelný s vesmírem. Fialové a rudé posuny dokezují, že je možné pohybovat se časem vpřed i vzad, takže díky svým fyzikálním vlastnostem budoucnost existuje i v přítomnosti. Reálný fyzikální čas je nepřetržitou proměnou budoucnosti v minulost prostřednictvím přítomnosti. A existuje ještě jeden důkaz toho, že čas je ve vesmíru jakoby rozlitý. VŠE už v podstatě EXISTUJE. To není fatalismus. Vůbec ne. Protože vesmír je celistvý systém.

Díky tomu lidé spatří budoucnost až budou schopni ji předvídat. Mechanismus předvídání u některých jedinců existuje, to je nepochybné. I když těch, kteří jsou schopni vidět nejen "horizontálně" ale i"vertikálně", tj, mají schopnost "vidět" budoucnost, není mnoho. Ale to, že individuální vědomí je mnohostupnovou strukturu dokazuje například i proces návratu vědomí po úraze nebo narkoze. Kromě toho pokusy provedené v Centru neuropsychofyziologie dokázely to, že schopnost předvídat / vteřinu, minutu nebo i více/ je záležitost tréningu. Kupříkladu Jaroslav Gaj se "díval" do budoucnosti až o hodinu napřed. V organismu Nadaných byly uloženy zárodky třetí signální soustavy. Syntéza prvních dvou umožnila zapojení dosud nefungujících delta-neuronů - center spojení s jiným světy. V okamžiku, kdy začne fungovat třetí signální soustava, delta-neurony procizejí z "anabiozy" a proto začíná fungovat delta-totožnost, kterou má každý, ale které má u každého jinou funkci. Obrazně řečeno, do jiného vesmíru letí signály ve formě genetického zápisu pentonautovy mozkové struktury a hledají ideální přijímač.

Takový delta-přenos / "rozptyl" maximonů / probíhá nejlépe u pentonautů - lidí, kteří disponují zárodky třetí signální soustavy. Pouze v tomto stavu může člověk najít určitý čas. Přesun probíhá v hluboké narkoze. Životně důležité orgény fungují na nižší úrovni a jejich funkci podporuje speciální aparatura. Od smrti se VĚDOMĚ a ŘÍZENĚ Putování liší tím, že pentonaut se může materializovat v "zoně X". Se Základnou - laboratoří Delta je udržováno spojení pomocí několika delta-neuronů. Ty jsou nadále aktivní a přijímají informace z onoho světa, který pentonaut opustil, to jest Země.

Pentonaut nic netuší. Žije životem jedince, v jehož mozku existuje "zóna X". Potom se pentonautova paměť odblokuje a v laboratoři získají podrobné informace o Putování. Paměť Jaroslava Gaje se bohužel odblokovat nepodařilo. Obrácený proces - návrat psychofyziologické totožnosti do pentonautova těla - je neobyčejně složitý. Získané výsledky byly experimentálně nepoužitelné.

Ericson byl nucen přerušit svoje úvahy. Právě přišli jeho zástupci Oleg Ganov a Koste Bojandžijev.

7.

Ola nepoznala, co se Lusonovi přihodilo v hale a navrhla mu, aby se šli projít. Do příjezdu modulu zbývalo dost času. Luson nic nenamítal. Chtěl se rychle zbavit nedávného zážitku. Když ale šli po úzké pěšince, měl stále pocit, že jej kdosi sleduje. Domníval se, že kdosi cizí pronikl do jeho mozku a teď sessnaží napojit na jeho podvědomí. Ten kdosi mu diktoval svojí vůli. Kdo to je? Co chce? Kdo byli ti dva bledolící, kteří se na něj t a k dívali? Má s tím Ola něco společného? Možná...

Šel mlčky vedle Oly a snažil se nemyslet na to, proč asi byly vytvořeny ty dvě temně šedivé skály, které vypadaly jako by prorážely zelené nebe. Amon zůstal daleko vzadu, stavba-rostlina se schovala za obzorem.

Luson se zamyslel a div nevrazil do dívky, která se najednou zastavila. Stáli na pahorku, ze kterého byl nádherný výhled

do malého údolíčka zarostlého šedozelenou trávou. Uprostřed se bělaly jakési mohutné balvany. Okolo nich se shlukovali ozbrojení Restané. To bylo podivné. Ačkoliv studoval dějiny Resty v onom období, kdy se polovina obyvatelstva vydala hledat jiné planetární soustavy, neviděl u zdejších obyvatel žádné zbraně. Proč se teď Restané ozbrojili?

Luson si všiml, že si ho Ola prohlíží s neskrývaným zájmem, nedal však nic najevo.

"Připomíná ti to něco?"

"A co?"

"Ne, řekni mi, skutečně ti TO nic nepřipomíná?"

"Chtěl bych vědět, co se stalo. Podezříváte mne z něčeho?"

Lusonovi se zdálo, že Oliny oči zamrzly. Takové je ještě nikdy neviděl.

"Tak právě kvůli tomu si mne sem zavedla?!" dohadoval se. "No, proč ne! Místo do oblasti Flor jsi mne přivedla sem. Proč?"

"Našli tě vedle té hory," ukázala na zasněžený vrchol. "Za ní je moře."

"A co Flor?"

"Ten je na severozápadě. Vedou tam dva modulové spoje."

Luson zbledl.

"Dobře," řekl chraptivě. "Snad už se začínám domýšlet. Restané hlídají zbytky hvězdoletu, který tu kdovíproč havaroval."

"Ano, vidíme všechno, co z něj zbylo."

"Odkud přiletěl?"

"To se neví. Ale je jasné, že havaroval jeden z těch korábů, které kdysi opustily Restu... Narazili jsme na jednoho člena posádky. Když na několik vteřin přišel k vědomí, řekl jen jedno jméno: "Luson"...."

"Zemřel?"

"Ano."

"A nikdo neví,co to znamená?"

"Nikdo..."

"A co já? Považujete mne za jednoho z posádky?"

"Uklidni se," řekla Ola. "Našli jsme ještě jednoho mrtvého. Zatím jsme nezjistili, odkud koráb přiletěl. Byl dlouhý asi sto metrů. Zpočátku jsme si mysleli, že se vrátili ti Restané, kteří odletěli, a tak jsme si vzali zbraně z muzeí. A že ty... jsi jeden z nich... Po několika dnech jsme našli ženu. Nezahynula při katastrofě - zmrzla ve sněhu. Možná, že jiní..."

"...přežili."

"Lusone, je možné, že ty jsi také...?"

"Přiletěl tím korábem?"

"Teď už vidím, že ne, Byl to omyl."

"Když jste pátrali, jestli nejsem jeden z nich, oslovili jste mne slovem, které řekl umírající a doufali, že se ve mně ozvou nějako vzpomínky?"

"Hm," souhlasila Ola. "Ale teď je nejpravděpodobnější možnost, že jsi Saut..."

"To je ukvapený závěr. Je možné, že zbylý člen posádky hledá svého spolupracovníka a ví, že mne dosud neidentifikovali..."

"Sol má tvojí fotografii."

"Ta se dá lehce padělat. Je těžké se v tom zorientovat. Snad máš pravdu. Katastrofa korábu, několik těl a moje existence - to jsou fakta. Ale ubezpečuji tě, že jsem v tom korábu nebyl..."

Luson si náhle vzpomněl na ty, kteří jej nedávno vyzývali k tomu, aby je následoval. Zamotala se mu hlava. Země se zakymácela pod nohama. Hory jakoby se zdeformovaly. Pomyslel si: hlavně neupadnout! Trosky hvězdoletu mu připadaly jako obrovské konstrukce.

"Olo, nech mně o samotě, buď tak hodná,.."
Ola pokrčila rameny a odešla.
Blížila se noc. Přistoupili k němu ti dva.
"Neboj se nás."
Poznal je. Byli ti to dva, které viděl ve dne.
"Co po mně chcete?"
"Vzpomeň si, kdo jsi," řekl muž. "Nejsi ani Luson, ani Saut.. Vzpomeň si...!"
"Nechte mne na pokoji. Nepatřím k VÁM!"
"Zdá se mu strašný sen, brzy se probudí. Nemá nic společného s těmi, kteří přiletěli..." řekla žena.
"Ne," řekl muž, když si přečetl Lusonovy myšlenky. "Na kocrab myslíš zbytečně. Nemá s tebou nic společného, na této planetě jsi cizinec."
"Musíme si pospíšit," řekla žena. "Musíme se vrátit."
Její společník přikývnul.
Na Lusonovu hlavu dopadl silný úder.
Restan jménem Saut se neznámému svalil k nohám.

8.

XXI 389:015 univerzálního galaktického času. Laboratoř Delta Centra pro výzkum budoucnosti Mezinárodní sociologické asociace.

"Vzpomínáš si na něco, když jsi vstupoval do těla?" zeptala se Victoria a pozorně si Jaroslava všímala. Nervozně přecházel po adaptačním modulu.
"Vzpomínáš si snad na svůj stav?"
Zastavil se, na okamžik zaváhal a potom rychle přistoupil ke knihovně a vzal z poličky knihu. Nalistoval stránku, vrátil se k asistence a začal číst: "... Slyšel jsem svůj dech a ještě jak mi bije srdce. To bylo vše. Jinak nic. Absolutně nic. Představil jsem si choměč vaty, ohromný choměč, větší než zeměkoule. A v jeho vnitřku sebe. TICHO:.. Choměč se rozrůstal, skokem pohlcoval sféru za sférou, zahltil svojí zmrzlou vláknitou masou celý okolní prostor; scvrknul jsem se do absolutního bodu - biliony kubických kilometrů okolo - to je ticho?"
Hodil knihu na gauč a zaležil si ruce za zády.
"Co tím chceš říci?" neudržela se Victoria.
"Georgij Běregovoj uměl mnohem lépe než já popsat moje pocity, když se moje vědomí začalo ocitávat v těle Jaroslava Gaje," s lehkou ironií odpověděl pentonaut.
Victoria jeho ironii přisoudila na vrub psychickému přetížení.
"Před několika dny se uskutečnil těžký Přesun. Dosud se na tobě projevují jeho následky. Zatím se v něčem pleteš."
S nadějí pohlédla na Jaroslava.
Ne, Jaroslav si na ní nevzpomíná, na ní - na svoji snoubenku. Byla pro něj jen asistentka profesora Ericsona. Victoria cítila, že její přítomnost Gaje dráždí, ale nechtělo se jí odejít. Vrátit mu paměť bylo přece tak důležité! Přinutit jej vzpomínat! Ale jak se dalo soudit, chtěl všechno dělat po svém, nepřijal žádnou pomoc.
Přistoupila ke Gajovi a skoro násilím jej posadila na gauč.
"Tak a teď budeme vzpomínat společně."
Jaroslav lhostejně pokrčil rameny.
"Laboratoř Delta je jedním z úseků Centra pro výzkum budoucnosti Mezinárodní sociologické asociace." Stiskla pentonautovu dlaň svojí malou, něžnou rukou. "Když Christopher Ericson přesvědčil většinu spoluprezidentů o účelnosti sondáže budoucnosti, Delta se oddělila..."

"Něco vůbec nechápu..." řekl Jaroslav a pokusil se zvednout, ale Victoria ho znovu posadila.

"V Centru jsou shromážděni nejlepší prognozátoři - lidé, kteří mají schopnost předvídat budoucnost. Po dvouletém studiu mohou hledět do budoucnosti až o několik minut. Tobě se to podařilo o půldruhé hodiny. Jsi nejlepší prognozátor. Mimoto se u tebe a ještě několika pracovníků Centra objevily paranormální telepatické schopnosti..."

"Sergej Bělov viděl do budoucnosti až o čtyřicet pět minut a udivil tím většinu vědců," mihla se Jaroslavivým mozkem slabá ozvěna vzpomínky. "Především proto bylo rozhodnuto vyslat jej jako prvního na Přesun. S osobním kodem 001... Byl prvním Poutníkem... Byl Nepodařilo se ho probudit z thanatózy... Jen jedno bylo jasné: byl v zoně "X". Byl v ní a pomalu se vracel. Jen na několik minut přišel k vědomí a pronesl několik slov v cizím jazyce... Nepodařilo se jej zachránit. Ale právě Bělov stanovil jako první teleportační trasu totožnosti Psí..."

"Slyšíš mě?" donesl se k němu odkudsi z dáli hlas asistentky profesora Ericsona.

"Ano..." Zdálo se mu, že to neřekl on, ale Sergej.

"Proč se Ola ještě nevrátila? O čem to mluvila s Gaskarem?" Hlubinou Gajova vědomí mžikla slabá domněnka. Zachvěla se, ale v tom se vypařila. Že by tahle informace pocházela ze "zony X"?

"Je ti špatně?" znepokojila se Victoria když uviděla jak zblednul.

"To nic není..."

"V tom případě mi dovol pokračovat..."

"V čem pokračovat?"

"Ty mě vůbec neposloucháš...!" zoufala si Victoria. "A já ti chci tolik pomoci..."

"Pomoci? A jak?" podivil se Jaroslav. "Myslím, že si musím pomoci sám. Jen já sám. Ačkoliv...Připomen mi, prosím, šéfovu teorii."

"Když budeš poslouchat... Ericson modernizoval teorii světů, rozpracovanou Kardašovem a Markovem. Vesmír, přesněji řečeno vesmíry-elementy, vytváří obrovskou tkaninu s mnoha miliardami uzlíků a rozměrů, schopných nalézt se v paralelním rozměru, prolínat se ale i směšovat. V oddělených vesmírech mohou prostor i čas existovat podle vlastních zákonů a pravidel. "Tkanina" jiné barvy nebo jiného odstínu, ale stejná jako naše umoznuje omezené množství spojení."

Díval se na Victorii široce otevřenýma očima a vtom před sebou uviděl Olu. Asistentka Christophera Ericsona mezitím zaujatě pokračovala: "Předpokládá se, že v každém z mozkových zakončení je element, který spojuje jednotlivce s jinými vesmíry. Naše "normální" vnímání se tam nedostane bez násilí. Vesmíry oscilují na různých frekvencích, takže nejsme schopni je zachycovat, stejně jako infračervené paprsky nebo ultrazvuk. Víme, že takové zařízení existuje, ale nejsme schopni je vidět nebo slyšet.ERicson dokázal, že psychofyziologická totožnost Psí se může přesunout, jestliže se pentonaut nachází v hluboké narkoze a mezitím se informace dešifruje... Sergej Bělov proniknul do "zony X" první... Přinesl informace o jiném vesmíru, ale adaptace jeho receptorů se odlišovala od programu počítače a nepodařilo se nám probudit jej z thanatozy. Tvůj Přesun se uskutečnil na jiné vlně. Předvídali jsme vše, co se na ten interval dalo předvídat... Ale vrátil ses silně unavený, se zablokovanou pamětí a ztrátou orientace..."

"Snad mluví pravdu," řekl si Jaroslav. "A co říká Achmed Gafurov, ten černovlasý Hippokrates? Ten tvrdí, že totožnost Psí, která určuje osobnost každého jedince druhu homo sapiens a možná,

že i každého živého organismu, je modelována strukturou na bázi genetického zápisu... Fyzikální struktura, nacházející se v jiném vesmíru - "zona X" - působí jako past, která zachycuje odlišnou pentonautovu totožnost Psí... A teprve tehdy nastává proces vzájemného pochopení..."

"Zase už jsi se zamyslel a vůbec mě neposloucháš." Victorie se zvedla a rychle odešla z místnosti. Nevěděla, že právě teď se Jaroslav začal nesměle dohadovat nad postupným odblokováním své paměti...

Zabzučel signál videotelefonu - Gafurov mu připoměl, že má nejvyšší čas přijít na adaptační procedury.

9.

Saut se probudil už před chvílí, ale předstíral, že spí. Ticho se mu zdálo být podezřelé. Asi proto, že dosud nezaslechl ani jeden zvuk. Ale ležení ho rychle omrzelo a tak otevřel jedno oko a po něm i druhé.

Zdálo se, že zleva proudí slabý pramínek vzduchu. Pozorně si prohlížel místnost. Saut dospěl k závěru, že v ní už někdy určitě byl. Na stěně proti oknu viselo zrcadlo. Pamatoval se na něj. Na obraz také. Nevelká krajinka: moře, kosa, hory... Přesně. Je Saut ze sektoru Amon, oblast Viland. Vydal se do hor v oblasti Flor... Sol jej předem varoval, že cesta na vlastní pěst je nebezpečná, ale neposlouchal ho, zdá se, že uklouznul, potom propast... Tma...Ale v předvečer se s ním něco stalo. CO? Vzpomínal si, že s ním někdo byl. Několik minut se jeho "já" rvalo s příchozím. Potom ten pocit zmizel, utíkal / před čím?/, běžel... Už mu nezbývaly síly, aby se zbavil toho pocitu, klopýtnul...

Kolik může být hodin? Je ráno nebo den?

Zřejmě tu spal, i když jen krátce. Oslovovali jej divným jménem. Luson, tak nějak... Podivné...

Snažil se vzpomenout si ještě na něco. Saut namáhal paměť, ale bez úspěchu. Někdo k němu šel, byly to známé kroky. Ze ztemnělé chodby nebo výklenku vyšla shrbená postava v bílém plášti. Toho člověka už někde viděl. Že by tady?

"Lusone, jak se máte?"

Byl to opravdu známý hlas. Ale proč mu říká Luson?

"Nejsem Luson," řekl. "Jsem Saut Ov ze sektoru Amon, oblast Viland..."

10.

XXI 399:018 univerzálního galaktického času. Laboratoř Delta Centra pro výzkum budoucnosti Mezinárodní sociologické asociace.

"Co by ne, je v tom určitá logika," řekl profesor Ericson a pozorně se na Jaroslava podíval. "Budete mít možnost seznámit se s materiály. Ale uvidíte, že Gafurov dal svůj souhlas jen velmi neochotně."

Když zůstal Gaj v pracovně sám, dal se do čtení záznamů o průběhu experimentu. Dobře chápal, že teď závisí osud projektu pouze na něm.

První známky byly o kontrole jeho thanatózy. Dále byly Victoriinou rukou zaznamenány všechny seance jeho psí-ozvěny s biokybernetickou pamětí počítače. Do deníku byly zaneseny i plány pravděpodobných tras pentonautů a teoretické předpoklady o bodu jeho styku s jiným vesmírem. Bylo vidět, že v této etapě vše probíhalo nor-

málně. Mechanismus bioblokády pentonauta byl zapnut při pohotovosti č.1. Psychototožnost pentonauta směřuje k cíli... Všechno šlo podle Ericsonových předpokladů. V laboratoři přijali signál, který dokazoval, že vyslaný vzor pentonauta se spojil s jiným světem a materializoval se... Skutečně se spojil, ačkoliv informace o tom, co TAM viděl, co jej TAM obklopovalo, se do laboratoře nedostala.

Ze záznamu usuzoval, že zpočátku se operátoři domnívali, že Poutník ztratil vědomí a jeho psí-ozvěna se napojila na neuronovou "zonu X" jiného systému. Podobná varianta byla předvídána. Vyslali speciálně zakodovanou výzvu, ale odpověď nepřišla. A co bylo ještě horší, kontakt se psí-ozvěnou Jaroslava Gaje se úplně přerušil. Biopočítač určil, že pentonautovy neurony, na něž byla propočítána havarijní výzva, se přepolovaly a rušily havarijní signál. Ericson vyslovil předpoklad, že v "zoně X" panuje úplná amnézie.

Přerušení kontaktu s pentonautem ohrožovalo jeho zdravotní stav - v hypnoze ve stavu ideální thanatozy nemohl přežívat delší dobu. Ericson rychle vyslal pentonauty-zachránce: Eriku Krügerovou a Alexeje Tarasenka. Jejich psí-totožnosti byly naprogramovány speciálně na hledání psí-totožnosti biostruktury Jaroslava Gaje, aby mohla být navrácena do pentonautova těla.

Akce se podařila. Ale žádné informace o prostředí, ve kterém se pohybovala psí-totožnost nepřinesli. Prověděli jen speciální záchranné práce...

Stop! Jaroslavovi se vzrušením zpotilo čelo. Dobrá, informace nezískali, ale vždyt jim dešifrovali paměť, zápis o tom, kde se pohybovali, existuje!

Ukázalo se, že Gaj má pravdu. Ericson této okolnosti prostě nevěnoval pozornost. Zachránci kvůli záchraně svého druha sáhli k násilí...

Pentonautovým mozkem se mihla slabá, nejasná domněnka.

Odsunul od sebe laboratorní deník a zamyslel se. Podle Ericsonovy teorie materializovaná projekce psí-totožnosti putuje v širokém spektru částic jinak oscilujícím vesmírem a hledá svého pána. toho, jemuž patří "zona X" a který v určitém časovém úseku ovládá pentonautovo jednání a činnost.

Po přijetí povelu ze Země, z laboratoře Delta, se psí-totožnost vrací k pentonautovi, který se nachází v thanatoze. Přitom se přejímají informace o pentonautově životě v onom vesmíru.

Ola... Gasker... Saut... Co je to za jména? Nebo jsou to názvy?

Jaroslav si dal hlavu do dlaní a snažil se soustředit. Mozkem semu rojily neklidné myšlenky, vzpomínky na cizí neznámý svět. Vteřiny se táhly jako věčnost.

Saut... V okamžiku, kdy psí-totožnost Jaroslava Gaje vnikla do "zony X", její skutečný nositel, Saut, spadnul ze srázu a došlo u něj k otřesu mozku...

Našla ho... /Ola?/ a dopravila do nemocnice. Psí-totožnost pentonauta Jaroslava Gaje spadla do pasti /shoda okolností!/. Po procitnutí v novém těle mohl pouze akumulovat informace a reprodukovat je v laboratoři. Ty neurony, které byly určeny pro jejich výklad byly blokovány...

Jaroslav si vzpoměl... Na Restu, Clu i lékaře Gaskera...

"Vaše vyprávění o Restě a vysvětlení neúspěchu experimentu se zdají být docela přesvědčivé," řekl Ericson, vyhýbající se Gajovu přímému pohledu. Zdálo se, že Ericson ještě neřekl vše, že cosi tají.

"Mám takový dojem, že mi nevěříte," řekl pentonaut . Jak mám rozumnět tomu vašemu "docela přesvědčivé"? Uznávám, že přímé údaje nemám. Ale doufám, že proti mojí logice nebudete."

"Mám za to, že logicky je vše v pořádku," usmál se profesor

smířlivě. "Jinak by laboratoř Delta prostě neexistovala..."

"To je ono. Specialisté souhlasili s experimentem ohledně psí-ptožnosti až poté, co vaše důkazy uznali za rozumné."

"Gaji, nechte si to pochlebování," řekl Ericson unaveně.

"Jste zklamán?!"

"Jaroslave," řekl profesor dívajíc se stranou, "zatím jsme nezískali důkaz správnosti mojí psí-teorie. Máme pouze nepřímé důkazy. Doufal jsem, že vaše Putování napíše tečku nad i, nad všechny záhady a nedorozumění. Protože Jaroslav Gaj je nejnadanější z Nadaných. Vůbec jsem nepochyboval o úspěchu experimentu. A teď zase neúspěch..."

"Ale vždyť jsem vysvětlil proč..."

"A co důkazy! Máš je?"

"V tom případě mi dovolte proděllat Přesun ještě jednou. Sám se přesvědčíte, že mám pravdu. Jsem ihned připraven vypravit se na Restu."

"Ne!" přerušil pentonauta Ericson. "Už jsem vydal příkaz: práce v laboratoři Delta se přerušují. Zítra ráno předá vedení Centra zprávu a doporučí přerušení psí-projektu. Nemám právo nadále riskovat s životy Nadaných. Jejich schopnosti se dají využít lépe."

"A jak? Sám jste se přesvědčil o převaze nové metody, o tom, že dovoluje průnik do těch nejméně přístupných koutů vesmíru. Není škoda vracet se k těm archaickým kosmickým lodím? Kde je záruka, že nebudou další oběti? Nebo si myslíte, že lidstvo si na ně zvyklo?"

"Ano, hodně jsem toho namluvil o psí-přesunu a jeho skvělé budoucnosti. To samé jsem nedávno říkal vaší snoubence. Ale přiznávám, že to, co jsem řekl Victorii, jsem nejvíc potřeboval říci sám sobě. Diviťe se? Zbytečně. Nezapomínejte, že mimo toho, že jsem autorem psí-teorie jsem i ofociálním vedoucím Projektu a nesu za něj plnou morální odpovědnost. Chápu, že úplně se pojistit nelze. Ale... tolik neúspěchů a obětí? Musíte to pochopit, Jaroslave."

"Ale..."

"Žádné "ale". Předpokládám, že náš rozhovor je u konce."

Na obrazovce hlavního biopočítače se náhle objevily stavby podobné diskům, které neuvěřitelně harmonicky zapadaly do krajiny, která byla pro pozemštanovo oko poněkud šokující.

Profesor se ihned dovtípil, že je to Resta. Zpozoroval v místnosti dívčí postavu.

"Victorie! Co to děláte?" Profesor pochopil, že jeho otázka je vysloveně řečnická: asistentka uskutečnila psí-přenos Jaroslava Gaje.

"Chápete, jakou na sebe berete odpovědnost?"

"Ale vždyť experiment se podařil! Za tři minuty Jaroslav dokončí přesun..." Victoria pokynula na obrazovku, na níž pulsoval tak vzdálený, ale teď už pro ně pochopitelný život...

z ruského překladu ukrajinského originálu
přeložil
Mirek Fišer

AT ZIJE ALBERT!

PAVEL KOSATÍK

"Jo, a teď nám ještě řekněte nějakou legrační příhodu z vaší práce."

Dotaz na besedě s fanoušky kosmonautiky

1.

Když John McLaughlin nastupoval do hlídkové rakety k Saturnu, měl ve svém příručním zavazadle jen půl kila salámu, deset rohlíků a laserové dělo. Cha cha. Jaký pán, takový krém - a v McLaughlinově případě tohle platilo dvojnásob. Ve všech komplexních hodnoceních, kterými ho kádrovka NASA vybavovala už ode dne nástupu do pilotechnického institutu, byly přece uvedeny dvě rozhodující vlastnosti jeho povahy: gurmán a posera.

Cha cha, potrava připravená palubním počítačem mu nepostačovala množstvím ani kvalitou. Za starých časů se McLaughlin za letu ládoval krocanem, nasával beaujolais a coby moučník polk navíc Bombu Madagaskar, ale s tímhle byl konec už od toho slavného dne, kdy na dostizích podivuhodných podlidí z planety Merkur prosázel celý svůj roční žold ve výši padesáti tisíc rublodolarů. Proto a pouze proto teď byly na jídelním lístku zmrzlina, vafle a šoulet, vždy v této neměnné kombinaci a nebylo samozřejmě ani pomyšlení na to, aby McLaughlin přibrzdil u některého ze čtyř tuctů orbitálních Hiltonů, Ritzů nebo Continentalů, rozsetých jako vábivé bludičky podél všech meziplanetárních tras. McLaughlin dával své pohrdání najevo tím, že se do jejich zářivých a pestrobarevných poutačů strefoval peckami ze švestek. Pachut salámu v ústech mu to ale vůbec nevylepšilo.

Laserové dělo s sebou vozil - přestože to zakazovaly snad všechny předpisy, co jich jen na světě existovalo - od té doby, kdy ve své raketě přišel na stopu kolonii kosmických hryzců, pozoruhodně agresivních a hlavně tělesně vyvinutých, navíc zřejmě vlivem rychlé adaptace předchozích generací odolných na vakuum, teplo, ticho, tekutiny a všechny druhy mechanických pastí. Na práci pozemských uklízečů, kteří měli dezinfekci kosmických korábů na starosti, nemohlo být spolehnutí už proto, že tihle líní androidi stávkovali za lepší pracovní podmínky už od prvního dne, kdy nastoupili místo lidí do práce na kosmodromu. McLaughlin proto musel vzít osobní obranu do svých rukou. Nakonec se z toho vyklubalo celkem příjemné zpestření nudných chvil na rozlehlé, avšak svým klidem velmi fádní palubě kosmické lodi, a McLaughlin se párkrát přistihl při ostré střelbě všude kolem jen tak pro radost, aniž byly blízko živé terče.

McLaughlin měl ale ještě jeden dobrý důvod, proč nemít během letu dlouhou chvíli. Rádio. Hysterický éter, napěchovaný řinčivou

hudbou a zběsilým zpravodajstvím, šílel, nenechával nervy ani na okamžik v klidu. Pět set legálních a pět set tisíc nelegálních vysílaček zásobovalo své věrné posluchače také v kosmu, takže stačilo třeba jen v pravou chvíli otočit knoflíkem a kabina kosmické lodi se naplnila křupotem z neworské Madison Square Garden, v níž právě dohola vyholení chlapíci ze skupiny Jerry and the Bloodykillers svařovali dva mnohatunové ocelové nosníky, což publikum v sále přivádělo k záchvatům nepopsatelného nadšení. Anebo televize! Potmě a levou rukou bylo možné najít jistý speciální kanál, na němž velká, vonící a touhou vzdychající Asta Vanderbiltová otevírala náruč, nastrkovala do kamer rozličné zajímavé části těla, a když chtěla, nadechovala se způsobem, na který byl McLaughlin mimořádně citlivý. Projekce byla trojrozměrná, což s sebou přinášelo zajímavý efekt: sedm roztomilých bastardů, jež McLaughlin s Astou při různých příležitostech zplodil, bylo vychováno na útraty společnosti ABC a nemohlo ho rušit v jeho meditacích.

Jediné vysílací pásmo, které muselo zůstat ve všem éterickém zmatku neobsazeno, bylo pásmo nouzového volání, ale ani tento požadavek vlády nebyl dodržován. Vyprávělo se například, že kosmický Koráb Pluto 2 ztroskotal na Plutu jen proto, že jeho zoufalé S.O.S. bylo neštastně přerušeno přímým televizním přenosem z Paříže, z Moulin Rouge, kde na pozadí roztočených větrných mlýnů na elektriku vrtěly vším možným čtyři tanečnice, oděné do dvou korkových zátek a sojčího pírka.

John McLaughlin tenhle nebeský kravál na každý pád miloval. Stále ho ještě, i po dvaceti reálných rocích, nalétaných po Sluneční soustavě, fascinovala možnost vypnout příjem na vysílačce, stáhnout rolety, rozvalit se v křesle a promítnout si na všechny čtyři stěny, podlahu a strop Procházku kanadskými hvozdy nebo Po peřejích Orinoka. Také cestu k Saturnu trávil proto McLaughlin, jak jenom to bylo možné, na břehu jezera Ontário, kde stál jeho útulný malý srub a odkud každé ráno vyplouval na lov cejnů a sterledů. Byl ve svém živlu, proč to neříct.

Cílem jeho kontrolního letu bylo oblétnout čtyřikrát Saturn a zkontrolovat průběh prací na čtyřech průkopnických stanicích, Flákárně, Ulejvárně, Zašívárně a Vyspávárně, jak se jim v kosmonautickém žargonu říkalo. Takhle popsaný vypadal úkol na první pohled jako hračka, ale byl v tom bohužel jako vždycky - háček, kvůli kterému NASA vysílala do téhle oblasti místo mladých a perspektivních adeptů raději přesluhující kozáky, kterým dělalo dobře, když na sebe mohli ještě něčím upoutat pozornost, nebo chlapíky, kterým bylo všechno jedno - což byl právě McLaughlinův případ.

Asi ve dvou třetinách vzdálenosti mezi Jupiterem a Saturnem se totiž rozkládala Zinnemannova pásma. Cha cha.

Tato pásma začala být zkoumána na samém sklonku jedenadvacátého století, když kolem kosmických letů v téhle části prostoru vyvstalo, jak tehdy trefně řekl zástupce NASA pro styky s veřejností, "několik problémů". Tyto problémy tehdy spočívaly v prvé řadě v tom, že totiž všechny kosmické lodě, které do uvedené oblasti úmyslně nebo nedopatřením zabrousily, v Zinnemannových pásmech navždycky a nenávratně zmizely. Hned se na toto téma objevilo několik teorií, které jev vysvětlovaly velmi různě: od názoru, že před přístavem Saturn pluje vesmírem ohyzdná lochneska, která nemá na práci nic jiného než pochutnávat si na pozemštanech, až po nesmírně složitou a s vyjímkou svého vynálezce a dvou tří nejchytřejších počítačů všem naprosto nesrozumitelnou teorii o působení gravitačních sil, které se v tomto prostoru stýkají a vzájemně ruší / to druhé ovšem - bohužel - pouze teoreticky," říkalo se v této práci/, čímž ovšem nebylo vysvětleno, proč rakety v pásmech mizí beze stopy a menší družice bez lidské posádky procházejí volně tam i zpět.

Tehdy se v NASA všechny problémy a otevřené otázky řešily tak, že se jednoduše vybralo pár chlapů, posadili se do rakety a hurá dopředu. Na nedostatky této metody upozornil nejdřív londýnský Lloydův pojišťovací ústav a brzy nato se chytila za nos i NASA; rozhodně v té době přibylo národních hrdinů a několik vdoviček mělo najednou ze života eldorádo, protože se státní penzí se tehdy dalo ještě celkem slušně vyjít. První, kdo vnesl do celé záležitosti světlo, byl teprve Erik Zinnemann, první úspěšný průkopník v téhle části vesmíru a zároveň i první bludný holanďan kosmu.

Než se totiž Zinnemannova raketa odebrala do věčných lovišť, stačil její pilot předat na Zemi poselství, které umožnilo celý ten problém když ne pochopit, tedy aspoň vyřešit bez dalších ztrát na životech. Toto poselství znělo: "B u d t e š k a t u l e."

Kongres psychoanalytiků, který se Zinnemannovou depeší brzy nato podrobně zabýval, dospěl k názoru, že nebohý hrdina měl v úmyslu sdělit v podstatě toto: "Změňte tvar rakety z útlobokého ušlechtilého tělesa, lesklého ve své nedotčené panenskosti, v zařízení ohyzdné, hranaté a odpor budící, neboť jen tak uchráníte svoje životy." Právě v takové ohyzdné raketě totiž Zinnemann letěl. Říkalo se jí Pekáč, protože se v ní na cestě ke Slunci upekly celkem už tři posádky.

Od té doby létaly k Saturnu samé ohyzdné škatule a světe div se, vracely se zpět domů bez jediného škrábnutí a jejich posádky se vždycky vydrápaly ven živy a zdrávy. Seredné kosmické lodi vybírala speciálně sestavená komise výtvarných teoretiků a kritiků.

Tvar McLaughlinovy lodi - na Zinnemannovu počest a možná nejen proto, se jmenovala Pekáč II - však kupodivu v ničem neodporoval estetickým pravidlům. Důvody byly dva, a oba mimořádně prosté: NASA měla k dispozici příliš málo šeredných, osmihranných škatulí a příliš mnoho štíhlých útlobokých raket rezivělo ve skladech. Druhý důvod spočíval pak v tom, že piloty NASA nepotkal od dob Zinnemannova objevu žádný průšvih, který by stál za řeč. Vždycky, když si lidé uvědomí, že už je dlouho nepotkal žádný průšvih, který by stál za řeč, vzápětí takový průšvih udělají ihned, což je přinutí počítat čas znovu od začátku.

Když si McLaughlina těsně před startem zavolal k sobě velitel, zeptal se nenápadně: "Doufám, že víš, chlapče, co na tebe čeká?"

"Nevím nic, pane," odpověděl McLaughlin upřímně.

"Bezva," radoval se spokojeně velitel a poplácal ho po rameni. Vždyť kde by byl mohl McLaughlin informace o Zinnemannovi získat? Ve škole, v základním pilotechnickém institutu, se o něm kdysi dávno sice učil, ale po získání diplomu na nabyté informace okamžitě a s požitkem zapomněl. Přísloví 'Co se v mládí naučíš,' v jeho případě z tajemných důvodů neplatilo: McLaughlin si až příliš často uvědomoval, že je-li jeho život definován nějakým rozhodujícím a významným procesem, pak tento proces spočívá spíš než v čem jiném ve ztrácení původně zažitých a zapamatovaných fakt.

A tak se stalo, že když přes šest hyperprostorových bran, dvanáct transspacionálních hran a osmnáct časových superblan dospěl na samu hranici Zinnemannova pásma, byl John McLaughlin stále ještě ve své kánoi ponořen do sladkého snění.

2

Vytahoval právě na palubu své lodice jednoho z nejhezčích stříbřitělesklých candátů, jaké toho léta na Ontáriu viděl, když ho zničehonic vyrušilo zabzučení výstražného bzučáku. Výstražný bzučák začal bzučet vždycky, když se k lodi blížilo nějaké nebezpečí. Jak to dokázal, to se McLaughlinovi nikdy nepovedlo zjistit.

"Co se děje?" řekl McLaughlin. Čekal, jestli se s ním palubní počítač začne bavit.

Začal. "Nebezpečí na pravoboku," A zase skončil.

Průzorem nebylo vidět venku nic jiného než černé tma a v dálce rozprsknuté smetí Mléčné dráhy.

"Nebezpečí jakého druhu?" - PS -

"Neznámého." Počítač strašně nerad počítal a mluvit.

McLaughlin a palubní mozek, který se jmenoval Mack, spolu hned od Pekáčova startu vycházeli velmi zle. Vina byla bez diskuse na McLaughlinově straně. Při prvním setkání na Pekáčově palubě totiž McLaughlin, rozpérédený lunárním cloumákem a mertanským tebákem, při vstupu do řídící kabiny poplácal Macka smyslně po displejích a řekl oplzle: "Těbůh, Macku Macatej." Mack mu to nikdy nezapomněl.

Také nyní se odmítl nějak angažovat - štěstí, že si McLaughlin dokázal poradit i bez jeho pomoci. Vyladil optický dalekohled a stačilo mu pár bleskurychlých brejků s transfokátorem, aby na obrazovce zpozoroval letící těleso umělého původu, tvarem i velikostí silně připomínající Pekáč. Štíhlý, protáhlý a ušlechtilý skelet cizí lodě se blyštěl v kosmické temnotě jako koh-i-noor. Jenže to nebyl žádný koh-i-noor, byla to raketa bez výsostných a rozlišovacích znaků, která navíc neodpovídala na radiové signály, jež lehce znervoznělý McLaughlin vstříc jejímu dlouhatánskému zobanu vyslal.

Snad tohle nejsou kosmičtí piráti, napadlo McLaughlina. Zatal zuby.

U tohoto pohybu je nutné se zastavit. Tvéří v tvář blížícímu se nebezpečí reagoval McLaughlin vždycky stejně: kožené svaly v obličeji se napjaly, beztak pronikavý bystrozrak se ještě výrazněji zostřil a čelisti sestávající ze dvou prima pravých úhlů, popojela o pár palců dopředu. Dělali to tak v okamžiku blížící se zkázy všichni piloti. Lékaři, kteří se zabývali studováním kosmonautů v mezních situacích, zjistili, že tato složité svalové rošáda v tváři - zatínání a trnutí všech partií mezi obrvzkom a čelem - je na druhé straně kompenzována jevem opačným, spočívajícím v uvolnění a povolení původní utahující síly. Tento podivný a zvláštní úkaz postihoval hlavně sedací partie, hýždové svalstvo a poslední metr tlustého střeva. Lékaři si s tímto jevem nevěděli rady.

Zatímco McLaughlin propínal a odpojoval šlachy, jeho pohled za pomoci optiky do posledního detailu prozkoumal cizí loď. Nic zvláštního. Lesklý pravidelný válec délky dvou set metrů bez jediného výčnělku, vpředu protažený téměř do špičky a zakončený červeně svítícím lampionkem, který na McLaughlina blikal v pravidelně se opakujících intervalech. McLaughlin dal ihned prozkoumat četnost a intenzitu těchto signálů, ale nenašel v nich žádné poselství. Cizí loď mlčela jako zařezaná.

I s takovými situacemi se při výcviku kosmických pilotů počítá. Zákl. řád 1, sedmnácté vydání z roku 2..., kupříkladu v kapitole Kontakt článku sedm odstavci tři praví o podobných situacích toto: "Na prvním místě jest pilot povinen využít všech stykových prostředků: jest nucen směrkovkami blikati, výstražné signály do éteru kosmického vysílati a lodí nápadně rotovati, aby tak cizí loď ubezpečili o svých dobrých úmyslech. Neraguje-li tato, jest pilot povinen do cizí lodi opatrně proniknouti, poslení její posádky řádně zjistiti a do letových hlášení a deníku náležitě zaregistrovati. Teprve zjistí-li pilot prokazatelně nepřátelské úmysly cizího tělesa, jest povinen v prostoru se vypařiti a duši svou i raketu mu svěřenou se strojovým parkem spasiti."

Důstojník, který napsal Zákl. řád 1, se jeho vydání bohužel nedožil, protože zemřel čestnou smrtí při důsledném dodržování svých vlastních rozkazů. McLaughlin nehodlal jít touto cestou. Vždycky,

když ho okolnosti dohnaly do situace, kdy přišly předpisy kapitoly Kontakt na přetřes, provedl iniciativně maličkou změnu v předepsaném pořadí pilotních úkonů. Tato změna spočívala v tom, že veškerá opatření k záchraně své lodi podnikl McLaughlin napřed. Tím pádem nebyl sice geroj, ale zato byl živ, dýchal, chutnalo mu jíst a měl ještě v podstatě všech pět pohromadě. Osobně byl přesvědčený, že jedině díky této taktice se vracel ze svých letů relativně zdráv a navíc mohl dispečerům NASA vykazovat solidní úspry elektřiny a pohonných hmot, které otroci příruček vycemrali na blikání, vysílání a manévrování plus na konečný zběsilý úprk, který byl v případech kontaktu pro pozemštany bohužel pravidlem.

Že této své úspěšné a osvědčené metody neužil v případě, o kterém píšeme, je nabíledni - a dosvědčuje to ještě z jiné stránky, jaké zvláštní poměry na palubě Pekáče panovaly a jak bylo Mackovo hrubé jednání k McLaughlinovi ve skutečnosti křivdou. Mack, stejně jako Pekáč, pamatoval hodně, a začínal na sobě pocitovat příznaky stárnutí. Ani sklony k melancholii u něj nebyly vyjímkou a navíc špatně snášel vyšší rychlosti / odkrvovala se mu relé/, a proto není divu, že McLaughlina, stále deprimovaného svou prostořekostí při prvním seznámení, ani nenapadlo, aby zkoušel nějaké lapálie s útěkem. /Tolik na vysvětlenou, proč McLaughlin nepoužil ustanovení kapitoly Kontakt článku sedm odstavce tři/.

Zatímco McLaughlinovy myšlenky letěly naznačeným již jalovým směrem, venku mimo loď se děly neobvyklé věci. První na ně zase upozornil vševědoucí Mack.

"Hele," řekl.

Něco na tom bylo. McLaughlin pohlédl ven a zapropínal v obličeji ještě vydatněji. Letící stroj, ohlášený před deseti minutami jako nebezpečí na pravoboku, a který předtím vypadal jako malý rozmazený flíček, byl teď flek, ne, superflek, a byl vidět všude, všude. vpravo, vlevo, vpředu, vzadu, létal kolem dokola a McLaughlinovi se z něj zatočila hlava.

"Hanibal ante portas," chichotal se Mack.

Ještě jednu věc je k Mackově povaze třeba poznamenat: zásadně sice nevražil na všechno, co s McLaughlinem souviselo a co ho stavělo do jaké také příznivého světla, ale jednu vlastnost s ním měl přece jenom společnou. Oba byli nadšenými milovníky citátů a okřídlených vět. Oba odjakživa. Už jako student na pilotechnickém institutu měl McLaughlin nad lůžkem vysprejováno "merde" na počest waterlooské bitvy a Mackova mdlá hlášení během letu glosoval pochmurným tvrzením, že zná své Pappenheimské. Mack mu to oplácel stejně, nejčastěji slovy "Nepotřebovel jsem té hypotézy, Sire,"+/ jimiž veselo odsekával na všechny McLaughlinovy námitky nad Mackovým ne vždy logickým způsobem pilotáže lodi.

"Co se u všech dasů děje?" uvažoval McLaughlin a vystupňoval tlak svých čelistí na nejzazší možnou mez. Co dělat v tak prapodivné situaci, o tom nebylo v žádné palubní brožuře ani slovo. Na všechno máme brožury, pomyslel si McLaughlin, ale když nastane opravdická Situace, můžeme si s nima jenom vytřít pé.

"Dívejte se, jak umírají francouzští maršálové!"++/ navozoval atmosféru Mack.

A McLaughlin - co mu taky zbývalo - se díval. Bylo na co.

Pocítil to nejdříve prostřednictvím tlaku v podbříšku a napadlo ho v první chvíli, že se možná začíná projevovat vady Mackem zavařených švestek; Mack byl stejně špatný kuchař jako společník a jeho švestky / dělal je ze slivovice, cha cha/ byly vrcholem vší kulinářské mizérie. Tlak však sílil a sílil, zaléval a oblboval celý McLau-

---

+/ francouzský fyzik a matematik Pierre Simon Laplace /1749-1827/ odpověděl touto větou na Napoleonovu otázku, proč že ve své teorii vzniku vesmíru zapomněl na Boha

++/ slova Napoleonova maršála Michela Neye /1769-1815/ na konci bitvy u Waterlo

ghlinův mozek, a to už bylo jiné kafe, to už nemohl být Mack, McLaughlina rozbolelo celé tělo a cosi jej presovalo do hloubky křesla, neznámá síla tlačila na každý čtvereční centimetr jeho těla a McLaughlin cítil, jak se scvrkává, menší a scvrkává, menší a scvrkává. A bolelo to. Lod zvyšovala rychlost, o tom nemohlo být pochyb, ale jak to bylo možné, když všechny ukazatele McLaughlina přesvědčovaly, že Pekáčovy motory vyvíjejí stále stejný standartně mdlý tah?

A pak nráz, nráz, až McLaughlinovi práskly zuby o sebe, mžik, a nráz další, prásk a prásk, celá loď se rozpraštěla, každý nýt a každý svár v té chvíli unisono zaúpěl.

"Tenhle způsob letu zdá se mi poněkud neštastným, cha cha," řekl Mack.

"O co tedy jde?" To McLaughlin.

Mlčení.

"Proč nemluvíš, Macku? Co se s námi děje? Nechtěl bys říct taky něco kloudného?"

"Slova, slova, slova..." Mack byl v ráži.

McLaughlin také.

Za hlasitého proklínání všech počítačů, všech jejich konstruktérů a jejich matek se vydrápal, vykulil, vybatolil z pilotního křesla a znovu se pokusil seřídit optický dalekohled. Nešlo to právě snadno, loď se kymácela ze strany na stranu a okuléry McLaughlinovi hned pro začátek otřískaly nos a obočí. Frekvence cuků jako kdyby rostla, bylo to jako v elektromobilní autoškole, kde se vzteklí a zpocení začátečníci pohybují autodromem ve stylu příčkokem vpřed.

Ale ten pohled, ten za to stál. Cizí raketa už teď nebyla před Pekáčem ani za ním, ale byla dom zezadu vklíněná, vtlačená a napasovaná, vcucla se do ústí hlavní trysky tím nejpříšernějším způsobem, jaký McLaughlin kdy viděl a který mu zježil všechny vlasy kol dokola lebky. Červený balonek lampionek, který ještě před pár minutami McLaughlina rozpustile oslnoval, byl teď někde vprostřed nebohého Pekáče, který držel pohromadě jenom zázrakem, to bylo jasné na první pohled. McLaughlin něco takového ještě nikdy neviděl.

Byl to ten nejbrutálnější způsob vesmírného pirátství, jaký si jen bylo možné představit. "Ať toho nechají!" řval z plných plic McLaughlin. "Jsou slepí nebo neviděj?"To mě ten blbec chce mermomocí zničit? Macku, řekni něco! Tohle nedopadne dobře," tak a podobně naříkal McLaughlin, zatímco Pekáč se třásl v základech. Vzlykání však nemělo pražádný ohlas. Mack mlčel, vyvedený z míry nečekanou situací, a neznámý vetřelec neustával kutat v Pekáčově nitru ani na okamžik. McLaughlin byl bezradný. S jeho lodí se dělo cosi skutečně zvláštního, nevídaného a neslýchaného, o čem nebylo v brožurách pro kosmonauty ani slovo a o čem najisto nevěděl ani žádný z důstojníků bombardéků, kteří McLaughlina školili. Dokonce ani žádný z tajemníků NASA, řídících dotyčné bombardéky, o čemsi tak nepochopitelném neslyšel a nejsme daleko od pravdy, když napíšeme, že o této nepravděpodobné a neuvěřitelné historii nikdy ani slůvka nezaslechl ani mister předseda správní rady.

Byl to prostě průser, průser, průser, průser, průser.

Ale McLaughlin byl v tom! Seděl uvnitř Pekáče! Chtěl zpátky domů a ne strávit poslední chvilky života v rozbité lodi, když už si ti šílenci museli ze všech stamiliard kosmických prostorových mil vybrat tu jeho a trefit se rovnou Pekáčovi do zadku. Je třeba něco vymyslet, čím dřív, tím líp, a pokud možno hned - jak jinak.

"Heuréka," pomáhal McLauhglinovi Mack, který se opět odvážil promluvit.

Ano, teď je třeba jednat, uvědomil si McLaughlin. Vetřelec se každou chvíli prořezával blíž k řídící sekci lodi. Ještě pár minut

a bude pozdě. Z McLaughlina pot jen lil, jeho pohled létal kabinou. Na čem měl ustrnout? Zač se postavit? Salám? Ne. Rohlík? Ale kdepak. Heuréka, heuréka, šeptal si McLaughlin a v jeho hlavě se zrovna rozsvěcelo, v jeho hlavě už se svítilo, to jak svíral v ruce pažbu laserového děla.

"Bijte je," řekl Mack.

Útlý svazek plamenů vyšlehl z laserové hlavně, protal vzduchoprázdno, oddělující McLaughlina od zbytku cizí lodě, který ještě nebyl proklubám do nitra nebohého Pekáče. Zásah byl přesný a efektní. Podobalo se to výbuchu- jakmile paprsek doletl do svého vytčeného cíle, rozlétly se všemi směry kusy oceli, Pekáčem zatřásla strašná detonace a rudé plameny propláchly McLaughlinův zrak. Na pár vteřin oslepl, ale když to přešlo, bylo už cizí těleso pryč. Nechápající, ale zachráněn... Jen kdesi hodně daleko vzadu se rychle zmenšovaly narudlé úlomky původního skeletu, zvolna blednoucí a rozmetylující se v bezhlavém víru všehomíra.

"Veni, vidi, stakdál," blahopřál McLaughlinovi ledabyle Mack, znovu vybavený duševní rovnováhou a pevně rozhodnutý nedat nijak najevo vteřiny právě prožitého děsu. McLaughlin byl podobného názoru; odešel se převléknout.

Proč ještě čtenáře dál napínat: McLaughlin se vrátil, zbytek cesty proběhl v klidu a nudném nicnedělání. Nahlásil Zemi poškození rakety a obdržel svolení k návratu. Na Zašívárně a na dalších stanicích planety Saturn bude Havaj ještě nějaký ten pátek pokračovat, pomyslel si závistivě. Obrátil loď zpět, spokojeně zaregistroval, že ani po přestálém utrpení neztratil Pekáč schopnost manévrovat a namířil si to domů. Celou zpáteční cestu prožil uprostřed kanadských hvozdů. Pouze za pomoci nože skolil medvěda grizzlyho a nasbíral dva plné košíky hub.

3

"Vítáme vás na Zemi," vyrušil McLaughlina z dřímoty mladý důstojník Koospolu, kosmické ostražité policie, který mu klečel na prsou. "Výtečně jste se bavily, jak vidím," řekl a ledabyle si prohlížel rozházené videokazety a zvolna blednoucí trojrozměrné projekční plátno. Nenápadně, aby to McLaughlin neviděl, pálil od boku jedno usvědčující foto za druhým. "Letová pohotovost - neříká vám to nic?" švihl bičíkem, až to ve vzduchu bzuklo. "Orgie se salámem a trojrozměrnými filmy," řekl s odporem. Nakoukl přes okraj košíku a hrábl do něj špičkou biče. "Samý satan," zasmál se škodolibě.

McLaughlin ho nevnímal, jen velmi pomalu se sbíral z dřímajících mrákot.

"Vaši loď teď vyšetřuje tým zkušených specialistů," pokračoval Koospol. "Moc tomu nerozumím, ale mám dojem, že v tom lítáte, McLaughline. Všechno co najdou, bude použito proti vám. Cokoliv řeknete anebo co si pomyslíte taktéž. Přiznání je přitěžující okolnost. Nezávidím vám." Učinil chvat. Želízka cvakla. "Půjdete se mnou!"

"Co to dělají, Macku?" blábolil McLaughlin v polospánku a pokoušel se vstát.

Ale Macka už mezitím kdosi vypnul. Celou loď nyní prolézali muži v uniformách Koospolu, vyzbrojení kladívky a dozimetry. Počítali schody, zhášeli a rozsvěcelí světla, přeměřovali šířku koncové trhliny a hledali stopy po vniknutí cizího tělesa dovnitř. Přicházeli stále noví, vrhali se na Pekáč ve vlnách a proudech jako mravenci, zaplavili jeho chodby odshora až dolů a když už vevnitř nebylo místo, obklíčili ho zvenku. Pekáč pod jejich hbitými těly

brzy celý zmizel a McLaughlina napadlo, že až ti lidé skončí svoje dílo a odejdou pryč, zbude z jeho stroje jenom bílá kostra, opižlaná jejich bělostnými zoubky. /Mýlil se však. Pracovníci Koospolu sice jako mravenci vypadali, ale jinak to byli lidé jako všichni ostatní. Živili se chlebem a máslem a salámem, zabaleným v ubrousku, který jim připravily jejich manželky. Jejich vztah k Pekáči byl pouze pracovní a platonický/.

Teprve po sestoupení z lodě na trávník kosmodromu si mohl McLaughlin všimnout, jak je díra v Pekáči veliká. Při pohledu na trhlinu mu dokonce zuby zacvakaly hrůzou. Pekáč byl vykuchaný jako uzenáč a pohromadě držel jistě jen náhodou. Z jeho nitra zaléhalo ven klepání, vrtání, bouchání a rozličné potukávání, Koospolové s kladivy jakoby chtěli jeho strojek dorazit. Studený pot stékal po McLaughlinových zádech v hojných stružkách.

"Tudy," ukázal mu Koospol na dveře nevelké budovy, přilepené nenápadně k budově řídící letového střediska. Než stačil mžiknout očima, zámek za nimi zaklapl a McLaughlin spatřil konferenční sál s oválným stolem uprostřed. Kolem změti a směsi vlaječek, kokakol, papírů a popelníků sedělo třináct zachmuřených starců, jeden člověk a dvanáct robotů, nastrojených v černých tesilových kvádrech.

"Nazdar! Konečně jste tady," povstal radostně člověk. S úsměvem vykročil McLaughlinovi vstříc. McLaughlin zamrkal. Ta tvář, ty pohyby... Nemohlo být pochyb! Ten člověk byl sám Joe Clark, jeden z nejvýš postavených činitelů ministerstva obrany. McLaughlin ho dosud znal jen z televize a živě jen z velmi ustivé - to jest alespoň stometrové - vzdálenosti. Byla to veliká pocta pro každého, kdo mohl osobně mluvit s Joe Clarkem.

"Blahopřeji vám, McLaughline," hlaholil Joe Clark. "To co jste dokázal v Zinnemannových pásmech, bude zapsáno zlatým písmem do kroniky dějin lidstva."

"Pásma... Zinnemann..." mekotal McLaughlin.

"Neví, o čem je řeč, pane," pošeptal jeden z robotů Joe Clarkovi. Clark mávl rukou a Koospol McLaughlinovi pěti větami vysvětlil situaci v Zinnemannových pásmech. Na konci každé z vět ho nenápadně, avšak s gustem dloubl do žeber, takže Mc Laughlin se horlivě rozkýval ještě o chvíli dřív, než se ho zeptali, zda vše pochopil.

Koospol významně mrkl na roboty kolem stolu. Vida, co dokáže pár facek a chvilka šikovného brainwashingu, hleděl vítězoslavně okolo. Všichni v duchu souhlasili, Pravda byla evidentní.

A najednou se roboti rozchřestili sami. Jakoby vysvětlení situace v Pásmech bylo impulsem k objasnění ještě jakési jiné, složitější historie. Mluvili jeden po druhém, každý chvilku, tiše, nenápadně jejich slova ševelila z úst tak, aby si mezi sebou neskákali do řeči.

"Dávno, dávno již tomu, kdy začal Pentagon vyvíjet novou koncepci kosmické lodě," začal první tesil.

"Lodě, který by dolétla až k cizím sluncím a dalekým hvězdám," pokračoval druhý.

"Na konstrukci nejmodernější lodě pracoval tým nejlepších a nejzkušenějších odborníků."

"Měla to být nejlepší loď, vrchol celého dosavadního vývoje techniky."

"A pracovali na ní geniální experti, nejlepší mozky, které Země zrodila od svého vzniku."

"Pak někoho napadla myšlenka symbiózy."

"Génius plus geniální stroj!"

"Byla to myšlenka nesmírně perspektivní, možnosti jejího praktického využití se zdály být nedozírné."

"Tak například bojeschopnost této lodi byly třicet pětkrát vyšší

nežli u standartních typů."

"Palebná síla! Schopnost manévrovat!"

"A tak došlo k první dokonalé symbióze člověk - stroj."

"Intelektualizované kosmické lodi, vrchol vývoje lidstva!"

"To stačí, pánové," ujal se znovu slova Joe Clark, když promluvilo poslední z dvanácti černých sak. "Nastínili jste v krátkosti program, který Pentagon uskutečnil na počátku minulého století. Spojením lidského génia s nejmodernějšími počítači vznikla superbytost, jejíž chování jsme sice nedovedli uhodnout předem, ale u které jsme doufali v jedno podstatné: že cokoli tahle lidská mašina udělá, bude svrchovaně moudré, zkrátka geniální na druhou. Vývoj nové lodi, ale zároveň vývoj člověka, bytosti, probíhal pod přísným utajením a jen díky tomu se podařilo udržet pod pokličkou i Albertův start do vesmíru. Málem bych zapomněl, jméno Albert jsme vybrali na počest nejmilejšího pejska pana prezidenta. Takže Albert odlétl a my jsme čekali, co se přihodí dál."

"A co se přihodilo?" skočil mu do řeči McLaughlin, pozorný a za žádnou cenu nepodléhající promývání mozku.

"Nic. Anebo přece něco. Sotva Albert opustil pozemskou atmosféru a ocitl se v kosmickém vzduchoprázdnu, přerušil s námi veškeré spojení. Dodnes nevíme proč. Od té doby - a budou to brzy celá dvě století - nikdo na Zemi neslyšel jeho hlas. Možná, že jsme mu nebyli dost dobrými partnery do diskuse, nevím. Jisté je, že mezi Albertem a Zemí od té doby nepadlo jediné slovo."

"Jak se Albert choval?" zeptal se McLaughlin, kterého ta historie začala zajímat.

"Jako uličník, kamaráde. Za prvé přestal poslouchat všechny naše rozkazy. Nějaký čas se ochomýtal kolem Země, ale brzy mu tam asi začalo být těsno. Snažili jsme se ho přimět k rozumu..."

"Jak?"

"Napřed po dobrém, a potom..."

"Řízenými střelami?"

"Skvěle vám to pálí, McLaughline. Naneštěstí Albert byl chytřejší než celá planeta Země dohromady. Předem věděl o všem, co jsme na něj chystali a uhýbal našim střelám, až se mu za patami prášilo, dokonce nám je semtam vracel zpátky - zkrátka, bylo to fiasko. Nevěděli jsme si s tím rady. A tak to byl zase Albert, kdo nakonec převzal iniciativu."

"Co udělal?"

"Zmizel. Uletěl pryč. Sledovali jsme jeho dráhu, ale potom našim zaměřovačům prostě zmizel z monitorů. Byl přece jen příliš malý, asi jako váš Pekáč... Ztratil se v hlubinách vesmíru a po mnoho let o něm nikdo neslyšel. Mysleli jsme si, že vyrazil někam hodně daleko na zkušenou, a asi to tak doopravdy bylo. Pak se najednou zničehonic objevil. Máte slovo, pánové," obrátil se ke dvanácti černočerným sakům a pokynul jim rukou. Nyní už však jejich vystoupení nebylo tak dobře secvičené jako prve. Byla to spíš nervozita, kakofonie.

"Albert přepadl nákladní raketu, která letěla k Saturnu..."

"Vlastně nepřepadl, spíš ji doprovázel během letu..."

"Ale uspal posádku a telepaticky jí vsugeroval vlastní příkazy."

"Dost zvláštní příkazy na můj vkus."

"Zvláštní, ale z jeho hlediska vlastně přirozené."

"Už to nebyl malá chlapec..."

"Vidím to jako dnes, jak nás to tehdy překvapilo!"

"Prohlásil prostor mezi Jupiterem a Saturnem, kterému se později začalo říkat Zinnemannova pásma, za své soukromé vlastnictví."

"Viděl kdy svět něco takového? Obyčejný stroj, a ..."

"Žádný stroj! Člověk!"

"Nechte toho! Na to nejdůležitější jste zapomněli!"

"Ano! Nakonec si přece poručil, abychom mu posílali jednu pěknou, velkou raketu ročně."

"Děkuji, pánové," uklonil se okolosedícím Joe Clark a znovu se obrátil k McLaughlinovi. "Dlouho jsme nemohli pochopit, co Albert svými podivnými příkazy sleduje. Pořád jsme o něm totiž uvažovali - a vidíte sám, mnozí z nás se těchto předsudků nedovedli zbavit dodnes - jako o stroji. Unikal nám zkrátka lidský aspekt jeho osoby. Dáte mi snad za pravdu, že jsme se jen těžko mohli smířit s představou, že nám Albert dorostl do puberty. Napřed to byla jen domněnka, ale brzy se potvrdila.

Poslechli jsme Alberta a poslali jsme mu starou loď, rozhrkanou hromadu šrotu, kterou už nikdo nepotřeboval. Vybavili jsme ji silným zpětným vysílačem, takže jsme později doma zaznamenali všechno, co s ní Albert prováděl."

"A co to bylo?" zeptal se McLaughlin upřímně.

"Berta ji přeříz," řekl Clark hrubým hlasem. "Cha cha." Zvážněl. "Víte, dodnes se mi o tom těžko mluví. Vadí mi ten nedostatek terminologie, který my pozemštané máme v zásobě pro označení těchhle věcí... Řeknu to jinak: všechno, co Albert a Dafné / to byla ta druhá loď/ dělali, jsme viděli jasně a barevně na obrazovce. Nejste na mé slova, že nemohlo být pochyb, čím se zabývají - nebo čím se v té chvíli zabýval Albert, co já vím? Nemohli jsme tomu tehdy věřit a někteří z nás tomu nevěří dodnes. Přestože je to úplně přirozené. Je-li někdo člověkem a vesmírnou raketou současně, sotva si může počínat jinak, ne? Těžko může dělat něco víc odpovídajícího své přirozenosti, cha cha. Tak."

"O co tedy Albertovi šlo?" zeptal se McLaughlin.

Joe Clark pokrčil ramena. "Jak jsem řekl, všechny obvyklé termíny, jak používají lidé, tady vypadají nevhodně. Zkrátka a dobře nesedí. Když říkám, že Albert Dafné znásilnil, nechci tím rozhodně říct, že užil násilí de iure, v právním slova smyslu. Zároveň se mi však příčí tvrzení, že se s ní miloval, protože Albert přece jenom není člověk."

"Je!" vykřiklo od stolu asi sedm nebo osm robotů.

Clark rozhodil rukama v němém gestu, jakoby naznačujícím - tak to vidíte. "Nemůžu vám odpovědět, jestli se chtěl rozmnožovat, protože si to u něj - a tím Alberta nechci urazit - nedovedu představit. Albert nevznikl evolucí, ale byl vyroben; kromě toho vznikl jako prototyp jediný svého druhu. Dafné a všechni ostatní rakety jsou mrtvé, neživé stroje. Proto se o jeho rozmnožování neodvažují mluvit. Jisté však je, že to, čemu u lidí říkáme pohlavní pud, u Alberta existuje. Ze záběrů, které jsme natočili, to vyplývá zcela jasně." Luskl prsty a v sále se sešeřilo. Kdesi za McLaughlinovými zády se rozbzučel promítací přístroj a na stěně před ním vyskočil barevný obraz. Po chvíli Clark sykl jakýsi povel, film se zastavil a světlo u stropu se znovu rozsvítilo. Clarkův pohled - ztělesnění nevyslovené otázky - zapátral v McLaughlinově obličeji.

McLaughlin byl zpocený jako myš. To, o čem Clark mluvil, z filmu vážně vyplývalo zcela jasně. Bylo to tak zřejmé a nesporné, že se McLaughlin najednou cítil celý nesvůj. Teprve později se mu podařilo svou tehdejší nevolnost vysvětlit. Na chviličku si totiž začal připadat - cha cha - jako ve voyeurském klubu.

Joe Clark pokračoval. "To, co si Albert vymyslel, je jako vystřižené z dětských pohádek. Saň, která táboří ve sluji za městem, zatímco hrad a podhradí jsou pozaženy černým florem, protože na prvním místě rozepsaného menu je toho dne bledá princezna. Byli jsme na tom úplně stejně. Chyběl nám jenom člověk, který vždyc-

ky na konci každého vyprávění přijede nakoni a párkrát kolem sebe zamydlí mečem. Jinak to ale bylo totéž. Naše rakety, to byly princezny. Albert, to byl hladový - i když tady mě napadá, cha cha, mnohem příhodnější slovo - drak. Víte, ztráta jedné lodi ročně pro Zemi nemusela být sama o sobě tragická. Navíc Albert vzal vděčně i Dafné, tu vůbec nejstarší hromadu starého železa, kterou jsme měli po ruce. Měli jsme tedy zdánlivě dost dobrých důvodů, abychom se nechali ukolébat. Jenže jsme uvažovali takhle: Albert je geniální a tudíž pro lidské smysly a mozek vlastně nečitelný. Vytřel nám zrak už tolikrát, že jsme nemohli dost dobře nevěřit, že nás překvapí i vlastní potencí. Rozhodli jsme se i tady počítat jenom s tím nejhorším: se skutečností, že jedna Dafné ročně bude Alberovi sotva stačit.

Viselo to nad námi jako Damoklův meč. Posílali jsme Albertovi jednou do roka vyřazené rakety, určené k likvidaci a zdálo se, že je celkem spokojený. Vybírali jsme takové stroje, které měly svou odpudivostí chotky našeho malého génia o nějaký ten časek zbrzdit. Za tím účelem jsme vytvořili hned několik psychologických modelů Albertovy estetiky. Docela se nám to všechno dařilo, než se do celé záležitosti vložila NASA.

Nemusím vám snad jako pilotovi připomínat, že kosmický výzkum běžel od samého začátku po dvou oddělených liniích: civilní a vojenské. I když toto dělení není úplně přesné, do každého civilního letu jsme se vmontovaly my a zčásti tohle platilo i naopak. NASA a Pentagon byli dva kohouti na jednom smetišti. Jediný rozdíl byl v tom, že my jsme pracovali pod nejpřísnějším utajením a měli jsme několikanásobně vyšší státní dotaci. My jsme v kosmickém výzkumu šlapali dopředu, zatímco NASA se zabývala takovými blbinkami jako přistáváním na Měsíci, na Marsu a v ostatních peklech, co jich jenom ve Sluneční soustavě je. Jinak trávili čas kroužením kolem Země. Kdyby aspoň fotografovali ruské základny! To byla ale jejich věc a jejich peníze, do toho jim nikdo neměl co mluvit. Stejně jsme si ale my i NASA hráli každý na svém písečku. My jsme nechtěli, aby o každém startu psali v New York Timesech a oni zas potřebovali mít čisté ruce - mohli pak aspoň před celým světem tvrdit, že si do vesmíru netahají zbraně. Nakonec to ale došlo tak daleko, že jeden pořádně nevěděl, co dělá druhý. Z naší strany to bylo trestuhodné opomenutí. Špionáž ministerstva obrany prostě zaspala a když se probudila, bylo pozdě. NASA odpálila své první rakety k Saturnu, přímo Albertovi do chřtánu.

V prvních chvíli jsme chtěli NASA varovat a všechno jim vysvětlit. Jejich lodě letěly přímo do míst, ve kterých se nacházel Albertův znejmilejší revír. Pokud bychom je neverovali, byli členové jejich posádek odsouzeni k smrti."

"Co jste s tím udělali?"

"Nic."

"Snad jste je nenechali umřít?"

"Ale nechali. Nehnuli jsme pro ně prstem. Člověčku, člověčku! Situace tehdy nebyla zdaleka tak jednoduchá, jak by se dnes na první pohled zdálo. Předně nesmíme zapomenout, že jsme zaměstnanci instituce, které se jmenuje Pentagon. My utajujeme všechno, nevěříte? Náš vrátný má pět osobních průkazů, jmenuje se Smith, Brown, Jones, Clarke a Jefferson, vyberte si. Projekt, jehož výsledkem byl Albert, byl tak tajná záležitost, že si to ve své makovičce vůbec neumíte představit. Ani většina členů generálního štábu, když se o Albertovi mluvilo, neměla ponětí, o čem je řeč. Cha cha. A teď jsme najednou měli předstoupit předNASA, a tím pádem před celou veřejnost - o nějakém utajení jsme si v tom civilistickém blázinci nemohli dělat iluze - a všechno po lopatě vyklopit! To přece nešlo. Celý

svět by se vzápětí dozvěděl, co je Albert vlastně zač, jaký byl jeho účel a v jakém nebezpečí se octla celé naše planeta, kdyby se snad Albertovi něco znelíbilo. Nemohli jsme potřebovat, aby se znovu vyhrnuli do ulic študáci a začali vyřvávat ta stará flowerpower hesla. Byl by to neodpustitelný chaos..."

"Takže jste nechali piloty NASA vařit se ve vlastní šťávě," ukončil Clarkovu kostrbatou sebeobhajobu McLaughlin.

"Výborně mě chápete," pochválil ho Clark. "Koneckonců, byla to jejich věc, jak se o sebe postarají! Když už se uměli do vesmíru dokopat, tak at si v něm taky sami poradí, no ne? S kosmickými nástrahami musí počítat každý a vesmír je dost nekonečný," vesele zparafrázoval titul slavného historického bestselleru. "Všechny hokuspokusy a průzkumné lety, které pak NASA na Albertovu počest uspořádala, skončily samozřejmě tragicky. Albert se nažral, aniž koza zůstala celá - hřbitovy jste přirozeně viděl v rámci povinných exkurzí ještě ve škole. Dělali, co mohli, a mohli toho hodně málo, civilové. Dokonce ani objev - cha cha - toho šarlatána Zinnemanna nabyl nic jiného než jen potvrzení naší původní teorie, že totiž Albert má radši ušlechtilé moderní stroje než rozhrkané rachotiny. "Budte škatule" povýšili na okřídlený výrok a imaginární Zinnemannovy pozůstatky / ty skutečné si to stále sviští vesmírem do horoucích pekel/ pochovali u Houstonské zdi."

"Takže Zinnemann zahynul zbytečně," vydechl zklamaně McLaughlin.

"Čest jeho památce," navrhl smířlivě Clark. "I když znova neměte úplně pravdu; díky tomu, že pochopil Zinnemann, mohli pochopit i šéfové NaSA. Samozřejmě netušili, že v pozadí stojíme my s Albertem, ale dovtípili se v zásadních rysech. Dovtípil se ale taky Albert. Zvýšil své nároky, NASA jej rozmazlila. Ted už nebral všechno. Lodě, které se měly skrz pásma dostat k Saturnu, byly škatule a ..."

"Moment," přerušil ho McLaughlin, "ale co pak třeba já? Já jsem v žádné staré rachotině neletěl, to teprv ten náraz..."

"Všechno vám vysvětlím," řekl Clark vlídně. "Jenom mě nechte domluvit! Rakety, které měly doletět k Saturnu, měly tvar škatulí, a ty, které měly skončit - inu, jaksi, které byly určené Alberovi, ty byly vybavené tou nejmodernější technikou."

"Chcete tím naznačit, že mě použili jako návnady?" nahrbil se McLaughlin.

"Naznačil jste to sám," pochválil ho Clark. "Vaše loď byla určena k tomu, aby na ní Albert vykonal ius primae noctis. Právo první noci."

McLaughlin na místě ztuhl. Byl jsem deflorován, uvědomil si. Cha cha. Podivná představa.

"Nebyl jste jediný," chlácholil ho Clark, nyní v roli čtenáře myšlenek. "Už jsem vám řekl, že NASA z Albertových biorytmů pochopila skoro všechno. Jejich stroje startovaly zhruba v šestiměsíčních intervalech - taky tady Albertovy požadavky vzrostly, ale za to si mohla NASA sama díky mnoha letům hojnosti, která předtím Albertovi dopřávala. Spokojenost nakonec zavládla na všech stranách NASA měla radost, že uklidnila spícího netvora a my jsme se zbavili všech starostí, které jsme prve s Albertem měli. Byla to relativně šťastná doba, pokud jsme ovšem předpokládali, že Albertovy nároky dál neporostou. Potom jste odstartoval vy."

"Tohle si někdo šeredně vypije," řekl McLaughlin z cesty.

Joe Clark jeho slova vůbec nevnímal. "Albert se na váš Pekáč vrhl s obzvláštní vervou - odstartoval jste pozdě a náš velký přítel zatím tak trochu znervózněl. Dal se do svého přirozeného díla, tak jak byl odjakživa zvyklý, a konal je s takovým zápalem,

že si vůbec nevšiml vás a vašeho milého laserového díla. Čisté práce, příteli, jak už jsem řekl, blahopřeji vám. Jsem sice v lékařských vědách naprostý laik, ale soudím, že šlo o nejčistší kastraci v dějinách, cha cha," zasmál se Clark do mlaskavého aplausu dvanácti přísedících.

"ZA-CHRÁ-NIL-NÁŠ-VES-MÍR," skandovala tesilová saka.

"Albert je dnes díky vám zbaven své mužnosti a my se od něj už neméme čeho obávat. Ztratí iniciativu, zahořkne a stáhne se do sebe. Podlehne opodstatněným komplexům, přestane přepadávat naše lodě a my konečně zjednáme pořádek ve Flákárně, Ulejvárně, Zašívárně a Vyspávárně," řekl Clark přesvědčivě. "A vás, příteli, potom okrášlíme vyznamenáním!"

"Nejdřív mě... pošlete na smrt... a teď... vyznamenání..." zapochyboval mdle McLaughlin.

"Proč ne?" Clark ted byl laskavost sama. "Vždyť co je život? Boj! Buben, roztočený buben, a vy v něm co veveřice rudá do úpadu hopsáte, ráz, dva! Měl jste snad někdy pocit, že jste o něčem doopravdy rozhodoval? Absolutně vedle! Jste nula, obyčejný člověk, veveřice rudá, a skáčete nahoru a dolů, ráz dva! Ale momentálně jste nahoře," zakončil svůj proslov chlácholivě.

"Je to hnusný," trval na svém McLaughlin.

Clark zalapal po dechu. Až ted se probral. McLaughlin ho nechápal. Clark nechápal McLaughlina. Clark si prohlížel svou oběť, jakoby to bylo vážně malinkaté zvířátko.

"Dobrá," řekl nakonec. "Nutíte mě, abych zachoval formální postup. Nezbývá mi pak nic jiného, než jménem Pentagonu u vás nárokovat náhradu částky škody za zničeného Alberta. Jste ochoten zaplatit tu částku dobrovolně?"

"Kolik to dělá?"

"Sto devadesát miliard bilionů dolarů."

"Nemám."

"Plus úroky."

"Nemám," hlesl McLaughlin.

"Pak na vás ovšem Pentagon bude nucen podat žalobu."

McLaughlin svěsil hlavu. Neměl, co by dodal. Byl na dně.

"Takže si rozumíme," usmíval se přátelsky Joe Clark. Vzal McLaughlin pod paži. "Pojdte."

Vyšli na kosmodrom. Syntezátorová dechovka, usalašená zde na zeleném pažitě, hrála a břinkala a McLaughlinovi z toho bylo na zvracení. Clark vedl McLaughlina před davem v plném letním slunci, kroje a uniformy se blyštěly kam jen oko dohlédlo a nespočet transparentů, rozvinutých nad šumícím davem, vyjadřovalo pevnou víru nebo alespoň naději, že je to právě McLaughlin, kdo je kýženým spasitelem lidstva. Šikovní zřízenci v uniformách Koospolu rozvinuli na betonu kosmodromu rudý koberec a jakési velké zvíře, velmi vysoce postavený hodnostář, uprostřed suity goril a pedelů, McLaughlinovi bodře kynul.

Projevy naštěstí odsejpaly, taky řády na McLaughlinových prsou se vršily jedna radostí ale najednou se do té velké slávy vloudil divný zvuk. Napřed to byl jenom jeden hlas, ale pak se k němu přidaly další, víc a víc hlasů ted hučelo a křičelo, a když se udiveně ohlédl i velmi vysoce postavený hodnostář, který právě mluvil, trhnul sebou i McLaughlin, který zde do té doby stál jako omámený. Nahoře na lešení, vratce obtáčejícím neuvěřitelnou Pekáčovou siluetu, stál a máchal sebou technik v uniformě Koospolu, šermoval rukama a ukazoval dovnitř Pekáčova trupu. Nebylo sice rozumět co volá, ale z výrazu jeho tváře bylo jasně vidět, že se v místě, kde před chvílí stál, muselo přihodit něco příšerného.

Dav, civilisté, Koospolové, muzikanti, haranti, gorily a pede-

lové, fízlové a kerberové, všechno pelášilo k Pekáči. Na čele všech utíkal McLaughlin. V patách za ním běžel Clark a suita dvanácti tesilových tesla robotů, zbytek davu se Koospolu podařilo zatlačit za pažení a brlení.

McLaughlin bral schody po dvou / ve spěchu zapomněl použít výtah/ a když konečně dorazil do čtyřicátého patra, do hloubi motorové sekce, právě na to místo, kam až se Albert ve své dychtivosti prokutal, teprve tam spatřil skrz krvavě rudé kola technika v uniformě Koospolu, který na něj zběsile mával a cosi vykřikoval.

"Tam! Tam!" To byla ta slova. Koospolův prst mířil dál do středu lodě. McLaughlin to tady nepoznával. V podlaze zely ohořelé díry, jak do nich naráželo Albertovo duralové beranidlo; žebra trupu lodi, ocel neocel, beton nebeton, se prohýbal do všech stran jako po strašlivé explozi. Nebyl čas nad tímto obrazem apokalypsy přemýšlet. McLaughlin se podíval směrem, kam Koospol ukazoval.

Nahoře v klenbě motorové sekce, které naštěstí všechny ty tlaky vydržela, se ve tmě něco pohybovalo.

"Posvitte mi," poručil McLaughlin Koospolovi. Ani neměl čas vychutnat radost z poslušnosti takového individua / vždyt kdy ji zase příště bude mít?/, protože spatřil to, co nebohého policajta vyděsilo, něco, co by za normálních okolností svalilo i jej, jenže teď už byl v obraze a dovedl si různé věci spojit. V ostrém světle policejní svítilny se to pod stropní klenbou hemžilo malými kosmickými loděmi, snad Alberty, snad Pekáči, to McLaughlin nemohl vědět, ale vypadalo to jako modely těch kosmických lodí, až na to, že to bylo živé. Ty potvůrky sebou mlely jako krepři v kádích před Štědrým dnem, kroužily kolem dokola a na špičce doutníčkovitého těla každé z nich se blyštěl a poblikával - o hrůzo - maličký červený bimbásek lampionek.

"Vidíte to taky?" syčel zezadu McLaughlinovi do ucha zpocený Joe Clark, který vypadl z role.

"Dábel Albert," zachroptělo první černočerné séčko.

"Nikdy nás nepřestane šokovat," doplnil ho druhý robot.

"Dostali jsme Alberta, ale místo něj tu máme dynastii," rozpovídal se smutně třetí. Dalšího z nich, užuž lapajícího po dechu, Joe Clark vlastnoručně zacpal.

"Dělejte něco, člověče," štouchl do McLaughlina. "Zabijte to!"

Hle, uvažování lovce, pomyslel si McLaughlin - neznám-li něco, pak zabít je to v prvé řadě nutno, čím dřív, tím líp.

Kdosi po jeho pravici zdvihl do nebezpečné výše laserák. Koospol.

Výstřel v uzavřeném prsotoru měl účinek exploze. Vzduch z jejich plic odlétl pryč, snopy vražedného světla jim ožehly tvář a poranily oči. Vyvalila se mračna páry a dýmu ze syčících duralových plátů. A do toho šumu se najednou vmísil ještě jeden zvuk, ještě jedno velmi zvláštní burácení, asi jako když se rozžehují motory, a tma se také všude kolem rozzářila, vzduch se pročistil, a svist raketových motorů, charakteristický pro start kosmické lodě, prořízl vzduch, zableskly plameny, a McLaughlin najednou uslyšel zděšení a hrůzu početného davu na přistávací ploše.

Sbíhali dolů poschodech, brali je po čtyřech a po pěti. Clark jel po zábradlí. Udýchaně vydupali z Pekáče ven.

Dav hleděl upřeně do nebe, hlavy zvrácené, oči rozevřené úžasem. Nebe bylo v jednom cípu poodkryté, natržené a McLaughlinovi se na chviličku zazdálo, že uprostřed blankytné štěrbinky zahlédl na chvilku ztrácet se tři drobné lesknoucí se body.

McLaughlin mlčel. Mlčel i dav, mlčel tucet podivuhodných tvorů v černých šáčcích a mlčel dokonce i Joe Clark.

Začal ječet teprv když jej obklopili Koospolové a vysoce postavené zvíře mu s prsou servalo všechny lesklé řády. Cha cha. McLaughlina zabili.

SADOR VLÁDCE VESMÍRU

Originální název : Battle Beyond the Stars
Země vzniku : USA, 1980
Kamera : Daniel Lacambre
Scénář : John Sayles
Hudba : James Horner
Speciální efekty : George D. Dodge
Dennis a Robert Skotakovi
Režie : Jimmy T. Murakami
Hrají : Richard Thomas, Robert Vaughn, John Saxon,
Sibyl Danning, George Peppard aj.

K planetě Akira se blíží obrovská kosmická loď. Na jejím velitelském můstku, zahalený do modré záře umělého osvětlení, stojí dvě postavy.

"Planeta Akira před námi, pane!"

"Ano, to je dobře. Bude moje. Nemají se čím bránit."

Na obrazovce a později rouhým okem je však vidět předmět, připomínající svým tvarem létající objekt.

"Je to jen meteorologická stanice. Jediný kosmický objekt, který mají na oběžné dráze. A ani ten za chvíli nebude existovat."

Marně vysílé posádka stanice k přibližující se lodi žádosti o identifikaci. Místo takového signálu vyletí z hlavní anihilační paprsky a rozloží jediný létající majetek mírumilovné planety na miniaturní trosky ...

Pokojným životem žijí obyvatelé Akiry, bytosti od lidí nerozeznatelné. Nemyslí na dobývání nových území, na války, na smrt. Proto nejsou vůbec připraveni, když oblohu zatemní obrovské vesmírné plavidlo, které jim přináší pokoření a skázu.

"Slyšte, obyvatelé Akiry," snáší se na jejich k nebi zvednuté hlavy hlas z hůry, "hovoří k vám Sador, vládce vesmíru. Vybral jsem si vaší planetu ke zřízení své další kolonie. Odpor nemá smysl. Jsem majitelem hvězdného konvertoru, jehož účinky jsou vám určitě dobře známy. Dávám vám čas na rozmyšlenou - sedm západů vašeho rudého slunce. Pak znovu přiletím a podrobím si vás."

Aby se nezdála hrozba planou, vyšlehnou z lodi zelenkavé paprsky a srazí k zemi několik obyvatel hlavního města.

"Takhle skončí každý, kdo se vzepře mému rozhodnutí," neodpustí si s ironickým přízvukem dodatek Sador. Hned poté dává pokyn Pobočníkovi, bytosti s hlubokou trhlinou v lebce jako důsledkem provedené mozkové operace, k odletu - zkontrolovat počínání jiných planet, určených ke kolonizaci ... planet, kterým co chvíli uplyne poskytnutá lhůta.

Mezi těmi, co smrtonosnými paprsky zasaženi byli, se nacházela i mladá dívka.

Těsně před tím, než jí projela nazelenalé zkáza hrudí, svíral její dlaň ve své mládíček Chad. Oba dva si mysleli, že se nic nemůže postavit do cesty jejich budoucímu štěstí.

Hoře nad ztrátou milované bytosti udělalo z mladíka muže. Chad se rozhodne jít na zasedání Rady, kde se má jednat o činnosti a opatřeních na obranu ... nebo na podvolení se.

Názory na kapitulaci jsou podepřeny zdánlivě rozumnými argumenty: nemáme zbraně, nemáme bojovníky, nemáme zkušenosti ... a tudíž ani šanci. Starý slepec, Poslední z Nejvyšších, však vášnivě hájí nezávislou budoucnost planety. Na jeho stranu se postaví Chad! Je tu přece jedna kosmická loď, říkají; poletím s ní hledat pomoc, dodává Chad. Sedm západů slunce je přece dost dlouhá doba...

I ta malá naděje je lepší než prázdné bezmocné čekání.

Chad jako by se už narodil se schopnostmi řídit a ovládat kosmickou loď ve tvaru učaté sedící sfingy. Loď, nesoucí jméno Nell. Loď, která odnepaměti sloužila Nejvyšším. Nyní di ní sedl poprvé někdo jiný.

Mladý Chad.

Nell, symbioza hardwaru kosmické lodě a myslícího softwaru palubního počítače, se rychle přizpůsobí myšlení nového pána a smíří se s jeho nezkušeností. Přizpůsobí se a smíří, přestože Chad v první zkoušce ohněm neuspěje.

Hlídce dobyvatelů, kterou Sador - ve své samolibosti a domýšlivosti jako jedinou - nechal na oběžné dráze soby dostatečnou ochranu proti případným nekalým úmyslům podrobovaných, unikne Chad jen proto, že ho dvoučlenná posádka strážního modulu nechá utéci. Ovládaní otroci s rozštěpeným čelem se totiž zaleknou, že pronásledováním plavidla, které na Akiře vůbec nemá být, by porušili rozkaz hlídkovat. Sador by si myslel, že si odskočili užívat - a nekázeň se v jeho službách trestá jedním jediným způsobem...

"Nezlob se, Nell, ještě nikdy jsem nikoho nezabil," ospravedlňuje Chad váhavost, s jakou přistupoval k prvnímu souboji s nepřítelem.

"Zatím to dopadlo dobře. Ale ne každý nás nechá odletět a vyhrát bez boje. Tohle nebude procházka rozzářeným vesmírem!"

Chadova cesta má v první fázi jeden jediný cíl: vesmírnou stanici dr. Defaista, nejvlivnějšího obyvatele galaxie. Chad si slibuje od setkání s ním získaz zbraně a cenné rady.

Na uvítací signály ze stanice nikdo neodpovídá, a tak se Chad rozhodne přistát bez povolení. Přistání proběhne bez potíží; stanice vypadá opuštěně. V chodbě, vedoucí do přistávací plošiny, potkách Chad pojízdné přepravní křeslo. Důvěřivě do něj usedne v naději, že ho doveze k vládci stanice. Ihned se ovšem přesvědčí, že přehnaná důvěřivost se nevyplácí ani na území nejopěvovanější bytosti ve vesmíru. Z opěradel pro ruce a hlavu se vysunou ocelové držáky, pevně Chadovi sevřou obě zápěstí a krk, čímž mladého muže donutí trpně sedět a snášet cestu kamsi labyrintem chodeb stanice.

Jízda, během níž Chad nezahlédl ani živéčka, skončí ve žlutým světlem prozářené místnosti, kde krásná dívka zručně manipuluje s páječí pistolí - opravuje pokažené androidy.

"Co je s tebou?" vyštěkne na bezmocného Chada.

"Nemohu, ... ne ... mohu,.." zachroptí ten, maje hrdlo sevřené drátem.

"Ach tak, neboj, hned to spravím," utěšuje dívka domnělého androida a chystá se laserovým hrotem opravit závadu na pokaženém hlasovém ústrojí.

V poslední chvíli sezná, že Chad je živá bytost, člověk.

"Ty nejsi android?" ptá se s údivem v hlase a hned Chada vysvobozuje ze zajetí křesla.

"Copak na téhle stanici jsou jen androidi?" oplácí Chad stejnou intonací.

"Ano, kromě mne a mého otce jsou zde sami roboti."

Další podrobnosti se jeden od druhého dozvídají cestou k dr. Hefaistovi. Vyplynulo z nich, že Chadova návštěva nepřinese očekávané ovoce, neboť na stanici zbraně nejsou...

I vzhled samotného doktora Chada překvapí. Jedná se vlastně o jakousi ohromnou schránku, plnou mechanických a elektronických orgánů, na něž je napojena živá hlava nesmírně starého muže.

"Myslel sis, že budu vypadat jinak, že ano? To víš, už nejsem nejmladší. Udělal jsi dobře, že jsi přiletěl. Akira nemá šanci úspěšně se vzepřít Sadorovi. Zde budeš alespoň prospěšný mně. Potřebuji následníka pro zachování života na stanici. Vezmeš si mou dceru za ženu a uděláš jí dítě..."

Chad se sice pokusí protestovat, avšak proti silným androidům nemá nejmenší naději uspět. Po jeho odvedení vydá dr. Hefaistos své "pravé" ruce, brýlatému androidovi, příkazy k chystání svatební hostiny.

V opravérenské komnatě se Chad snaží vysvětlit Namilii, jak nesmírně nesmyslné je rozhodnutí jejího otce. On, vyslanec Akiry, má určitě posvátnější poslání než rozmnožovat vymírající osazenstvo stanice. Musí se vrátit na mateřskou planetu, i kdyby měl v ohni obranné války zahynout. Nesmí zklamat. Poleť se mnou, Namilie, říká pak dívce, které mu je na první pohled sympatická.

Dcera dr. Hefaista, žena, která nikdy neviděla jinou živou bytost kromě otce, odmítá. Pomůže sice Chadovi opustit pro něj neodvratně zavřenou místnost i stanici, ale odolá pokušení odletět s ním. Až Chadova slova na rozloučenou: "... škoda, chtěl jsem ti ukázat pravý smysl života..." namilii nahlodají tak, že nedlouho po Nell opouští stanici výsadkový člun s ní na palubě.

Namilie se spojí s Chadem rádiem.

"To je dobře, že jsi se rozhodla takhle. A máš s sebou zbraně?"

"Ne. Jen analyzátor. S ním však budeme moci důkladně rozebrat situaci a vybrat optimální variantu."

"Dobrá. Let na Akiru. Tam se sejdeme."

Chad je zklamán výsledkem začátku cesty. Naštěstí provoz ve vesmíru je čilý, a tak než se Chad na Akiru vrátí, získá na svou stranu několik odhodlaných bojovníků...

Prvním z nich je Kovboj, vesmírný tulák původem ze Země, obdivovatel a údajný pamětník zlatých časů Divokého západu. Odpovídá tomu i jeho oblečení a sytl chování. Kostkované košile, kožené kalhoty, pistolový pás s revolverem /děkuji panu Gertu Prokopovi za toto nádherné a výstižné slovo!/ neustále proklatě nízko v pohotovostní poloze, flegmatický klid, ironický nadhled. Chad zachrání Kovboje i jeho plavidlo ze spárů nějakých dotěrných útočníků. Kov-

boj se nemůže bránit, neb mu došlo střelivo do palubních zbraní. Prvního protivníka sice odstraní Nell, protože Chad se stále zdráhá zabíjet i nepřítele, pak se však mladík zdravě nabudí a vyhraje svou první bitvu. Kovboj děkuje za záchranu a přistupuje na návrh letět bránit Akiru. Na oplátku ještě nabízí 10 000 megalaserů a 40 000 zásobníků do nich, které má naloženy, kterou jsou už zaplaceny... a které tímto splní účelem, byt ne původní.

Druhým spojencem je Nestor.
Chadovu kosmickou loď Nell uchvátí do svého silového pole bíle zářící ohromný létající talíř. Chad se probere uprostřed bílé tmy. Nic nevidí. Když udělá pár kroků, vystoupí z bělostné plochy před ním kontury ještě bělostnějších postav, stojících u bílého pultu s bílými ovládacími prvky.

"Kdo jste?"

"Jsme Nestor. Co vidí jeden z nás, vidí všichni příslušníci našeho národa, co ví jeden z nás, stane se s jeho znalostmi stejné."

Bílou hovořící bytost, poplatnou antropologii pozemšťanů, zakončuje bílá, nahoře se rozšiřující hlava, v níž dominují čtyři otvory: ústa a dvě oči, jak je známe, uprostřed čela pak oko třetí. Hovoří bytost jedna, ale Chad cítí, že si její kolegyně myslí totéž.

Zmateně vysvětluje Chad novým známým problémy planety Akiry. Z reakce Nestora vyplyne, že nechce Chadovi ublížit; naopak se připojí na jeho stranu.

Dalšího spojence nalezne Chad na Planetě zlodějů, podvodníků a lupičů. Přiletěl sem získat nějaké zbraně. Nachází tu však jen posledního obyvatele.

Planeta byla vypleněna.

"A proč jsi tu tedy zůstal?" ptá se Chad černě oděného muže, v jehož obličeji se rýsuje vše kromě radosti, úsměvu, štěstí a jiných zbylých spokojených projevů živého organismu nad zdařilým životem.

"Neexistuje planetární systém, kde by na mne nebyla vypsána odměna a vydán zatykač. V podstatě jsem zde musel zůstat. Nenalezneš tu ale pomoc pro svou planetu. A já? Pro mě pomoc vám není záležitostí cti a odvahy, ale pouze peněz. Něco za něco, to je moje heslo. Co mi může planeta Akira nabídnout?"

"Spoustu čistého molybdénu," zarmouceně říké Chad vědom si toho, že víc ani n.

"Nebud směšný, mladý muži. Ale počkej, něco mě napadá, Můžete mi nabídnout a poskytnout možná více než peníze: jídlo a úkryt."

"Platí," souhlasí Chad a vysvětluje Geldovi, tak přiléhavě se mu cizinec představí, jak se dostane na Akiru.

Cestou na planetu, kde se střetne s Geldem, zažije Chad na vlastní kůži, jak funguje Sadorův hvězdný konvertor.

Z velké dálky sleduje pomstu rozzuřeného Sadora, kterému vzpurné osazenstvo pro kolonizaci vybrané planety na prach rozložilo hlídkující strážní plavidlo.

Otevřou se obrovské ocelové dveře konvertoru. Z nitra energetické jímky vyšlehne dlouhotrvající paprsek a rozžhaví do běla ničím nechráněnou planetu. Během několika sekund zmizí z objemu vesmíru jeden z obydlených světů. Démonickému Sadorovi zničení planety poskytne stejné pobavení, jako kdyby ji kolonizoval.

V pořadí čtvrtého spojence získá Namilie. Na cestě na Akiru přepadne její bezbranný malý člun mnohem větší plavidlo a pohltí ho do svých útrob. Namilie je v bezvědomí zavlečena do velké místnosti a tam za ruce pověšena ke stropu.

Když se probere, uvidí před sebou ohyzdnou bytost, o dvě hlavy vyšší než člověk, s hlavou podobnou ještěrovy bez uší. Roztlemené zubaté ústa se v jakémsi úsměvném šklebu rozevřou před Namiliinym obličejem.

"Výborná pochoutka! Dovol, abych se ti představil. Jsem Kajman; to jsou moji pomocníci, termická dvojčata," ukáže nestvůra na dvě staroegyptsky oděné holohlavé postavy, "za tebou je můj harpunář, který nikdy nemine cíl." Chválu svého pána odmění svalnatý, spoře oděný muž potěšeným úsměvem. "A ty, ty se staneš za chvíli vyšetřným proteinovým chodem mého oběda. Nebo ne, vím něco lepšího. Výhodně tě prodám!"

"Pochybuji, že planeta Akira, kam letím, bude mít za mě čím zaplatit. V současné době mají starosti se Sadorem, který si je chce podrobit ..."

"Coše? Sador? A ty chceš bojovat proti němu? Tak to i já pomohu Akiře proti tomu ničemovi!" změní najednou Kajman stanovisko a vysvobodí Namilii z nepříjemných pout. Později z událostí vysvitne i důvod, proč Kajman Sadora nehávidí: obrovité ještěří bytost je jediným ještě žijícím zástupcem rasy, kterou nechal Sador, samozvaný krutovládce všeho živého ve vesmíru, vyhladit.

Počet lodí na sedm doplní plavidélko Bojovnice z Valkýry.

Přiřítí se ohromnou rychlostí k Nell a počne s ní bojovně laškovat. Přestože se Chad sebevíc snaží, všechny střely míjejí dotírající loď bez účinného zásahu, neboť neznámé plavidlo je neobyčejně manipulovatelné . a tím pádem vlastně nezasažitelné.

"Jsem bojovnice z Valkýry, příslušníku národa Akiry. Životní náplní mé civilizace je boj. Jsem pro něj zrozená. Nesmírně ráda bojuji," tvrdí bytost, z hlediska pozemšťanů pohlaví ženského. Avšak bojovničí vnady a její bujné tvary dostatečně zdůrazňující nedostatečný oděv vyvolávají dojem, že důvod jejího zrození byl úplně jiný...

"Ne, ty nejsi pro nás ta pravá. Obrana Akiry není záležitost zábavy nebo chuti. Odlet, nechceme tě. Nemůžeš si na našem neštěstí ukájet své touhy..." trvá na svém Chad. Avšak na dohled planety Akira doletí sedm lodí...

Blížící se konvoj samozřejmě hlídkující Sadorovi voják zaregistrují. Uznají, že proti přesile nemají šanci a mizí na plný plyn do vesmíru. Geld se svou válečnickou lodí hlídkový člun pronásleduje. Možné by v souboji neuspěl, ale na palubě uprchlíků zaúřaduje dívka z Akiry, kterou pro svou potěchu dva hrušáci unesli z již tak dost neštastného hlavního města. Odvážlivkyně se vrhne na řízení a nedovolí pilotovi správně manévrovat. Přesný zásah usmrtí nejen dva nepřátelské vojáky, ale i dívku, která se tak stala první obětí v boji za svobodu Akiry.

Lodě přistávají.

Podivný průvod dorazí do hlavního města: Chad a Namilie, hvězdný kovboj, ošklivý Kajman, vedoucí za ruku termická dvojčata, Harpunář, ostražitě se rozhlížející Geld, vyzývavá Bojovnice z Valkýry a podivných pět bílých bytostí v bílých hábitech.

Není divu, že se Akiřanů v první chvíli zmocní nedůvěra a strach. Až teprve na důrazné výtky svého krajana Chada, proč se tak chovají k těm, kdož chtějí za ně nasadit život, ospravedlnují se a srdečně příchozí vítají. Na dlouhé oslavy však není čas, neboť je nutné konat přípravy na následující střetnutí.

Sador se blíží...

Strhne se bitva.

Šest kosmických lodí /Namiliin člun je pro boj nepoužitelný/

proti ohromnému křižníku, z něhož stále a stále vylétávají bojové stíhačky a z něho každou chvíli hrozí nebezpečí použití konvertoru.

Strategie obránců je jediná možná: odvážným bojem ve vzduchu co nejvíce oslabit nepřítele, na povrchu planety pak statečnou obranou odolávat výsadku z lodí, které vzduchem proniknout na Akiru. Ve vzdušném prostoru má velet Chad, na planetě je velení svěřeno Kovbojovi, který s poskytnutými megalasery řídil i výcvik Akiřanů. Jenže k porážce uchvatitele nepovede jen úspěšná obrana. Nemiliin analyzátor tedy pomůže vymyslet řešení: v okamžiku, kdy se Sador rozhodne použít konvertor, musí v místě výstupu paprsku vyřadit z činnosti generátory silového pole. To je jediné chvíle, kdy je Sador porazitelný. Nutno se této šance chopit a beze zbytku využít...

Jako první ze získaných pomocníků položí život ze svobodu jiných Geld. Jeho placatá kosmická loď, připomínající rejnoka, se zasažena zřícení atmosférou Akiry na pustá skaliska. Geld havárie přežije. Ne dlouho, ale vydrží při vědomí do té doby, než se vrátí Chad z první bitevní vlny. Zemře mu v náručí. Chad poručí Gelda pohřbít se spoustou potravinových zásob. Na udivené pohledy svých přátel po pravdě odpoví:

"Slíbil jsme mu přece stravu a úkryt..."

Smrtí zakončí svůj boj proti přesile i mnoho akiřanů, kteří pod Kovbojovým vedením vzdorují perfektně vycvičeným vojákům Sadorove výsadku. Protože uchvatitelé nejsou schopni normálním postupem prorazit nadšenou a živelnou obranu, použijí generátor bolestivých ultrazvukových vln. Obránci, zachváceni prudkými bolestmi uší, nemohou plnit stanovené úkoly v obranné linii, vznikají mezery a průlomy, nepřítel podzemními chodbami rychle postupuje vpřed. Situaci zachrání termická dvojčata. Jako jediná mohou bez obav stanout před generátor - nemají totiž sluchové orgány. Jejich organismus jim dokonce umožní vyvinout takové množství tepelné energie, že zničí ničivou zbraň i s posádkou. Poté jsou jejich vyčerpané energetické zásoby urychleně doplňovány vydatnými proteinovými transfúzemi.

Sador má stále navrch.

Na a pod povrchem planety sice postup vojsk zastaven byl, avšak ve vzduchu to se zbývajícími pěti lodmi nevypadá dobře. Proto se obránci chytají každého stébélka a dalším návrhem, vlastně lstí, přijde Nestor. Nechá padnout svou jednu pětinu zastoupení na Akiře /jednu bílobílou bytost/ do rukou Sadorova výsadku, aby prostřednictvím jejích smyslů slyšel, viděl, vnímal a snímal děje na Sadorovu křižníku. Celé situace se vyvine tak, že Sador se rozhodne ze zajatce dostat informace - a to za každou cenu. K těmto účelům má na palubě specialistu na mučení vzdorovitých nepřátel, tzv. Chirurga, o němž prohlašuje, že je nejlepší ve svém oboru v celé galaxii. Chirurg nezačne při mučení s nějakými melichernostmi - zahájí výhružk i na amputaci pravé ruky. Po náznacích přetrvávající vzdorovitosti "pacienta" ihned přikročí k realizaci pořekadla "od slov k činům". Naštěstí Nestor není schopen přenosu bolesti /jako jediného pocitu/ ...

Kromě donucení promluvit zadrženého má amputace zdravé ruky splnit ještě jeden úkol: posloužit k transplantaci pánovi a vládci Sadorovi /bohužel vám nejsem schopen objasnit, kdy Sador o ruku přišel/. Zvrhlému vládci vesmíru se nová ruka líbí. Avšak jen do té doby, než uchopí nůž a chce hrdlo svého majitele ozdobit hlubokým smrtelným zářezem. Vydatně jí napomáhají ostatní čtyři součásti Nestora, který v podzemním sídle velení bránících se Akiřanů zvedají současně každé pravou ruku a snaží se takto zčtveřeně provést na dálku atentát na vůdce nepřátel. Jejich vůle je nes-

mírně silná, ale včasný zásah Sadorova Pobočníka znemožní přišité ruce dokončit poslední fázi pohybu, kterou právě provedly její čtyři kolegyně hluboko pod zemí. Lest se nezdařila ...

Nezbývá než ještě statečnějším a ještě odvážnějšími manévry narušit vzdušnou moc útočníků natolik, aby bylo možno zasadit poslední úder. A takovéto hop-tropické počínání zákonitě přináší zkažené ovoce: bělostně zářící létající talíř Nestora skončí po zásahu a následujícím neovladatelném pádu do vesmírné propasti výbuchem, destrukcí explozí uzavře knihu života i Kajman. Zahynou, aniž by jejich smrt přispěla k ochromení protivníka. Poněkud úspěšnější v tomto směru je příslušnice bojovného národa z Valkýry. Když netrpělivý Sador rozkáže, aby hvězdný konvertor připravili do pohotovostní polohy, využije Bojovnice tímto vynuceného porušení ochranného pole a stylem kamikaze nevede svou loď do palebné komory konvertoru. V pravou chvíli se katapultuje, ovšem v téměř neovladatelném pouzdře se stane snadným cílem útočících laserů. Svým činem alespoň částečně poškodí hlavní Sadorovu zbraň; v závěru střetnutí se ukáže toto poškození jako rozhodující ...

Ano, ani Kovboj nemá v elaborátu osudu napsáno nic jiného než smrt za svobodu Akiry. Na zásah své lodě a tudíž na její neovladatelnost zareaguje po svém: usedne do křesla před ovládací pult, nalije si z opasku whisky a navenek lhostejně a smířeně sleduje na obrazovce neskutečně rychle se přibližující povrch planety...

Chad zůstane sám.

Tedy ve smyslu jediné kosmické lodi. Jinak ne. To proto, že na palubě s ním je Namilie, rozhodnuta pomoci, jak nejlépe bude moci. Vlastně jsou tři. Nebot Nell, loď a počítač v jednom předmětu, dovede poradit, pomoci i vynadat jako rovnoprávný člen posádky.

Jinak než nějakou chytrou lstí se Sadorovi na kobylku Chad nemůže dostat. A musí vymýšlet zatraceně rychle, neb uchvatitel se chystá vyvést červené eso:

"Aktivujte hvězdný konvertor!" poroučí.

Po chvíli horečné činnosti hlásí Pobočník:

"Nelze, pane. Funkčnost splněna jen částečně. Neznič íme Akiru."

A to ještě ani nevíte, že jste blízko zničení vy, mohl by si, pokud by dialog Sadora a Pobočníka slyšel, myslet Chad. Právě se totiž ztratil z dohledu pálících Sadorových posluhů. Sice se zásahem v pláště Nell, ale natolik schopný zasadit poslední úder, aby hodně bolel.

"Uveď do činnosti autodestrukční zařízení," obrací se Chad k Namilii. V hlase lze vystopovat pohnutí, nebot se musí rozloučit s Nell. S mrtvým elektronickým zařízením ... ale také s přítelkyní!

Plán je jednoduchý: z dostřelu nepřátelských palubních prostředků se dostat tak, že se velice těsně přiblíží k panoramatickým oknům velitelského stanoviště, které se nachází na "břiše" Sadorova křižníku. Výbuch Nell bude takové intenzity, že rozmetá i velín protivníkovy lodě, bez něhož ta skončí tak, jak si zaslouží a jak si přeje nejen akiranský lid: zkázou. Chad s Namilií pak zaktivují záchranný člun, který , jak Nell spočetla, za dobu do výbuchu odnese oba pasažéry do bezpečné vzdálenosti od centra smrtící exploze.

Plán zní jednoduše. I proto se ho podaří do puntíku splnit. Sador příliš dlouho chodil se džbánem pro vodu, až se mu u akirských pramenů utrhlo ucho ...

Pro Chada a Namilii / a pro mnoho jiných mladých dvojic; a pro mnoho sousedních i přesolních planet; a pro mnoho .../ začíná kru-

tovládou nezastinované budoucnost!

Film "Sador, vládce vesmíru" patří ke slabšímu průměru vědeckofantastické produkce Spojených států. Největší zajímavostí na tomto snímku je skutečnost, že za námět prý posloužil příběh " o sedmi statečných", kteří nejprve v japonské historii /film "Sedm samurajů"/ a potom na Divokém západě chránili poklidně žijící lokalitu domorodců proti usurpátorovi, jenž si myslel, že je pánem širokodalekého okolí. Pravda, podobnost existuje: sedm lodí se k Akiře přiblížilo, dvě z nich /Namiliina loď, záchranný člun z Nell/ útok vydržely. Statečných bylo tedy 7 - ale posádek! Člunů bylo: Chad + Namilie + Kovboj + Geld + Valkýra +/Kajman+termické dvojčata+Harpunéř/ + pěti částmi zastoupený Nestor ... 14; 2 x 7 je 14 ! Náhoda? Možná ...

Pak se zde ještě vyskytuje Robert Vaughn v roli Golda, který si v "Sedmi statečných" Johna Sturgese zahrál zbabělého Harryho.

Poměrně dost děje se v tomto filmu odehrává ve vesmírném prostoru; hlavně se jedná o bojové scény. Na nich si dali tvůrcové poměrně hodně záležet; o to více odbyli ateliérové exteriéry hlavního města, které spočívaly pouze v malém náměstíčku s několika nuznými obydlími nezvyklého tvaru kolem. Že by měli architekti málo nápadů? Nebo je svazovalinedostatek financí? Měli málo času?

"Sadora" jsem pochopitelně viděl na videu. Zažil jsem při jeho sledování zvláštní překlad: pořídil ho SFK v Prievidzi a pojal ho jako čtyřhlasý dabing. Poměrně zajímavý počin. Ale na Tatracon-u 87 jsem dabingéry slyšel hovořit, jak dlouho své dílo tvořili. Padl termín několik měsíců, z čehož záhy vyplynulo, že takto podobně chtějí namlouvat jeden film ročně. A to podle mého není výsledek úměrný snaze a práci. Zvlášť když si pro dabing budou vybírat podobné filmy jako je "Sador, vládce vesmíru" ....

Standa Čermák

přetisknuto se svolením
redakce Světelných roků

GIANNI RODARI

Se jménem Gianni Rodari jsem se poprvé setkal před mnoha lety, když jsem nahlédl do knížky "O statečném Cibulkovi" /Le adventure di Cipollino, 1951/, kterou četla moje dcera. Naprosto jsem neměl tušení, že si autora jednou zařadím i do kartotéky SF. Rodari věnoval celou svoji knižní tvorbu dětem. Přesněji, dá se říci, dětské fantazii. Měl k dětem velice blízko a dobře je poznal, když učil na základní škole ve Varese. Druhá světová válka však přerušila jeho pedagogickou činnost a po válce se již za katedru nevrátil. Stal se novinářem, od roku 1948 spolupracoval s ústředním listem KS Itálie L´Unitá. Spisovatelem se Rodari stal, jak sám přiznal, náhodou.

Šéfredaktor mu jednou vyčlenil v nedělním vydání deníku "Koutek pro děti". Rubrika se líbila, žertovné příběhy a básně si oblíbili děti i dospělí, takže po čase nabídli Rodarimu vytvoření samostatné nedělní přílohy "Pionierě". Až do konce svého života pracoval v redakcích různých novin, ale hlavně psal knihy pro děti. Verše a pohádky, fantastické příběhy, kde se obyčejné měnilo v podivuhodné, nemyslitelné bylo možné. Jeho pohádkové dílo tak nemají daleko k SF a zároveň k problémům moderního světa. Tak například v knize "Il pianeta degli alberi di Natale"/Planeta vánočních stromků, 1962/ vypráví o jednotě všech civilizací, jaké kdy mohou být ve vesmíru objeveny.

Gianni Rodari zemřel 14. dubna 1980, několik měsíců před svými šedesátými narozeninami. Český čtenář se s jeho dílem seznamoval sporadicky. Kromě již uváděných příběhů Cibulky, znají děti knihu "Jasmínek v zemi lhářů" /Gelsomino nel paese dei bugiardi, 1959/. Povídky, které jsme si zatím mohly přečíst, pocházejí většinou ze sborníku "Římské fantazie". Dvě povídky s krátkým úvodním slovem obsahuje "Revue svetovej literatúry č. 7/81". Jeho schopnost vyvinout ze slovní hříčky příběh sympaticky absurdní se značným kritickým nábojem, přibližuje i následující povídka. Nápad pochází ještě z doby Rodariho učitelování, kdy vtahoval žáky do hry a probouzel v nich fantazii nečekanými otázkami: "Co by se stalo, kdyby.....?"

Tak tedy: " ....kdyby na dveře zaklepal krokodýl?"

G. RODARI - ZAČALO TO KROKODÝLEM

Dvacátého třetího března v deset hodin ráno, byl jsem právě doma sám, zazvonil zvonek. Otevřel jsem dveře a uviděl jsem před sebou ... krokodýla.

Letmý pohled stačil, abych si všiml, že neobyčejný host má nový, tmavě hnědý oblek a košili s modrými proužky. Na hlavě mu trůnil tmavý velurový klobouk a na nose brýle s obroučkou ze želvoviny. Stačil jsem si ještě všimnout oslnivě zeleného šátku a černých bot. A pak... pak moje ruce samy zabouchly dveře a zasunuly řetízek.

Jsem novinář a přivykl jsem si na všelijaké návštěvy. Ale přiznám se, návštěva krokodýla a ještě k tomu bez ohlášení, mě trochu překvapila.

"A na co jen platíme vrátnou!" pomyslel jsem si rozmrzele. "Jako by nestačilo, že celé hodiny počítá, kolikrát kýchli nájemníci bytů na poschodích. Ještě si usmyslela pouštět hlavním vchodem obyvatele zoologické zahrady."

"Seňore," zašeptal za dveřmi téměř lidský hlas, "vyslechněte mne, prosím vás, nesuďte podle vzhledu."

"Přijímám pouze ohlášené," odpověděl jsem tvrdě.

"Ovšem, ovšem. Ale já vás nutně potřebuji..."

"Ani trochu nepochybuji. Ale radím vám, abyste si vybral ke snídani jiného nájemníka. Jsem nesmírně hubený, mám všeho všudy padesát sedm kilogramů a to i s oblečením. Navíc moje žena si velice cení náš perský koberec. Až mě sníte a podle svého zvyku se dáte do pláče, slzy cenný koberec zničí. Pochopte, moje žena nemá smysl pro humor."

"Seňore, smilujte se nade mnou a vpusťte mě. Pronásledují mě."

"Ještě tak! Doufám, že vás hlídači ze zoologické zahrady konečně chytí a odvezou do bazénu."

"Přísahám vám, že nejsem ze ZOO. Mimochodem, už jste někdy slyšel, aby krokodýl v zoologické zahradě mluvil lidským hlasem?"

"Ne," byl jsem nucen přiznat.

"Tak vidíte. Už tohle by vás mělo uklidnit."

"Za zavřenými dveřmi a s nabitou pistolí se cítím úplně klidný."

Ve skutečnosti pistole pokojně odpočívala v zásuvce psacího stolu, ale můj vylekaný návštěvník nemohl pochopitelně vědět, že blufuji.

"Snažně vás prosím, otevřte, hrozí mi smrt."

Jeho hlas zněl tak úpěnlivě, že jsem zakolísal.

"Počkejte minutku," řekl jsem.

"Proboha, pospěšte si!"

Přiběhl jsem k psacímu stolu, vyndal pistoli, zkontroloval, zda je nabitá a vrátil se do předsíně.

"Otevřte, než bude pozdě!"

"Pro mě nebude nikdy pozdě," odsekl jsem a vyvlékl řetízek.

Krokodýl bleskově proskočil dveřmi. Všiml jsem si, že svírá v podpaží velikou koženou aktovku a z kapsy saka mu vykukuje cípek fialového kapesníku.

"Děkuji vám," řekl krokodýl, svalil se na kanape a utíral si pot svým děsným kapesníkem. "Věřte mi, nebudete svého šlechetného činu litovat. Moje společnost je velice mocná a nezapomíná na prokázané služby."

"To znamená, že nejste sám?" zeptal jsem se ztuhlý zděšením. "Snad mi nechcete namluvit, že se všichni nilští krokodýli vylodili v Itálii a v kapse mají moji adresu?"

"Nežiji v Nilu, vážený pane. Pocházím z planety Dzerbu."

"Ach, tak je to! Jste tedy, dá se říci, kosmický krokodýl."

"Chápu vaše překvapení. Vím, že u vás krokodýlové vedou primitivní život v řekách a v bazénech zoologických zahrad. My, krokodý-

lové na Dzerba, jsme za tisíciletí dosáhli vysokého stupně rozvoje civilizace."

"No a lidé?"

"Na Dzerbě nejsou lidé. Celá planeta patří ném, krokodýlům."

"To rád slyším. Vidím, že tam vyrábíte výtečné šátky."

"Vyrábíme šátky všech barev, ale já osobně nosím jen zelené. Je to značka mé firmy."

"Takže pracujete v obchodě?"

"Jsem zástupcem firmy "Dzerbini", vyrábějící mýdlový prášek na praní. Naše heslo zní - 'Kde působí Dzerbini, navždy je konec špíny'. Přiletěl jsem na Zemi se zvláštním úkolem - prozkoumat perspektivy prodeje našich výrobků pozemšťanům. Chápejte, jedná se o předběžný průzkum. Mám příkaz studovat možnosti odbytu, ceny, možnou konkurenci a tak dále."

"Začínám se domýšlet," přerušil jsem ho,"pasou po vás naše firmy, vyrábějící mýdlový prášek. Možné, že zamýšlí využít váší, prominte, ne příliš přitažlivý vzhled a odklidit vás do zoologické zahrady. Ach, můj milý, žijeme v těžké době, kdy v konkurenčním boji jsou dobré všechny prostředky."

"Ne, ne, mýlíte se. Nehrozí mi nebezpečí tohoto druhu, v nejhorším případě v daném okamžiku. Materializoval jsem se teprve před půlhodinou na půdě vašeho domu. Vy jste první pozemšťan, se kterým jsem navázal kontakt. Čistě náhodně a chápejte, z důvodu krajní nezbytnosti. Nebezpečí mi hrozí od obyvatel planety Morva."

Nadskočil jsem v křesle, jako by se mi do hýždí zabodla jehla.

"Cožpak ještě na další planetě vládnou krokodýli?"

"Ale ne, pane. Na Morvě všechna moc patří obludám. Ale co je ještě horší, Morvané rovněž vyrábějí mýdlový prášek. Kvalitou se našemu nemůže rovnat, věřte mi, odborníkovi s pětadvacetiletou praxí. Ale Morvané si taky usmysleli proniknout na pozemské trhy."

"Vypadá to, že jsme ve vesmíru získali pověst špindírů," poznamenal jsem sarkasticky.

Avšak vyslanec planety Dzerba nepostřehl ironii. Prohlásil, že toliko před několika minutami stěží unikl pasti dvou Morvanů.

"Když mě chytí, zahynu, a Země je ztracena."

"Chcete říci, je ztracena pro vaší firmu."

"Ne, zahyne celá Země. Vy, pozemšťané neznáte Morvany. Přemlouváním i silou vás přinutí nakupovat fantastické množství jejich odporného prášku. Vaše ekonomika úplně upadne. Nastane hladomor, války, povstání... A pak..."

"Víte, jste zajímavé individuum," přerušil jsem ho. "Pro vaši informaci, my rovněž vyrábíme výborný mýdlový prášek a nepotřebujeme ani krokodýly z Dzerby, ani... Abych nezapomněl, jací živočichové vládnou na Morvě?"

"Tam vlád..."

Ale v tom ostře zařinčel zvonek.

"To jsou oni," zašeptal krokodýl a vyskočil z kanapé. "Snažně vás prosím, ukryjte mě."

"Ano, sle může to být poštář nebo zaměstnanec plynárny."

"Ne, jsou to oni! Poznám je podle zápachu. Pro všechny svaté, schovejte mě do skříně!"

"Poslechněte, napadla mě zajímavá myšlenka. Svlečte se a já vás posadím do vany. Máte štěstí, právě jsem se chystal ke koupeli a už jsem si napustil vanu. Řeknu, že jste můj osobní krokodýl. Mnozí mají vlastního krokodýla. Zákon to nezakazuje. Důvěřujte mi, jinou možnost neměte."

Krokodýl zrudl.

"Velice se stydím, vysvléci se do naha. Nesluší se to."

"To jste si našel vhodný čas k dumání o slušnosti. Pospěšte si, vážený."

Zvonek drnčel ze všech sil. Doprovodil jsem krokodýla do kou-

pelny a vrátil se ke dveřím.

"Co si přejete, pánové?" zeptal jsem se s občasným zívnutím. Ať si nezvaní hosté myslí, že jsem se právě ted probudil.

Na plošině schodiště stáli dva krocani. Okamžitě jsem je poznal, přestože měli fraky a žluté cylindry.

"Je vidět, že jste si přivykl na návštěvy krocanů," posměšně se zeptal jeden z nich.

"Pouze na narozeniny," odpověděl jsem. "Jenže jsem si zvykl vídat je dobře propečené s bramborovou oblohou a kremžskou hořčicí."

"Velice vtipné, ale krajně nepravděpodobné," řekl druhý morvan. "Ovšem fakt, že jste se nikterak nedivil, nám usnadnuje práci. Je jasné, že jste nás očekával. Tedy jste byl předem varován a to znamená, že zástupce firmy "Dzerbini" je ve vašem bytě. Okamžitě nám ukažte, kde se ukrývá. Jakýkoliv pokus bránit našemu povolání bude potlačen nejrozhodnějším způsobem."

"Co hodláte podniknout?" zeptal jsem se a opět zeširoka zívl.

Druhý morvan mě neuznal za hodna odpovědi, proklouzl do předsíně a začal prohledávat byt.

"Poslyšte, tomu se říká porušení nedotknutelnosti obydlí. Předložte mi příkaz k domovní prohlídce."

Ale v tom vešel do pokoje první morvan. Nasál vzduch a rozhodně vykročil do koupelny.

"Kdo se tam ukrývá?" zeptal se výhružně, když cloumal dveřmi, které prozíravý dzerban zavřel zevnitř.

"Tam se koupe můj krokodýl. Vás se to vůbec netýká."

"Ach tak, váš krokodýl? Bravo, bravo! Od které doby krokodýlové, kteří se koupou ve vaně, zamykají dveře na klíč?"

"Můj vždycky. Je mu nepříjemné, jestliže někdo cizí vleze do koupelny, když se myje. Je mimořádně stydlivý."

Morvanec mě doslova zpopelnil rozhněvaným pohledem. Dotkl se zobákem dveří a ty se v mžiku změnily v hromádku popela.

"No to už je příliš," vykřikl jsem. "Jako by nebylo málo na tom, že jste porušili nedotknutelnost obydlí, vy jste navíc úplně znehodnotili dveře! Za takové kousky posílají do vězení! Brzy se..."

Zmlkl jsem v půli věty - ve vaně se spokojeně cákalo růžové slůně. Pečlivě si drbalo zéda štětkou na dlouhém držadle. Na mé uvítání slůně radostně zatroubilo a oblilo morvana mocným proudem mýdlové vody.

"U vás se tomuhle říká krokodýl?" zachroptěl první morvanec a vytíral si oči cylindrem.

"Ne, to je slon!" přiznal jsem. "Ale jmenuje se Krokodýl. Co je na tom divného? Stejně tak jsem mu mohl říkat Jumbo, Dum-Dum nebo Nabuchodonosor."

"Musíme sebrat oba," řekl druhý morvanec. "Tohle individuum je očividně podezřelé."

"Neměme čas patlat se se slony," odpověděl první morvanec. "Prokletý dzerbanec opět unikl. Ale nemohl utéci daleko."

"A dveře? Kdo mi zaplatí dveře?" protestoval jsem, když jsem je vyprovázel k východu.

"Účet pošlete firmě "Dzerbini", s úšklebkem odpověděl starší z morvanů. Za ta slova jsem byl schopen ho zaškrtit.

Rozloučil jsem se s krocany a skokem jsem se vrátil do koupelny. V zrcadle se odrážely moje vyvalené oči a ústa otevřená ohromením. Ano, vypadal jsem úplně jako idiot. Růžové slůně zmizelo.

Probral mě nějaký zvuk.

"Kdo tam ještě je?" zaúpěl jsem zlostně. "Tady nejsou ani krokodýlové, ani krocani, ani sloni, ani hroši."

Ale otevřít jsem stejně musel. Krokodýl z Dzerby se vmáčkl do dveří a zamumlal:

"Prominte, zapomněl jsem si u vés tašku."
"Mimochodem," uchopil jsem ho za sako, "byl jste ve vaně?"
"Ano, ale oni by mě tam chytili! Vylezl jsem oknem na půdu."
"A malé růžové obluda?"
"Prominte, co jste říkal?"
"Řekl jsem, že ve vaně sedělo slůně, kterému jsem, mimo jiné, nedovolil používat mojí štětku."
Krokodýl se posadil na koberec a hořce zaplakal.
"Teď se nemohu vrátit na Dzerbu."
"Poslouchejte, mám právo vědět, co se děje v mé koupelně. Vysvětlete mi, co to znamené."
"Slon je agent firmy "Pess" z planety Dzokka. Jsou to největší ničemové. Snažíme se, hledáme nové oblasti odbytu, připravujeme si půdu. A pak se objeví jejich prohnaní obchodníci a prodají svůj mýdlový prášek za polovinu ceny."
Dzerbanec hořce plakal. Náhle jsem si s úděsem všiml, že roní slzy na manželčin milovaný koberec.
"Neštastníku! Co jste to provedl ! Zmizte, abych vás více neviděl."
Byl už na konci schodišti, když jsem ho dohonil.
"Povězte, proč však morvané nepoznali ve slonovi svého konkurenta z planety Dzokka?"
"Dzokkané nejsou sloni. Vypadají jako leopardi. Pouze já znám jejich triky s převtělováním. Ale co mám z toho. Prominte, pane, prominte."

x x x

Později se objevilo mnoho hypotéz o tom, co se stalo se Zemí, ale já to vím přesně, čím začalo naše neštěstí. Všechno začalo u mne doma.
Ach, co se dělo dál, víte i vy sami.
Firmy morvenů, dzerbanů a dzokkanů se dohodly, že bude lepší přerušit konkurenční boj, spojily se a rozdělily si mezi sebou naši Zemi. A teď je, chuděra, k nepoznání!
Dzerbané dostali do monopolní správy Evropu a Afriku. Pokochejte se, jakým způsobem změnili Alpy. Kde je Mont Blanc a Crni Vrh? Na místě starých nepřístupných hor, mohutných ledovců a překrásných horských údolí se skví ve skále vyřezaný obrovský nápis: "Kde působí Dzerbini, navždy je konec špíny." V noci je vidět dokonce až z Měsíce. Co se dá dělat, nastala éra meziplanetární reklamy.
Morvané a dokkané obdobně zhanobili i ostatní kontinenty. Celá Země se změnila na gigantickou reklamní kouli.
Hvězdy vycházejí v noci na oblohu podle přesně stanoveného systému, aby oslavovaly v jediné větě produkci firmy "Dzermodzok", vyrábějící nový druh vosku na podlahy. Souhvězdí Velkého vozu již neexistuje, oj přeřezali, aby bylo lépe rozeznat moudrý výrok firmy který se každý večer rozhoří na Mléčné dráze:
"PIRIPIO - DIVOTVORNÝ VOSK, UDĚLÁ CELÉ RODINĚ RADOST".

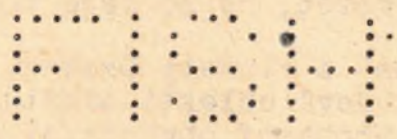
ze sborníku "Ogněnyj cikl", Moskva 1970 přeložil
J. Peterka, LuLungamena, Břeclav

SF není jen radostné události, ale, bohužel, i smutné. A tak i naše redakce s velkým smutkem oznamuje svým čtenářům, že naše řady 4.ledna 1990 navždy opustil jeden z prvních členů SF klubu Villoidus, překladatel snad ze všech evropských jazyků, Jirka Markus.

Jeho tragická smrt je ztrátou pro celý fandom.

A pro připomenutí jeden z jeho překladů:

R O B E R T L.

KDYŽ NEPOČÍTÁME MOSTY

Největší pravda, kterou kdo vyslovil, říká, že moc vědět je nebezpečné věc. Podívejte se například na mě. Býval jsem nevědomý a šťastný, a potom ...

Vezl jsem svého přítele, byl to redaktor Jiskřiček v novinách, a ten mi cestou začal vyklízet o některých z otázek, na které má odpovědět.

"Někdo určitě bude chtít vědět," řekl, "kdo podržel Washingtonovi kabát, když přehodil tím dolarem řeku Rappahanock. A takovéhle věci."

Vesele jsem se zasmál.

"Jak může tohle vůbec někdo vědět?" Můj přítel se na mě zatrpkle podíval.

"Co si myslíš? Já to vím. To je moje práce."

Nad tím jsem jenom žasl.

"Fantastické! A tyhle informace poskytuješ zadarmo?"

"Zadarmo, pokud počkají do neděle. Vycházím jenom v neděli. Samozřejmě pokud pošlou obálku se známkou a vlastní adresou, dozví se své životně nezbytné fakty obratem pošty."

"Nádhera! Samozřejmě," zdůraznil jsem, "když někdo čeká už od roku 1766, měl by vydržet čekat taky do neděle."

"1758," řekl. "Ano, taky bych řekl, ale lidé očividně čekání nemají rádi." Odmlčel se a pak přišel s tím výrokem, který měl tak hluboce změnit můj život. "TAk například právě včera jsem dostal obálku s adresou a s dotazem, jaké procento území Spojených států zaujímá prostor pro automobily."

"Myslíš silnice a tak?" zeptal jsem se.

Přikývnul. "Taky parkoviště, dálnice, benzínové pumpy, automobilistická kina a tak dál."

"Byl jsi schopný mu odpovědět?"

"Samozřejmě. Současné procento našeho státního území věnované potřebám těch benzínových oblud je přesně 8,64% celkového území státu. A nepočítám mosty, protože jsou nad vodou."

Usmál jsem se na něj. "To není tak moc."

"Inu," odpověděl zachmuřeně, "když uvážíš, že před 10 lety to bylo jen 1,85% a před padesáti lety to bylo jen 0,0047%, pochopíš, jakým směrem to jde."

Přešel mě smích. Jak jsem si to rozvažoval, začal mě zmáhat pocit stísněnosti. "Chceš říct, že ..?"

"Ano. Nakreslil jsem si křivku. Tím tempem, jakým narůstá posled-

ního půl století skončíme nakonec tak, že všechnu zem spotřebují betonové dálnice, parkoviště a tak." Z hlavy rychle počítal. "Řekl bych kolem 1998."

Zachvátila mě hrůza. "Ale co budeme jíst?" vykřikl jsem.

"Nejspíš karoserie."

"A kde budeme bydlet?"

Rozhlédl se kolem, aby měl jistotu, že nás nikdo neposlouchá.

"Mám z věrohodného pramene," zašeptal, "že vláda, protože si ten trend uvědomuje, vyhradila poblíž Pittsburku asi 2000 akrů a chystá se postavit tam mrakodrap, který by stačil ubytovat všechno obyvatelstvo."

Moje pocity na mně určitě byly vidět, protože se okamžitě pokusil změnit hrůzu, kterou mi naočkoval.

"Nedělej si starosti," řekl konejšivě, "místo tam bude pro všechny. A taky vestavěné televizory."

Jenže já jsem nebyl k utišení. Ve vzteku nad hroznou vizí se kterou přišel, jsem otevřel dvířka a auta a vystrčil ho na silnici. Pak jsem šlápl na plyn a ujel mu.

Nedokázal jsem ale ujet sám před sebou. Každou novinovou reportáž o stavbě dálnice čtu ve stavu paniky; z každého buldozeru, který uvidím při práci mi běhá mráz po zádech.

Protože já vím, jaký jsem.

Až budeme všichni v těch nových bytech, já budu ten chlápek, který chodí domů trochu později. Já budu ten chlápek, který musí zaparkovat někde poblíž státu Indiana ....

přeložil Jiří Markus

+-

NOVÝ DOMOV

DIAN GIRARD

Místnost se jí nelíbila už na první pohled. Byla útulná, těsná a zjevně navrhované podle řady úsporných zásad. Měla deset stěn a byla vymalována optimistickou žlutou barvou. Cheryl připomínala nedovařený žloutek nebo zaschlé kočičí zlato. Připadala si jako včela chycená do obludně zvětšené reklamní medové buňky. Navíc nosila poslední dobou rudý přeliv, k němuž se barva stěn nehodila.

Cheryl potřásla hlavou a vykročila rozhodně k židli. Přitom ztratila půdu pod nohama a vznesla se do vzduchu. Připomněla si tak, že být vybrána pro práci na orbitální stanici je Velká Čest. Snažila se na to myslet, když se pomalu snášela na hromadu krabic na podlaze. Chytila se pevně jedné ze zelených šňůr, které držely krabice pohromadě uprostřed místnosti, a pak se přitáhl k zemi.

Velká čest byla také představována tím, že manželé Hardbottlovi dostali jednu z kabin s nízkou gravitací, které patřily těm nejlepším. Mohli klidně skončit někde poblíž vnějšího pláště, kde žily husy a prasata, která pro svou duševní pohodu potřebovala stát pevně na všech čtyřech. Cheryl si tiše povzdechla. Logan a Cheryl Hardbottlovi, průkopníci kosmonautiky! Byla to skutečně čest a její manžel si jí vážil. Jenže Logan byl konstruktérem a ona nebude mít jako specialista pro komúnikaci s cizími civilizacemi do čeho píchnout několik měsíců. Celou tu dobu může zdokonalovat jejich nový malý domov.

Cheryl se opatrně postavila a shlédla na kupu krabic. Rozhodla se začít rozbalovat. Díky osminkové gravitaci obtančila hromadu na špičkách. Nízké přitažlivosti jí usnadnila i přerovnávání krabic, jen při pokusu pohnout zvlášť těžkým kusem zjistila, že se jí zvedají naopak nohy.

Nakonec se rozhodla rozbalovat krabice postupně. Byl to první den v jejich čtyřpokojovém domově a chtěla všechno svátečně vyzdobit. Musela ale najít jednu zvláštní krabici. Naštěstí bylo v kabině mnoho místa na věci. Polovina nábytku byla zapuštěna do stěn. Všude byly malé jemky jako opora pro prsty a každý kousek stěn byl využit. Zásuvky byly i na stropě.

Bylo téměř 13.00, než Cheryl našla svou krabici a teprve kolem 14.20 se jí podařilo odklidit většinu zavazadel alespoň z dohledu. Položila své poklady na stůl z umělé hmoty. Přes přísný zákaz si přivezla tři rudé hedvábné růže, láhev Pinot Noiru, pěnu do koupele, parfém a svou nejsvůdnější černou noční košili zdobenou pravými krajkami. Kvůli váhovým limitům se smělo dovézt na palubu jen to nejnutnější. Cheryl si však s úsměvem pomyslela, že pro šťastné manželství je pár zbytečností skutečně nutností.

Podívala se znovu na hodinky. Bylo 15.10 a Cheryl si spokojeně uvědomila, že jí zbývá hodina času, než přijde Logan domů. Měla tedy čas objednat večeři, připravit víno, vykoupat se a převléknout se do něčeho pohodlnějšího...

Urovnala tři růže do plastikové sklenice na stolku, otevřela víno a pak vklouzla do koupelny.

V Cincinnati by prostě lahvičku koupelové pěny nalila do sprchového automatu... Tady visel v rohu u zdi velký pytel. Podle návodu do něj měl člověk vlézt, zapnout si ho až ke krku a po hmatu ovládat sprchu.

Cheryl otevřela zip a podívala se dovnitř. Byla tam sprchová hlavice, dva knoflíky a podlaha s dírkami. Zařízení působilo velmi účelným dojmem. Cheryl vyzkoušela knoflíky, pak se svlékla, hodila šaty do skříňky a vylila si obsah jedné lahvičky koupelové pěny na ruce, na prsa a za krk. Potom vstoupila do sprchy, zapnula zip a zašmátrala po knoflících. Po několika momentech, kdy se málem uvařila a zmrzla zároveň, konečně nastavila správnou teplotu vody. Pomalu se otáčela v pytli a spokojeně odfukovala. Škoda, že si nemohla pohrát s bublinami, to patří k legraci... Cítila vůni pěny a vtom... zatraceně! Zabzučel telefon!

Cheryl rozepnula sprchový pytel, chytila ručník, aby si otřela alespoň ruce a obličej a skočila k přístroji.

Služba se chtěla ujistit, že je vše v pořádku. Cheryl potvrdila, že je spokojena, přislíbila, že někdy přijde do tělocvičny a nakonec i přes stisknuté zuby dokázala procedit, že ta žlutá barva se jí moc líbí. S úlevou ukončila hovor a zamířila zpět ke koupelně. Pohled na hodiny ji ale přiměl obrátit se k jídelně.

Naprogramovala do automatu večeři a čas, kdy má být hotova. Ještě chvíli váhala nad projekcí obrazu a změnila Renoira na Maneta. Pak se vrátila do koupelny, otevřela dveře a málem narazila do pěnové stěny. Její první reakce byla příliš spontánní, než aby se dala otiskrout.

V normální pozemské koupelně se sprchy vypínají, když z nich člověk odejde. Tohle debilní zařízení pracovalo dál. Cheryl se prodírala bublinama a podařilo se jí posledu zavřít vodu. Pak se pokusila odhadnout rozsah katastrofy. Neviděla nic, protože místnost byla plná bublin. Nízké gravitace a velké povrchové napětí koupelové pěny udělalo divy.

Cheryl si proklestila cestu zpět a zavřela za sebou dveře. Několik bublin ulpělo na jejich nohou a pažích, takže vypadala trochu

jako pudl. Pokusy o jejich odstranění vedly jen k jinému uspořádání.

Cheryl přiskočila k větráku a pustila ho naplno. Volné bubliny se daly do pohybu k mřížce ventilátoru. S trochou štěstí se tak dá celá kalamita zlikvidovat.

Cheryl se vrátila do koupelny, otřela se ručníkem a vklouzla do noční košile. Upravila si vlasy a dvěma kapkami parfému jim dala vůni. Napadlo ji, že večer vypadá celkem nadějně. Cestou do obýváku si zkusila půvabný plavný skok.

Ve dveřích se ale zastavila jako zasažená bleskem. V jejím dokonalém plánu byla malá trhlina. Větrák sice odstraňoval bubliny z koupelny, ale nejdřív je protahoval obývákem. Cheryl hleděla v hypnotickém tranzu na bubliny, které se protahovaly mřížkou dělící oba prostory a plazily se k ventilátoru.

Konečně se jí podařilo odtrhnout zrak od této strašlivé nepozemské podívané a začala přemýšlet o tom, jak celý proces urychlit. Pokusila se bubliny nabírat do prázdné krabice, ale bez pomoci gravitace to nešlo. Nakonec zjistila, že nejrychlejší je držet krabici mezi koleny a cpát do ní pěnu oběma rukama. Připadala si přitom jako pes, když vyhrabává kost.

Když byla krabice plná, odnesla ji ke mřížce větráku. Přestože cestou několik bublin uniklo, většina zmizela ve stěně. Cheryl si začala uvědomovat, že hodiny ukazují neúprosně ubíhající čas. Jedním okem sledovala hodiny a druhým se snažila udržovat si přehled nad sklizní bublin. Nakonec byla koupelna téměř prázdná. Jedna nebo dvě krabice ještě zbývaly...

Cheryl na chvíli položila svou improvizovanou lopatku a natáhla se přes stůl, aby nalila víno do sklenek.

Bylo to jako vylévat kečup z právě otevřené plné láhve. Víno se drželo uvnitř jako dehet. Cheryl přidržela láhev nad sklenicí a vztekle pleskla dlaní o dno. Obrovské kapka vyklouzla z láhve, odrazila se od dna sklenky a přistála na její krásné krajkové noční košili. Cheryl ztuhla v šoku a bezmocně sledovala drobné černé kuličky Pinot Noir, které se plazily po jejích nohou k pečlivě nalakovaným nehtům.

S hrůzou pohlédla na hodiny, postavila láhev a vyrazila do ložnice. Cestou stáhla promočenou noční košili. Popadla první šaty, které nahmátla a vracela se zpět. Než si je oblékla, otřela zbytky vína noční košilí a sáhla po krabici, aby odstranila poslední náklad bublin. Příliš pozdě! Právě v té chvíli zaslechla přicházet manžela.

Nechala šaty ležet na zemi a nahrnula si alespoň porci bublin na nahé tělo. Vytáhla ze sklenice jednu umělou růži, vzala ji do zubů a pokusila se o svůdný úsměv. Její poslední myšlenkou, než se otevřely dveře, byla naděje, že Logan nepřivede hned první večer na návštěvu svého šéfa, a uspokojení, že přesně vyhověla předpisům. Zbylo jí skutečně jen to nejnutnější.

Podle originálu No Home-Like Place
ze sborníku The Endless Frontier vydaného
nakl. ACE Books, N.Y. 1979, volně přeložil

Stanislav Švachouček

A nyní bychom chtěli všem čtenářům sice poněkud opožděně, ale od srdce popřát

PF

1980

+-+

a nyní následuje další, sedmé a poslední, pokračování románu A.E. van Vogta

VÝPRAVA

KE

HVĚZDÁM